

Han Pál

MENEKÜLÉS

*– egy hétköznapi ember
nem hétköznapi története*

Han Pál
Menekülés

Egy hétköznapi ember nem hétköznapi története

Szerkesztette:
Görbicz Tamás

Görbicz Tamás
Totemrehívás

A magyar ősvallás a Biblia világosságában

Budapest, 2005

ISBN 963 229 300 2

Szerzői kiadás

han.pal@bpa.hu
gorbicz.tamas@bpa.hu

1078 Budapest,
Murnyi utca 61.

TARTALOM

A szerkesztő előszava

Han Pál: Menekülés

Rólam röviden
Feleség, család, betegség
Amikor már a tenger sem segít
Vízvezetékszerelés és mágia
A beavatás
De mégis mi ez?
Új dimenziók
Isten?!?
Új utakon „istennel”
Jézus nyomában
Egy félelmetes éjszaka
Új szereplő a színen
Van-e kiút?
Amikor elborít a sötétség
A sógor
Ifjú titánok
Egy másik nézőpont
Szabadságharc
Gyógyulás
Pali, az „apostol”
Menekülés
Ha a lelkedben kárt vallasz...

A szerkesztő utószava

Miért nem avatkozott közbe az igazi Isten?
Minden természetfeletti Istentől van?
Hogyan lehet a Szent Szellemmel kommunikálni?
De a gyógyulás, az csak jó, az csak nem lehet az ördög műve?

Görbicz Tamás: Totemrehívás

A magyar ősvallás a Biblia világosságában

A sötétség birodalmának kialakulása
Milyen volt a magyar ősvallás?
A magyar sámánizmus jellegzetességei
Rabok legyünk, vagy szabadok?

Irodalomjegyzék

A szerkesztő előszava

Ez a könyv egy igaz történetet mesél el. Mindaz, ami le van írva, valóságosan megtörtént.

Néhány részletről úgy tűnhet az olvasónak, hogy túlságosan is beavat az okkult dolgok mikéntjébe. A mű azonban nem elsősorban keresztényeknek íródott, bár ők is sokat tanulhatnak belőle – ha akarnak. Olyan embereknek ajánljuk, akik kacérkodnak a természeti népek vallásából vagy a távol kelti misztikából származó sámánizmussal, horoszkópokat olvasnak, delejzőkkel kezeltetik magukat, a „feng sui”-nak hódolnak, jógáznak, agykontroloznak vagy csak egyszerűen nem értik, hogy a keresztények miért nem szeretik a Harry Potter könyveket...

Mai világunk át meg át van szöve olyan tanokkal, egzotikusnak tűnő tudományokkal, amelyek első látásra izgalmasak és – úgymond – az emberek javát szolgálják. Ha igaz az, hogy minden harmadik fiatal kipróbálja a kábítószereket, akkor minden második találkozik a mágia valamilyen válfajával. Ezek nem csak lelki gyakorlatok, nem csak megnyugvást vagy gyógyulást kínálnak, hanem egy egész életfilozófiát, amelynek a vége azonban kárhozatos.

Európát kereszténynek szokás nevezni, a helyzet azonban az, hogy a Biblia ismerete, a bibliai kultúra rendkívül alacsony szinten áll ma. Európa a reformáció és a felvilágosodás óta élethalál küzdelmet vívott a pápizmus uralma, a bigott, babonás, vallásos elnyomás és képmutatás ellen, amely béklyóba akarta szorítani a művészetet, a tudományt, a gondolatot, a politikai és egyéni szabadságot. Ki ne ítélné el az inkvizíciót, a keresztes- és vallásháborúkat, a boszorkány-üldözéseket, a klérus intrikáit, a fanatizmust, a bigottságot, a tömény képmutatást? Ki szeretné, hogy ez a kor valaha is visszajöhessen? Márpedig a Bibliához és a Biblia üzenetéhez ez a szenny ragadt, annak ellenére, hogy a Bibliát igazán betölteni akarók maguk is szenvedő alanyai voltak a vallásos elnyomásoknak.

A mai „modern” európai gondolkodás tehát a Bibliára és annak üzenetére úgy néz, mint az elnyomás, a bigottság, a maradiság letéteményesére, mint a kor által régen meghaladt, a történelem szemétdombjára került, a tudomány által megcáfolt, lényegében haszontalan irományra, amelyhez még néhány öreg, vagy buta, felvilágosulatlan ember ragaszkodik ugyan, és amelyet kulturális és történeti értékei miatt mégis tisztelni kell, de amely lényegében nem éri meg azt, hogy komolyabban tanulmányozzuk. Ez a felfogás eredményezi azt, hogy az emberek nem ismerik, és nem is akarják megismerni a Szentírást, ezért tudatlanok vagy homályos vallásos ismeretekkel rendelkeznek Istenről. Mivel valamilyen életfilozófiára mindenkinek szüksége van, vagy a tudománytól vagy más egzotikusnak tűnő vallástól, tantól várják azt, hogy életük számára zsinórmértéket és értelmet adjon. Ezzel pedig ki vannak szolgáltatva mindenfajta csalásnak, hiszen ha nem ismerik az „eredetét”, hogyan ismerhetnék fel a hamisítványt? Az ördög pedig az átverés nagymestere, kihasználja az Istennel kapcsolatos tudatlanságot.

Pál apostolon keresztül Isten ezt üzenete kétezer évvel ezelőtt a kultúrájukra, filozófiájukra és felvilágosodottságukra oly büszke athéniaknak:

„Azért az Isten a tudatlanság idejét elnézve, most azt parancsolja mindenütt, mindenkinek, hogy megtérjenek, mert rendelt egy napot, amikor megítéli az egész földkerekséget egy férfiú által, aki mellett bizonyított is azzal, hogy feltámasztotta a halálból...”

(Apostolok cselekedetei 17.)

Erre a megtérésre nem csak az egyes embernek, hanem az egész európai kultúrának kiáltó szüksége van, különben a jólét ellenére is egyre elviselhetlenebb lesz az életünk. Újra fel kell fedeznünk a Szentírást, meg kell tisztítanunk Jézus tanítását az évszázadok alatt ráakódott téveszméktől, a történelem guanójától, amely miatt a Bibliáról Krisztus jó illata helyett inkább a hullaszag jut az eszébe az átlagpolgárnak.

Új reformációra van szükség, amely helyreállítja a krisztusi tanítást és életet a szívekben és az elmékben.

Isten az univerzumhoz nem mellékelt asztrofizikai leírást, a fákhoz sem adott botanikai kézikönyvet. Megalkotta a világot és értelmet adott az egyetlen teremtménynek, amelyet a saját képére és hasonlatosságára alkotott, hogy mindezt tanulmányozza és megértse. A kézikönyvekben mi, emberek szedjük rendszerbe mindazt, amit megértettünk. Ez az, ami folytonosan változik, bővül, nem a teremtés. A tudásunk folyamatosan kiegészül, néha zsákutcába jut, úgy hogy egész fejezeteket kell kitépni a korábbi tankönyvekből és újakat hozzáírni. De a teremtés nagy műve, a természet törvényei változatlanok évezredek óta.

Isten a Bibliához sem mellékelt rendszeres teológiát. A Szentírásban egyszerűen élénk tárta magát az ÉLET-et. Értelmet adott nekünk, hogy megértsük és megismerjük Őt magát, és azt, Akit megszentelt és elküldött a világ üdvözítőjéül, az egyszülött Fiút. Ez az igazság évezredek óta ugyanaz, csak a mi ismereteink, a teológiánk változik. Itt az ideje, hogy néhány fejezetet eldobjunk a kereszténység történetéből, amelyekről bebizonyosodott, hogy használhatatlan, és hozzáírjunk néhány újat, a sajátunkat, amelyről majd az életünk és az utókor mond ítéletet.

Ezt a történetet is maga az élet írta, nem emberek találták ki. Ennek a hétköznapi embernek a nem hétköznapi története rávilágít arra, hogyan működik a „törvényszegés titkos bűne”, hogy mennyire igaz a mondás: a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve. De azt is bemutatja, hogy mindig van megoldás, sőt gyakran akkor találjuk meg azt, amikor úgy hisszük, a sötétség mindent elborít örökre.

Aki fel akar támadni, annak előbb meg kell halnia.

Ebből a könyvből mind a kettő megcsap bennünket: az élet is, a halál is. A választás a miénk.

Budapest, 2005. június 15.

Görbicz Tamás

Han Pál: Menekülés

Rólam röviden

Nevem, Han Pál, 1952. február 2-án születtem Versecen, akkor még Jugoszláviában, még pontosabban a Vajdaságban. Első és utolsó gyermek voltam a családban.

Szüleim mind a ketten munkások. Apám a világháború után mindenféle fizikai munkát vállalt, később az aszfaltosokkal dolgozott, ahova anyám is eljárt vele egy ideig. Még később gázszelő lett. Anyám gyárban is dolgozott, később – egyrészt az anyagi helyzetünk javulása, másrészt az egészsége romlása miatt – háztartásbeli lett. Igaz, hogy a munkás réteghez tartoztunk, de mire nagyobbacska lettem, viszonylag jó módon éltünk annak köszönhetően, hogy édesapám egyrészt sokat dolgozott, másrészt sikerült olyan munkahelyet találnia, ami akkoriban jól fizetett. Rengeteget dolgozott, és jól is keresett. Mondhatni, 20 órás volt a munkaideje. Mivel egy nagy fatelep mellett laktunk, ahova vagonokban érkezett az áru, éjszakánként – ha kellett – az éjjeliőr bekopogott az ablakunkon, és apám már kelt, és ment kirakodni a meszet, sódert, fát, bármit. Iszonyatosan erős volt és teherbíró.

Nem panaszkodhatom, a gyerekorom a kornak és a helynek megfelelően jó volt. Nem volt testvérem, anyám azt mondja, azért sem, mert amikor megkérdeztek, hogy szeretnék-e kistestvért azt mondtam, hogy nem. Azt tapasztaltam ugyanis, hogy ahol több gyerek volt, az idősebb soha nem mehetett játszani, mert vigyázni kellett a kisebbre. Na most nekem már így 3 évesen is vigyázni kellett a házra, a kacsákra, úgy gondoltam, ha még testvérem is lesz, ki sem mozdulhatok otthonról.

Az iskola változást hozott a gyermekévekben. Hátrányos dolog volt Jugoszláviában magyarnak lenni, bár a testvériség-egység elvét hangosan hirdették az iskolában. Harmadik osztályig magyar nyelvű osztályba jártam, aztán a szüleim szerb iskolába írtattak egyrészt a tanító miatt, másrészt meg annak reményében, hogy a továbbtanulás könnyebb lesz. Ott igazából megtutáltam a magyarságomat, és megvettem a szüleimet is. Én csak azt láttam, hogy rengeteg hátrányos megkülönböztetés ér. Otthon mindig magyarul beszéltünk, és ez nem volt gond, amíg magyar iskolába jártam. Az utcán a gyerekek között megtanultam ugyan szerbül, de a kiejtésem csak nem volt olyan tökéletes, mint a szerbeké. Ezért az osztálytársaim gyakran kigúnyoltak. Elkecsereidősebben meg is fogadtam, hogy úgy megtanulom azt a nyelvet, hogy senki nem tud majd megkülönböztetni a szerbektől. Később rájöttem, hogy ez sem segít, mert előbb-utóbb csak kiderül, hogy magyar vagyok. A nyolcadik osztály befejezése után ez a probléma valahogy megszűnt. Persze akkorra már mindenkivel szerbül kommunikáltam, kivéve a szülőket, mert otthon az elképzelhetetlen volt, bár ők is beszéltek az állam hivatalos nyelvét.

Nyolcadik után sportoltam is egy kicsit. Birkóztam. Az országos ifjúsági bajnokságon szereztem két érmet: egy ezüstöt és egy bronzot. Hamarosan azt is abbahagytam, mert ott is sok igazságtalanságot láttam.

Elég kicsi gyerek voltam még, amikor apám vett nekem egy óriási, dupladobú gitárt. Gyönyörű volt, de túl nagy, ezért kénytelen volt egy kisebbet is venni. Maszek órákra jártam ahhoz a tanító nénihez, aki az iskola zenekarát vezette. Ebből adódott életem egyik legnagyobb csalódása. Nyolcadik után zenei pályára szerettem volna menni. Egyetlen lehetőségem volt, hogy a katonaiskola zenei szakára jelentkezzem. A bökkenő csak az volt, hogy a zenetanárnő, aki a zeneórákat tartotta, félévi jegyként hármast adott, pedig ilyen alacsony jegyet csak azoknak

szoktak adni, akik szándékosan nem voltak hajlandóak semmire. Az volt ugyanis a probléma, hogy ő az énekkart vezette, és azt akarta, hogy kórustag legyek. De a kóruspróbák egy időben voltak a zenekari próbákkal, és én a zenekart választottam. Hiába mentünk el édesanyámmal a belgrádi katonaiskolába felvételizni, hiába volt az egészségi állapotom kifogástalan, a hármas megtette a magáét. Nem vettek fel. A tanárnő bosszúja bejött. Meg is mondta a szemembe, amikor a hármasért reklamáltam, hogy év végére majd megadja az ötöst, de hiába, akkor az már senkit sem érdekelt. Mivel a zene nem sikerült, és semmi más nem érdekelt, úgy éreztem, teljesen mindegy, hogy mit csinálok. Így lett belőlem vízvezetékszerelő, mert annyi pénze nem volt apámnak, hogy a divatosabb, jobb szakmák mestereihez befizessen. Továbbtanulni nem akartam, elegendő volt az állandó konfliktusokból. Évekbe tellett, mire ezt a csalódást fel tudtam dolgozni. Igazságtalanságnak tartottam, hogy valaki így dönthetett a sorsom felett.

Feleség, család, betegség

Évekkel később, megismerkedtem a leendő feleségemmel, Marikával. Abban az időben felénk a fiatalok társaságokba verődtek. Egy ilyen társaságon belül az volt a szórakozás egyik módja, hogy mindenki hivatalos volt mindenki születésnapjára. Néha „külsősöket” is meghívtak, ilyen-olyan okból. Mi ketten nem tartoztunk egy társaságba, de az egyik rokonom, aki a Marika barátnője volt, '71 januárjában meghívott a születésnapjára. Nekem mindjárt megtetszett Marika, de nem közeledtem felé, mert elbátortalanított, hogy nagyon népszerű volt a fiúk körében. Akkor még nem tudtam, hogy egyikhez sem fűzik szorosabb szálak. Másrészt meg, mint új fiú, én lettem népszerű a lányok körében. Így történt, hogy nem a Marika felé közeledtem, aki tetszett, de megközelíthetetlennek tűnt, hanem egy másik lány felé, aki szintén csinos volt, és magától jött felém. Az egyszerűbb utat választottam, annál is inkább, mert „szorított” az idő, Februárban ugyanis be kellett vonulnom sorkatonai szolgálatra. A katonasággal persze le lett tesztelve az a kapcsolat és kb. egy év után meg is szakadt. Hazaengedtek karácsonyra és újévre szabadságra, és akkor a szilveszteri bulin újra bekerültem az ő társaságukba. Akkor már Marika is csak hazajáró volt, mert időközben elment Szegedre tanulni. Még mindig vonzódtam hozzá, de az első lépést ő tette meg azzal, hogy Szegedről írt a születésnapomra egy lapot. Elkezdünk levelezni, ami számomra nagy feladat volt, hiszen nagyon nem szerettem levelet írni. Furcsán is kezdődött, mert én szerbül írtam, cirill betűkkel (mert úgy már jobban ment), ő meg magyarul válaszolt. Így ment ez egészen addig, amíg nyáron nem találkoztunk. Ő a szünetre ment haza, én meg leszereltem. Nyáron ugye gyakran találkoztunk, és szeptembertől már nem tudtam elképzelni, hogy szerbül szóljak hozzá. Így még nehezebben ment a levélírás, hiszen a szókincsem sem volt valami gazdag, meg a magyar helyesírással is hadilábon álltam. Ő írt 6 oldalt, én egyet, kettőt. Ő írt három, négy levelet, én egyet. Így ment ez három évig. '73-ban tudtam venni egy autót, és néha meglátogattam. Próbáltuk fenntartani a kapcsolatunkat, ami hála Istennek, sikerült is. Vonzódtunk egymáshoz, de egyikünk sem merte biztosra állítani, hogy ilyen formában végig tud csinálni három évet, hiszen a nyári szünetet kivéve, 3-4-szer találkoztunk egy évben.

Éppen ezért a kezdet kezdetén megbeszéltük, hogy becsületesek leszünk egymáshoz, és ha valamelyikünk úgy érzi, hogy az érzelmei nem elég erősek ahhoz, hogy ezt így csinálja, akkor szól a másiknak. A lényeg az volt, hogy egy percre se hitegessük egymást, ne akkor szóljunk, amikor már valaki más van a képben. Fontos volt, hogy bízzunk egymásban, hogy ha bárki bármit állít is, annak tudjunk hinni, amit egymásnak mondunk. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha őszinték vagyunk. Sokan mondták nekem például, hogy „hogyan hihetem el, hogy ő ott van Szegeden egyedül, és nincs senkije.” Egyszerűen nem akartam ezeket a gyanúsítgatá-

sokat beengedni, hanem annak hittem, amit ő mondott. Mondták azt is, hogy „miért képzem, hogy majd én kellek neki vízvezetékszerelőként, amikor ő ott egyetemre jár...” Ezeknek csak úgy lehetett ellenállni, hogy bíztunk egymásban. Ennek ellenére azt nem vártuk el egymástól, hogy ki se mozduljunk. A barátainkkal természetesen eljártunk szórakozni, amikor nem voltunk együtt.

Hetvenöt nyarán összeházasodtunk Versecen, amikor Marika befejezte az iskolát. Hetvenhatban megszületett Attila fiunk. Hetvennyolcban Versecről Temerinbe költöztünk. Újvidékre indultunk ugyan, de anyagilag azt nem tudtuk megoldani, hiszen a városban sokkal drágábbak voltak az albérletek, és akkor még egyedül dolgoztam. Így kötöttünk ki Temerinben, ami akkor még falu volt, és kb. 20 km-re van Újvidéktől, ahova én bejártam dolgozni. Nyolcvanban, megszületett a lányunk, Klári. Akkoriban elég rossz anyagi körülmények között éltünk.

Egyszer csak kaptunk egy levelet Szegedről, Feri bácsiéktól, akiknél Marika diákként albérletben lakott. Én is ismertem őket, mert ott aludtam náluk, amikor Marikát meglátogattam. Tudni kell, hogy Feri bácsi vendégszerető, de konzervatív ember volt. Azt mondta: „Palikám, itt alhatsz, de csak külön szobában.” Ez a számunkra is természetes volt, mert mi is konzervatív nevelést kaptunk. Amikor Marika befejezte a tanulmányait és elköltözött Szegedről, a kapcsolat nem szakadt meg teljesen. Amikor Szegedre utaztunk (évente egyszer-kétszer), mindig meglátogattuk őket, mert nagyon rendesek voltak. Ezenkívül Marika szokott nekik írni ünnepekkor.

Tehát tőlük kaptunk egy levelet, amiben följánlották, hogy költözzünk át Szegedre, csináljunk egy eltartási szerződést (nem is kell velük lagnunk), és ránk íratják mindenüket, amijük van. Mindketten elég idősök voltak már, gyermekük, közeli rokonuk nem volt, és nem szerették volna, hogy az államra maradjon a vagyonuk, ami nem is volt olyan kevés. Nagyon nagy megtiszteltetésnek tartottuk ezt a nagy bizalmat, hiszen, hogy valaki az egész élete gyümölcsét valakinek odaadja, ahhoz meg kell bíznia benne. Marika szeretett volna menni, de én nem voltam hajlandó a szüleim miatt. Úgy éreztem, hogy az a határ, ami elválaszt majd bennünket, nagy kockázat. Egyetlen gyermek voltam, és anyám eléggé belém nevelte, hogy számítanak a segítségemre. Tehát a szülőkre való tekintettel nem akartunk élni a felkínált lehetőséggel, de elutaztunk hozzájuk, hogy ezt személyesen közöljük. Próbáltak rábeszélni bennünket, hogy változtassuk meg a véleményünket. Elmondták, hogy a házon kívül, ami Szegeden nagyon jó helyen volt, van 1 millió forintjuk a bankban (ami akkor nagyon nagy pénz volt). Azon kívül Feri bácsinak van két nővére, akik férjhez sem mentek, tehát nincs családjuk, és biztos ők is ránk íratnák a nagy házat, amiben laknak. Hajthatatlanok maradtunk. Próbáltuk nekik minél finomabban elmagyarázni az érveinket, de nem segített. Kifelé menet, még Feri bácsi vállamra tette a kezét és azt mondta: „Pali, gondold át még egyszer... nem tudod, mit csinálsz...” De akkor is csak megköszöntem. Ők ezt valószínűleg nagy hálátlanságnak érezték, megsértettük az önérzetüket. Kaptunk még tőlük egy elég kellemetlen hangú levelet, és többé nem voltak hajlandók szóba állni velünk.

No, mindezek után olyan nehéz helyzetbe kerültünk, hogy szinte ennivalóra sem jutott annak ellenére, hogy dolgoztam. Elkezdtünk ugyanis építkezni, amihez nagy kölcsönöket vettem fel. Az albérlet mellett még ennek a részleteit is fizetni kellett. Azzal kalkuláltam, hogy a munka mellett maszekolok, mint addig is, de akkor valahogy nem kaptam semmi maszek munkát. Főleg azért szerettünk volna házat építeni, mert a (számunkra) megfizethető lakások, többnyire nedvesek, dohosak voltak. Attila három éves kora körül asztmás lett, és tudtuk, hogy az ilyen lakás egy ilyen betegségben szenvedő gyereknek nem előnyös. Eleinte, amikor rohamai lettek, úgy rohantunk az orvoshoz, hogy meg ne fulladjon. Elmentünk minden orvoshoz, ahonnan segítséget reméltünk. Beszereztünk akkor még csak külföldön kapható gyógyszer-

reket, de mind ez csak ideiglenes jobbulást hozott. Azt mondták, előfordulhat, hogy kinövi, de inkább arra készülünk föl, hogy ez a betegség egész életében kísérni fogja. Ráadásul olyan gyógyszereket kellett szednie, amit az ember nem szívesen ad a gyermekének. Tudtuk azt, hogy idővel még ezeket is megszokhatja a szervezet, és akkor már nem hatnak. Elvittük minden orvosprofesszorhoz, elolvastunk minden fellelhető könyvet.

Néhány év után bizonyos elváltozásokat is észrevettünk a mellkasán, a helytelen testtartás miatt. Azért ugyanis, hogy könnyebb legyen a levegővétel, állandóan meggörbítve tartotta a hátát.

Az orvosok megállapították, hogy allergiás a házi porra, tollra és sok más egyébre, és ettől van ez a fulladás. Igyekeztünk kiküszöbölni, amit csak lehetett, de nem ért semmit. Iskolába tudott járni, mert rohamai nem voltak néha egy-két hónapig sem, de sportolni nem lehetett. Amikor rohama volt, akkor rohantunk vele az ügyeletre. Mondtam előre (mert már kitanultuk), hogy milyen összetételű injekciót adjanak neki, hogy normalizálódjon a légzése. Tanácsolták, hogy vigyük minél gyakrabban a tengerre, mert az jól tesz neki. Ez sem volt egyszerű feladat, előteremteni a rávalót, de igyekeztünk minden nyáron elvinni.

Amikor már a tenger sem segít

Attila 4 éves múlt, amikor ősszel, egy egész hónapig injekcióra vittük minden nap. Már teljesen ki voltunk készülve, annyira sajnáltuk. Eldöntöttük, hogy ha megkapom a fizetést, otthon marad, ami marad, lemegyünk ketten a tengerre. Így is volt. Azt hiszem november volt, vonatra ültünk (Marika otthon maradt, mert a kislányunk akkor volt csecsemő) és elutaztunk. Még a vonatban is nagyon nehezen vette a levegőt. Már közel jártunk a tengerhez, amikor egyszer, mint amit elvágtak, megszűnt minden nehézség. Úgy vette a levegőt, mintha semmi baja sem lenne. Gyanús volt nekem, hogy ha már a bolyhok gyulladása okozza a fulladást (ahogy az orvosok mondják), hogyan múlhat el egy gyulladás egyik pillanatról a másikra. De hát ezzel nem tudtam mit kezdeni, ami fontos volt, hogy a gyerek jól van. 2-3 év után azt terveztük, hogy eladjuk a telket a megkezdett épülettel, és leköltözzünk a tengerre, amikor furcsa dolog történt. Marika elutazott a két gyerekkel, én otthon maradtam, hogy keressek még egy kis pénzt, amit utánuk küldhetek, mert nem volt elég. Egyszer csak telefonál a feleségem, hogy Attilát ott is elfogta a fulladás, és injekcióra járnak. Na, akkor teljes lett a tanácstalanság... Rájöttünk, hogy nincs értelme költözni sem, hiszen az egyfelől anyagilag csőd lett volna, másfelől mégsem használna.

Próbáltam kifigyelni, hogy mitől jön rá a roham. Egyszer evés közben fogta el. Azt kezdtem gyanítani, hogy talán pszichés dolog lehet az oka. Rossz étkü gyerek volt, és kezdtem azt gondolni, hogy tart attól, hogy enni kell, pedig nincs étvágya, vagy nem szereti (bár különösebben nem erőszakoskodtunk vele), és az izgatottságtól jön rá a roham. Egyszer azonban a kedvenc kajája volt ebédre, éhes is volt, alig várta, hogy asztalhoz ülünk, és mégis elkezdett fulladni...

Akkoriban Jugoszláviában már nagyon divatos volt a bioenergia és minden más természetfölötti praktika. Újságokból, tévéből, mindenhol dőlt az információ. Egyik emígy gyógyított, a másik amúgy.

Akkor olvastam az újságokban azt az elméletet, hogy energiahány van egy emberben (azért lép fel egy betegség), és ezt kell megtanulni pótolni. Azt hirdették a „hozzaértők”, hogy végteleen mennyiségű energia van körülöttünk, csak az ember tudatlanságában nem tud „kinyúlni”, és a saját hasznára fordítani azt.

Hallottunk egy olyan történetet is, hogy régen volt Temerinben egy idős bácsi, aki nagyon szegény volt, de volt egy különleges képessége, hogy magára tudta venni az emberek betegségét. Ezt némi ennivalóért meg is tette. Addig csinálta, míg bele nem halt. Ez is nagyon elgondolkodtatott, hogy hogyan lehet átvenni egy betegséget?!

Egyébként is az volt a szokás, hogy az emberek reggel megisszák a kávé, (ott török kávé főznek, aminek „ruskója” van), körbelötykölik a leülepedett zaccot, leborítják a csészét, várnak egy kicsit, majd aki ért hozzá, ebből jósol. Ezzel sokan megpróbálkoznak, és hamar kiderül, hogy kinek van hozzá tehetsége, hiszen, ha beválik a jóslat, akkor jól látta a jeleket. Játékként azt is csináltuk, hogy egy szál cénára tűt, vagy gyűrűt függesztettünk, az érdeklődő csuklóján lévő erek fölé tartottuk, és megjósoltuk a születendő gyereke nemét. Nem kellett ahhoz várandósnak se lenni, férfinek is meg lehet nézni, hogy időrendi sorrendben milyen nemű gyermekei születnek. Ezekben általában telitalálatom volt. Olyankor fordult elő csak a meglepetés, ha valakinek volt elvetélt gyermeke, amiről a jelenlévők nem tudtak, vagy ha abortuszt végeztetett valaki, mert az inga annak a nemét is kimutatta. Mindezt ott társasjáték szintjén műveltük, és nem találtunk benne semmi rosszat. Játék volt. Nem is törődtem különösebben vele, de itt most felmerült egy megoldhatatlan probléma. Egyáltalán nem vagyok misztikus alkat, sőt inkább földhözragadt, a sci-fi is csak olyan szinten érdekelt, hogy elolvastam, amiket írtak, ami éppen a kezembe került, mert (nem tudom miért), már gyermekkoromban is szívesen néztem a csillagokat az égen, és úgy éreztem, hogy olyan jó lenne elmenni erről a földről, mert ennél valami jobb helyen szerettem volna lenni. Azon gondolkoztam, hogy létezhet-e az, hogy valahol egy bolygón ugyanúgy élnek emberek mint itt, és valaki ugyanúgy, mint én most, ül a ház előtt, és bámulja a csillagokat? Ez azonban az évek során elmúlt. Most azonban kétségbeejtően szükség volt valami segítségre.

Hallottuk, hogy van Zadar környékén, egy Domancsics nevű fiatalember, aki bioenergiával gyógyít. Sokan jártak nála, és sokan meggyógyultak. Nagyon népszerű volt. Eldöntöttük, hogy elmegyünk hozzá, még azt is megpróbáljuk. Volt azonban egy probléma, a pénz, amit illet adni. Nem kért pénzt, de illet adni, nem is keveset. Meg aztán egy hétig is álltak az emberek sorba, míg bejutottak hozzá. Vitték a hálósákokat, és ott aludtak az utcakövön. Arra az időre valami szállást kell bérelni, ha egyáltalán akad. Meg mégis hányan menjünk, hogy amíg az egyik pihen a lakásban, a másik álljon a sorba...?

Ez a helyzet nagyon elszomorított, amíg föl nem villant bennem egy kérdés. Jó, ki ez a Domancsics?! Ugyan olyan hús-vér ember, mint én! Hogy van az, hogy ő képes venni a bioenergiát, én meg nem? Mi van, ha csak annyi a különbség közöttünk, hogy ő megtanulta, én meg nem. „Mit veszíthetek” – gondoltam – „kipróbálom.” Ez adta a döntő lökést, hogy belemenjek. Ha van egy recept, próbáljuk ki, akkor kiderül, hogy jó, vagy nem.

Vízvezetékszerelés és mágia

Ez után történt, hogy a könyvesboltban vettem néhány könyvet, és ezek útmutatása szerint próbálkoztam. Ami bioenergiával foglalkozott, és meg tudtam venni, azt elolvastam. Meg akartam tanulni, hogyan kell a körülöttünk lévő energiát gyógyításra használni. Ezekben a könyvekben megtanítanak az első lépésekre.

Például az első dolog, amit gyakorolni kellett, hogy az ember leül, elképze, hogy az energia fény formájában, mint egy csövön át, fentről árad rá. Mint amikor a nap sugarai egy résen át behatolnak a szobába. El kell képze, hogy az ember fején keresztül behatolnak ezek a

sugarak, szétáradnak a testében. Miután ezzel a sugárral megtelik, azt kell gyakorolni, hogy irányt ad neki, és áramoltatja magából kifelé – mondjuk a tenyerén keresztül – valakire, aki beteg. Hogy ez tényleg meg is valósuljon, sokat kell gyakorolni, nem megy egyik napról a másikra. Kitartás kell hozzá, és tudni kell kizárni a gondolatainkat. Minél több időt szán rá az ember, annál gyorsabban tud fejlődni. Én motivált tanuló voltam, elhittem, amit a könyvek írtak és szorgalmasan gyakoroltam. Egy idő után éreztem, hogy képes vagyok az energiát begyűjteni és kibocsátani. Ilyenkor kellemes meleg érzés jelentkezik az ember bensőjében, és finom vibrálásokat is lehet érezni. Ha pedig arra koncentrálsz, hogy áramoltatod kifelé, a kéz elkezd bizseregni, és melegség árad a tenyérből. Több hónap szuggerálás után, az ember érzi, hogy jön az az energia hozzá, és azt is, hogy kilép a kezén keresztül. Ez persze az egyéntől is függ, a lelki alkattól, hogy ki mennyi időt szán rá...

Van a jó médium, meg, a rossz médium. A jó médium gyorsan tanul, és gyorsan mennek a dolgok előre. Véleményem szerint ez úgy működik, mint az iskola. Van gyerek, amelyik tanulékony, és akar is tanulni, van olyan is, hogy tudna, de nem akar, nem szánja magát oda, azzal nemigen tud a tanár mit kezdeni.

Akkor azt gondoltam, hogy egy személytelen erővel van dolgom, és minden azon múlik, hogy képes vagyok-e koncentráció útján összegyűjteni a szükséges energiát. Most ezt valaki vagy nem akarja eléggé valami miatt, vagy nem hisz benne eléggé ahhoz, hogy kitartó lehessen. Kezdetben nagy odafigyelés kell ahhoz, hogy az ember meg tudjon eléggé nyugodni, hogy az energia be tudjon jönni. Jönnek ugyanis a gondolatok, amelyek el akarnak téríteni ettől a törekvéstől. Ha azonban sikerül a feladatra koncentrálni, akkor meglesznek az eredmények.

Én nagyon komolyan vettem. Rávetettem magam a könyvek olvasására. Miután hazamentem a munkából, ettem, és utána nem létezett a számomra senki és semmi. Tőlem szólhatott a TV, ugrálhattak a gyerekek, semmi nem zavart. Rövidesen hallottam, hogy létezik ingázás is, hogy azzal is lehet gyógyítani, és mivel nem tudtam, mi megy majd nekem jobban, úgy gondoltam, hogy csinálom párhuzamosan azt is, és majd kiderül. Vettem egy ingaszakkönyvet kezdőknek. A címére nem emlékszem, mert régen volt, és ilyesmire nem figyeltem oda. Az ember valahol elindul. Amikor láttam, hogy az inga által valami működik, mindent kipróbáltam, minden érdekelt. Mint a disznó, mindenevő lettem. Mindent tudni akartam, ami előbbre vihet.

Attila fiam volt a „kapcsoló”, ami által beindultam, mert meg szerettem volna gyógyítani, de utána már elkezdett a téma önmagában is érdekelní.

Csináltam szorgalmasan a bioenergiás gyakorlatokat, de látványosan még nem működött semmi. Nem volt semmi kézzelfogható eredmény. Nem is vártam, hogy egyik napról a másikra nagy eredményt érek el. Számítottam rá, hogy kitartó munkára lesz szükség. Hittem abban, hogy aki megírta a könyvet, nem átvérni akart. Csak kitartóan kell gyakorolnom ahhoz, hogy a bioenergiát használni tudjam.

Az ingával azonban nagyon érdekes élményeim voltak. Láttam, hogy van valami érdekes, titokzatos világ, amit elindultam felfedezni. A bioenergia akkor még nem működött nálam elég hatékonyan, úgy éreztem, hogy az ingával jobb eredményeket tudok elérni. Továbbra is fejlesztettem azonban mind a kettőt. Az inga annyiból volt izgalmasabb, hogy ott gyorsan jöttek a válaszok. Tudni kellett jól megfogalmazni a kérdéseket, mert igen-nem válaszokat kaphattam. Nálam ez úgy működött, hogy a jobbra forgás jelentette az „igen”-t, a balra pedig a „nem”-et. Másoknál ez működhet fordítva is. Volt olyan is, hogy a feltett kérdésre állt, nem mozdult meg az inga. Ez azt jelentette, hogy a kérdés rosszul van megfogalmazva, nem akar rá válaszolni, mert túl korai, vagy komolytalan a kérdés (ha például valaki előtt mutatóvány céljából kérdezed). Nálam legalábbis ez így működött, nem tudom, hogy másoknál hogyan volt.

A feleségem is megpróbálkozott, de neki – most már azt mondom, hogy hála Istennek – nem mozdult meg. Hogy miért? Nem igazán tudom. Az elmélet szerint van egy látható és egy láthatatlan világ. Ha az ember megtalálja a módját annak, hogy kapcsolatot teremtsen a szellemvilággal, akkor – ha mondjuk, ez egy inga által történik –, akkor az inga elvárja, hogy komolyan vegyük a dolgot. (Az inga általában egy hegyes végű tárgy, aminek többféle formája és mérete lehet, de minden esetben valami zsinagregára függesztik.) Ha az ember igazán komolyan tudja venni, akkor az inga hajlandó vele együttműködni. Ugyanakkor az embernek tudnia kell a saját énjét háttérbe szorítani. Mert ha föltesz az ember egy kérdést az ingának, és az egója erős, előfordulhat, hogy az inga azt mutatja, amit az ember „hallani” szeretne. Így jön létre a téves információ. Ezt kell tudni kiküszöbölni. Nekem is meg kellett tanulni magamat kizárni az információs rendszerből, úgy, hogy fogtam az ingát, föl tettem egy kérdést, és igyekeztem úgy szemlélni, mint egy kívülálló. Minél gyakorlottabb valaki, annál kevesebb a téves információ. Ehhez van szükség a sok munkára.

Kezdetben, gyakorlásként átmentem a szomszédomhoz, aki rendőr volt, és valahonnan Szerbia déli részéről költözött oda, tehát egyáltalán nem ismertem a rokonságát. Megkértem, hogy segítsen ebben. Kértem tőle néhány fényképet a rokonairól, barátairól, és nekiálltam megnézni, hogy az illető él-e még, és egy térkép segítségével meghatározni, hogy pontosan hol él. Amikor megmutattam neki az eredményt, mind a ketten elcsodálkoztunk a nagy pontosságon. Csak elvéve voltak hibák. Mert ha egy olyan emberről próbálok információt szerezni, akit némileg ismerek, nagyobb a lehetősége annak, hogy valamiképpen befolyásolom a válaszokat. Így gyakoroltam azt, hogy semlegesítsem a tudatomat, hogy kívülállóként szemléljem a dolgot.

Ezután a tapasztalat után egy ideig abban a hitben éltem, hogy ezt a módszert jól lehet majd alkalmazni a bűnüldözésben. Meg is próbálkoztam vele, ugyancsak a rendőr szomszédomtól kaptam megoldatlan ügyeket. Ebben azonban nem jártam sikerrel. Vagy azért, mert nem volt elég nagy a motiváció (mint a fiam meggyógyításához), vagy mert az ördög (most már arra gondolok), ebben nem támogatott.

Voltak mások is, akik hasonló dolgokkal próbálkoztak. Egy idő után meg is találtuk egymást, beszélgettünk, kicseréltük a tapasztalatokat. Az eszmecsere azonban nem tartalmazta a technikai dolgok megbeszélését. Technikai részletekről nem beszéltünk egymás előtt. Arról győzködtük egymást, hogy az ingázáson belül melyik út az igazi... Sokan, akik ingával kezdtek, áttértek a bioenergiára, agykontrollra, meditációra, ki mit tartott célravezetőbbnek. Kezdetben bemértük egymást, hogy kinek mennyi energiája van. Felállítottunk egy skálát mondjuk 0-tól 1000-ig, és bemértük egymás energiáját az ingával. Ez azért volt fontos, mert nem akartuk magunkat ámítani, őszintén kíváncsi volt mindenki a maga energiaszintjére, és így ki tudtuk zárni azt a hibalehetőséget, hogy esetleg a vágyammal befolyásoljam az eredményt (már abban az esetben, ha magamnak mérnék). Nem volt érdekemben, hogy befolyásoljam. Az volt a fontos, hogy megtanuljak minél pontosabb információkat kapni.

Ingául szolgálhat végül is minden tárgy, ami szabadon függ valamilyen zsinagregán vagy cérnán. Vannak azonban – úgy mond – speciálisan kifejlesztett ingák is, amelyek eltérnek alakban, súlyban, funkcióban. Volt például egy ingám, amit állandóan a nyakamba akasztva hordtam, mint a nyakláncot. Eddig nem mondtam, hogy a tanulmányaim kezdetén beiratkoztam egy inga-tanfolyamra is, ahol elmagyarázták az alapokat. Többek között azt is mondták, hogy az emberre rátapad a környezetünkben lévő negatív energia (ezért tisztítják a bioenergiások kézzel az aurát), és hogy ezt elkerüljük, jó ha a nyakunkban hordunk egy olyan ingát, ami ezt el tudja „nyelni”. Hogy melyik inga alkalmas erre az én számomra, ezt úgy állapította meg a szakember, hogy vette a sajátját, és rákérdezett, hogy rólam melyik inga szedné le leghatéko-

nyabban a negatív energiát. Vannak egészen különlegesek is, amelyeknek pogány neveik vannak, például Ízisz, Ozírisz... Egyik fajta finom információszerzésre, másik gyógyításra, vagy éppen rontásra szolgálhat. Az inga kilengésének mértéke pedig a bennem lévő energiától függ. Ha egy tűbe cérnát fűzünk és azzal próbálkozunk, kezdetben az is esetleg 5 mm-es köröket ír le. Minél több energiával töltökezik be valaki a gyakorlásai során, annál nagyobb köröket tud leírni az egyre súlyosabb inga. Hogy milyen súlyú inga mekkora köröket tud leírni, az attól függ, hogy az illetőben mekkora energia van. És minél több energiával rendelkezik valaki, annál hatékonyabb lehet a gyógyításban. Mondjuk kevesebb ideig kell tartani az ingát egy beteg testrész fölött. Az inga ugyanis gyógyítás esetén akkor áll le, amikor a beteg testrész már feltöltődött „megfelelő energiával”, azaz meggyógyult. Tehát minél nehezebb ingát képes valaki megforgatni, annál gyorsabban tud valakit feltölteni a szükséges energiával. Ez nem azt jelenti, hogy akinek sok energiája van, az 1 kg-os ingával járkal betegeket gyógyítani. Azt legfőljebb saját maga tesztelésére használná. Ezért mértük egymás energiáját, amiről az előbb beszéltem. A páciens mindig csak (mondjuk) 50 gr-os ingát látott, de én tudtam, hogy az 1 kilósat is meg tudnám forgatni.

A beavatás

Kezdetben az 50 grammos inga is csak 5 mm-es kört írt le, de később egyre nagyobbakat. Volt egy nagyon érdekes esetem is. Ültem, tartottam az ingát és kértem tőle valami információt. Egyszer csak azt mondja, hogy álljak föl és engedjem hosszabbra a kanócot (volt összesen kb. 120 cm). Általában rövidebbre fogtam a kanócot, mert akkor erőteljesebben körözött. Az inga mindezt igen-nem válaszokkal adta a tudtomra. Mivel nem akart forogni, meg kellett tudnom mi a probléma. Addig kérdezgettem, amíg ide jutottunk. Már olyan ügyesen tudtam feltenni a kérdéseket, hogy egész gyorsan haladtunk. Az ingázásban ez is egyike a legfőbb dolgoknak, hogy az ember ügyesen tudjon olyan kérdéseket feltenni, amelyekre igen-nemmel lehet válaszolni.

Tehát már álltam, a kezem könyökben behajlítva, magam elé lógattam az ingát, ami már majdnem a padlóig ért. Ekkor elkezdett az inga körözni. Egy idő után már akkora köröket írt le, hogy félre kellett állnom, hogy ne súrolj a lábamat. Később éreztem, hogy fordul kifelé, súrolja a hüvelykujjamat, annyira, hogy süt és arra kényszerített, hogy engedjem függőleges köröket „rajzolni” magam előtt. Ezzel még mindig nem volt vége, mert átment újra vízszintes forgásba, de úgy, hogy a kezem felfelé tartottam. Nagyon erőteljesen forgott, szinte hasogatta a levegőt a fejem felett, és elkezdett fekvő 8-ast „írni”, ami ugye a végtelen jele. Akkor már rájöttem, hogy ez mi volt. Ezzel hozta a tudomásomra, hogy ami energiára csak szükségem lesz, az nekem megadatik. Ez már egyfajta beavatás volt.

A legközelebbi találkozón nem mondtam semmit a többi ingásnak (hátha csak becsapom magam). De szokás szerint megpróbálták bemérni, hogy mennyit „fejlődtem”, mekkora a bennem lévő energia. A meglepetés az volt, hogy az addig használt skála nem volt elég. Nem értették, mi van.

– Mi történt veled? Nem tudunk bemérni. Az inga azt mutatja, hogy végtelenben vagy. Akármilyen nagy értékkel próbálkozunk, mindig azt mutatja, hogy annál is több.

Az ingázók egyébként nemigen versenyeznek egymással, csak tudomásul veszik, hogy ki meddig jutott el. Azonkívül mindenki őrzi is azt az utat, amin eljutott valahova, mert létezik valami tilalom is. Ahhoz, hogy a saját titkainkba másokat beavassunk, ahhoz már engedélyt

kell kérni, és csak egy bizonyos szint után engedélyezett. Ezek afféle íratlan szabályok, amelyekre az ember abból a sok beszélgetésből érez rá, amit éjszakákon meg napokon, meg hónapokon át folytat az ingával. Ez egy titkos világ, amelynek a szabályai egyszerre általánosak és személyre szabottak is. Amikor éjszakánként ültem az asztal mellett és kérdezgettem, az volt a fontos, hogy ne legyen bennem kész válasz arra, amit kérdezek, mert akkor téves információt kaphatok. Meg kellett tanulnom magam teljesen kizárni az információ áramlásából. Néha, amikor gyanús volt valami, mert volt bennem egy olyan érzés, mintha előre tudnám, mit fog az inga válaszolni. Olyankor megkérdeztem, hogy ez az információ honnan van: az enyém? Belekeveredtem az akaratommal? Akkor azt mutatta, hogy igen. Nagyon résen kellett lenni, hogy ne keverjem bele az én akaratomat, és ne én hassak rá. A cél az, hogy az ember megtanulja a saját énjét és akarátát kizárni, és vakon engedelmeskedjen az utasításoknak. Időnként afféle „imákat” is elmondtam az utasításra, aminek az volt a lényege, hogy totálisan megnyisam magam az univerzum erői előtt, és mindenfajta kozmikus energiát befogadjak. Ezt jó párszor meg is tettem, mert nem sejtettem, hogy ilyenkor mi is költözik belém.

Akkor az volt az elméletem, hogy ha az ember hozzá tud férni ahhoz a bizonyos láthatatlan energiához, azt az inga által be tudja hozni a látható világba még hozzá úgy, hogy felhasználja az emberek gyógyítására, vagy sok minden másra. Ha például kutat szeretne valaki fűrni, megtudhatjuk, hogy a terület melyik pontján, milyen mélyen, milyen minőségű vizet kaphatunk. Leginkább a dolog használhatóság győzött meg. Például meg tudtam mérni a vízvezetékben a nyomást. Megkérdeztem, hogy ennyi? Nagyobb? Kisebb? Aztán műszerrel is megmértem, és annyi volt. De minden területen lehetett használni. Ki milyen területen jártas, abban tud kérdéseket föltenni. Lehet például betegséget diagnosztizálni, vagy vérnyomást mérni akár a beteg jelenléte nélkül, esetleg egy fénykép segítségével. Vannak olyan orvosok, akik a hivatalukkal visszaélve használják ezeket a praktikákat.

Egyszer csővezetékét építettünk, amit – amikor készen lett – feltöltöttek vízzel. Lajtos kocsi-ból szivattyúzták bele a vizet, és a számítások szerint már 5 bár kellett volna, hogy legyen a nyomás a vezetékben. Az inga csak 0,5 bárt mutatott. Mondtam nekik, de azt mondták, hogy hülyeség. Jó, tegyük fel a nyomásmérőt, és majd kiderül. A mérő tényleg 0,5 bárt mutatott.

Aztán volt egy eset, amikor egy fürdőszobára kétszer annyi anyagot rendeltem, mint amennyit józan ésszel számolva kellett volna. Akkor ugyanis kíváncsi lettem arra, hogy meg tudná, és meg akarná-e az inga mutatni, milyen anyagból mennyit rendeljek anélkül, hogy a mérőszalagot a kezembe venném. Csodálkoztam egy kicsit az eredményen, mert tapasztalatból tudtam, hogy az kb. két fürdőszobányi anyag, holott az illető csak egyet akart csináltatni. Időközben azonban meggondolta magát, és megcsináltatott még egy másikat is, így nem maradt felesleges anyag.

Egyik nap meglátogatott egy ember, aki bioenergiával gyógyított. 150 kilométert utazott azért, hogy megtudakolja tőlem, lehetséges-e, hogy megnöveljem az energiáját. Rákérdeztem, és az volt a válasz, hogy lehet. Az inga arra utasított, hogy egy lapra mindenféle köröket meg spirálokat rajzoljak, amit meg is tettem. Aztán megjártam az ingát ezek felett, majd azt mondtam, hogy kész, meg van növelve. Elég furcsa és érthetetlen dolog volt. Az ember is azt mondta, hogy nem érez semmit. Én sem éreztem semmit, de az inga azt mondta, hogy meg van növelve, akkor meg van növelve. Kis idő elteltével felhívott ez az ember telefonon, és kissé zaklatottan azt kérdezte, hogy lehet-e visszavenni az energiából, mert most már túl sok. Elmesélte, hogy miután visszament a városába, a szokásos módon fogadta a pácienseket. Az egyik a széken ült, és vele foglalkozott, a többiek a fal mellett vártak a sorukra. Tél volt, és a kályhába sem volt jól befűtve. Alighogy elkezdte a kezelést, egyszerre csak hatalmas forróság öntötte el a szobát, úgy hogy az emberek felpattantak, kiáltozni kezdtek, és nem csak az éppen

kezelt páciens gyógyult meg, hanem az összes többi is, akik csak váraoztak. Olyan hirtelen hőség támadt, hogy volt a falon egy kartonra kasírozott kép, ami szabályosan meghajolt a hőhatástól. Én rákérdeztem, hogy lehet-e teljesíteni a kérését, azután egy-két telefonnal „beállítottuk” a megfelelő energiamennyiséget.

Egyszer egy főút alatt kellett volna átvezetni a vízvezetékcsövet, és ehhez kb. 12 métert kellett átfúrni. Több sikertelen próbálkozás volt, mert a fűró vagy beleütközött valamibe, amit nem tudott átfúrni, vagy valami eltérítette, és túl magasan jött ki. Természetesen a kíváncsiságom akkor is arra vezetett, hogy megkérdezzem az ingát, hogy segítene-e? A válasz pozitív volt. Meg is mutatta, hol van az a hely, ahol másfél méter mélyen, akadály nélkül át lehet fúrni az út alját. Megmondtam a főnökömnök, mire ő természetesen lehülyézett. (Tudta mivel foglalkozom.) De azért elgondolkozott, mert már több napja állt a munka. Azt mondta, megpróbálja ott, ahol mondtam, de ha nem sikerül, többé elő ne jöjjen hasonló ötletekkel. Persze bennem is nagy volt a váraozás, kíváncsi voltam az eredményre, mert én a munkáknál nem voltam jelen. Másnap a munkatársam, aki a fűróval dolgozott, azt mondta, hogy ilyen még nem volt, mert a fűró úgy ment, mint a vajban, és néhány óra alatt az egész munkát elvégezték.

Egyes kollégáim elég zavarosnak tartottak, és sokat gúnyoltak az ingázásom miatt. Egy ilyen gúnyolódás alkalmával egyikük megkérdezte csúfondárosan, hogy mi mindent tudok az inga által megtudakolni. Mondtam neki, hogy majdnem mindent, attól függ, mi érdekli. Erre ő azt kérdezte, meg tudom-e mondani, hogy mikor volt utoljára együtt a feleségével? Mondtam neki, hogy várjon egy kicsit, és megkérdeztem az ingától, hogy ezt hajlandó-e megmutatni? A válasz igen volt. A munkatársam azt mondta, hogy akkor nézzem meg. Megnéztem, és amikor megmondtam neki (ha jól emlékszem egy hónap volt), nem szólt semmit, csak elvörösödött, a többiek pedig őt kezdték el rendesen piszkálni, mert mindig nagy dicsekvő volt. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor ilyesmibe belementem, és meg is bántam. Nagyon kellemetlenül éreztem magam, amikor rájöttem, hogy az emberek legintimebb dolgairól is információt lehet szerezni. Rossz érzés volt

De mégis mi ez?

Rengeteg elmélet születik ezeknek a jelenségeknek a hátteréről. Vannak, akik azt hiszik, hogy csak véletlen és pszichológia az egész. Akik benne vannak, azok is sokféle nézetet vallanak, ufókról, különféle energiákról. Én kezdetben azt hittem, hogy egy személytelen univerzális energiából merítetek. De akkor honnan vannak az emberek személyes életére vonatkozó információk? Egy erőhatás nem emlékszik, és nem is tudja a jövőt. Azt hittem, hogy a bioenergia és az inga által kapott információk máshonnan származnak. Az az elmélet, amivel én ismerkedtem, azt mondta, hogy egyrészt a gyógyításra szolgáló bioenergia körülöttünk van, és a sok gyakorlás ahhoz kell, hogy megtanuljuk azt hasznosítani. Másrészt a különböző információk pedig egy úgy nevezett univerzális „közös tudat”-ból származnak. Leegyszerűsítve ezt úgy képzeltem, hogy az a személy, aki képes ki-be járkalni a láthatatlanba, mint egy áruházba, az elveheti díjtalanul mind azt, ami ott a rendelkezésére áll: energiát, információt, akár maga, vagy mások számára. Ehhez pedig meg kell tanulni jól kérdezni, és a gyakorlatokkal eljutni oda, hogy minél jobban tudjunk gondolatok által kommunikálni. Ettől lesz valaki hatékony. Tehát ha valaki volt a szobában, csak azt látta, hogy mozog az inga, de hogy bennem mi zajlik, azt nem tudhatta.

Az előbb említett beavatás után kezdtem el először gyanakodni, hogy mi is történik?! Mert ugye, ha energia – ahogy tudtam – hogyan lehet az, hogy átveszi az irányítást?! Ez olyan volt,

mint amikor megmutatják, hogyan kell autót vezetni. Látod, hogy tényleg megy, és minél többet gyakorlod, annál jobban uralhatod. Ám egyszer csak azt veszed észre, hogy az autó átveszi az irányítást. Akkor fordult meg a fejemben, hogy ha ez csak egy személytelen energia, akkor ilyesmi hogyan fordulhat elő?

Már pedig én nem kértem és nem akartam, hogy körözzön olyan drasztikusan, se azt hogy „vágjon” 8-asokat a levegőben, de az inga akkor is megtette. Önálló életre kelt, és nem viselkedett többé engedelmes szolgaként. Tehát ha az energia „klasszikus” és személytelen energia, ahogy én azt gondoltam, akkor ez hogyan lehetséges?!

Új dimenziók

Abban az időszakban történt (akkor már kb. egy éve foglalkoztam ezzel), hogy sétálni ment a család, és Attilát az utcán elfogta a fulladás (egy asztmatikus roham). Elővettem az ingát, és elkezdtem vele kommunikálni. Mi van? Miért fullad? Mit csináljak?... Az volt a válasz, hogy Attila menjen oda egy bizonyos fához és kérje meg a fát, hogy vegye el tőle a negatív energiát. Attila akkor 10-11 éves volt. Furcsán nézett rám, de a számomra is furcsa volt. Mivel azonban nagyon fulladt, olyankor az ember nem filózik különösebben. Megtette, amit kellett, és mire elfordult a fától, már teljesen normálisan lélegzett. Akkor már végképp nem tudtam, mi van?!

Más embereknél, akiket az ingával meggyógyítottam, nem újult ki a betegség. Nem értettem, hogy Attilával miért van másként, hiszen őt is kezeltem már előtte. A könyv utasításai szerint, mondtam neki, hogy feküdjön le, a mellkasa fölé tartottam az ingát, az elkezdett körözni, összeszedte – mondjuk – a negatív energiát, vagy mit tudom én... A lényeg az, hogy jobban lett.

Nem is az elméleten van itt a hangsúly, mert minden embernek lehet adni valami elméletet, amihez majd ragaszkodik. De miért ragaszkodik hozzá? Mert látja, hogy működik. Mert ha az az elmélet, hogy háromszor fityiszt kell mutatni ahhoz, hogy létrejöjjön a gyógyulás, és az működik, akkor lehet az más számára akkora hülyeség, mint a ház. Előtte alkalmaztam rá a bioenergiát is, amit szintén gyakoroltam és éreztem, hogy árad ki a kezemből valami melegség. Akkoriban a fiam gyógyszer nélkül élt, ha véletlenül kezdett fulladni, megkezeltem bioenergiával, megtisztítottam az „auráját”, amit a tankönyvek szerint kell, leszedtem a „negatív energiát”. Meg volt adva, hogy ezeket milyen kézmozdulatokkal kell végezni. Amikor láttam, hogy létrejön a javulás, akkor abbahagytam.

Akiket Attilán kívül ugyanígy kezeltem, nem estek vissza. De a fiamnál – aki miatt elkezdtem az egészet – a tünetmentes időszak után, újból előjöttek a rohamok. Megfigyeltem, hogy általában akkor jön megint elő, amikor én belül már meg voltam elégedve az addig elért eredménnyel. Amikor úgy éreztem, hogy nem megyek tovább, mert nekem ennél több nem kell. Erre csak később jöttem rá, amikor gondolatban visszapörgettem az eseményeket.

Egy alkalommal például úgy betöltött ez energia, annyira áramlott a kezemből kifelé (pedig csak gyakoroltam), mint a locsoló tömlőből a víz, amikor maximálisan megnyitjuk a csapot. A kezem rezonált és felforrósodott. Éreztem, olyan erő ez, hogy a Föld bármely pontján, bárkit meg tudnék gyógyítani. Ezzel eljutottam arra a megelégedettségre, hogy ez az, amiről a könyvek írnak. Elértem, amit szerettem volna. Gyakorlatilag megszűnt a belső motiváció arra, hogy tovább kutassak, mert meg voltam elégedve az elért eredménnyel. Ez közvetlenül az előtt történt, hogy elmentünk sétálni, és Attila megint fulladni kezdett. Ezért nem értettem, hogy mi történt ott a séta közben.

Megkérdezem, hogy van-e erre megoldás? Azt monda: igen. A további kérdezz-felelek kb. így folyt:

– Meg akarod-e nekem mutatni (a megoldást)?

– Igen.

– Közelemben van-e a megoldás?

(Azt sejtettem, hogy nem az ingát kell forgatnom az utcán a fiú feje fölött, mert ez nem cirkuszi mutatvány – ez bele tartozott a kimondatlan „KRESZ” szabályokba)

Kérdeztem, hogy a láthatóban, itt ahol én vagyok, itt van-e a megoldás?

– Igen.

– He erre nézek, a szemem előtt van?

– Nem.

– Ha amarra nézek?

– Igen.

(Akkor elemeztem, hogy mit látok. Látok egy házat, egy kerítést, egy kis fát, egy nagy fát...)

– A kis fa a megoldás?

– Nem.

– Kerítés?

– Nem

– A nagy fa?

– Igen.

(Nagy fa... na jó...) Mindez 10-20 másodperc alatt zajlott. Tudtam, hogy rövidebb ideig tart megtalálni a megoldást, mint elmenni az orvosig. Ilyenkor az inga rövidre van fogva, hogy gyorsabban tudjon indulni, és amint látom, merre mozdul, már tehetem is fel a másik kérdést. Tehát, nagy fa.

– Menjek oda?

– Nem.

– Menjen Attila oda?

– Igen.

– Csináljon valamit?

– Igen. (Gondoltam, mit csinálhatna...)

– Tegye a kezét a fára?

– Igen.

– Vigyen oda valamit?

– Nem.

– Kérjen valamit?

– Igen. (csak cikáztak a gondolataim)

- Negatív energiáról van szó?
- Igen.
- A fa el tudja vezetni?
- Igen.
- Kérje meg, hogy vegye el tőle a negatív energiát?
- Igen.
- El fogja venni?
- Igen.
- Létrejön a gyógyulás?
- Igen.

Így is történt. De nem értettem, hogy most mi van? Ezért elkezdtem újra kutakodni, mert nagyon kikattantam, hiszen más embereknél nem jött vissza a betegség.

Az egész kutakodás nálam nagyon gyorsan zajlott; nagyon gyors tempóval csináltam a dolgokat, és ez fárasztó volt. De volt eredménye. Ez után az eset után úgy tűnt, hogy ha a betegség mindig visszajön, akkor ez egy sziszifuszi munka, aminek soha nem lesz vége... Én pedig pihenni szerettem volna egy kicsit. Hiszen minden napom úgy zajlott, hogy munka után csak megebédeltem, és leültem ingázni (beszélgetni, kommunikálni). Sokszor hajnalig folytattam, de pirkadat táján már nagyon nehezen ment. Az ember már fáradt is, nem tud úgy koncentrálni... De nem lehetett abbahagyni. Addig kellett csinálni, amíg azt nem mondta, hogy elég. Kezdetben bármikor abbahagyhattam, de később már nem. Egyrészt a kíváncsiságom nem hagyta, mert mindig akart még valami információt adni, és nem volt egyszerű félbeszakítani a „beszélgetést”. Másrészt attól féltem, hogy ha nem várom meg, amíg ő meg nem elégeli, elvesztem azt, amire eddig eljutottam.

Amikor ezen a napon hazamentünk, egész éjjel azon dolgoztam, hogy megtudjam, mivel is állok szemben. Ahogyan a dolgok álltak, úgy tűnt, hogy az „energia” átveszi az irányítást. A válasz kiderítése nagyon munkaigényes dolog volt. Az volt a nehéz, hogy fölvettem neki egy kérdést, és az inga szinte önálló életet élt. Ki kellett várni, amíg megáll, megadja a választ. Volt úgy, hogy fölteszek egy kérdést, és csak negyedóra múlva hajlandó megadni a választ. Például: fölteszem a kérdést, és az inga áll.

– Korai a kérdés?

Nem válaszol.

– Nem jól kérdeztem?

Nem válaszol.

Várom, gondolkozom, tudtam, hogy van valami probléma, de nem tudtam, mi.

– Várákozzak?

– Igen.

Akkor elkezdett mozogni előre, hátra, jobbra, balra. Majd sok-sok kérdés-felelet után eljutottunk odáig, hogy vágjak ki betűket, és rakjam ki az asztalra, hogy gyorsabb legyen a kommunikáció. Hogy ne csak igen-nem válaszokat tudjon adni. Körbe raktam az ábécé betűit, közép-

re belógattam az ingát, föltettem neki a kérdéseket, és a válasz úgy jött, hogy mindig egy szó soron következő betűje felé lengett ki.

Föltettem a kérdést, hogy kivel kommunikálok?

Kiírta azt, hogy: „Istennel”.

Ez aztán megdöbbenő új fejlemény volt! Mégsem egy személytelen erő?!

Akkor elkezdtem kérdezgetni, hogy miért van az, hogy Attila még mindig beteg?

Megmutatta, hogy azért, mert amikor leállok, ő minden alkalommal többre akar vinni, mert nagyobb szerepet adott nekem ebben az egészben. Hogy még ettől a szinttől is, amin most vagyok, van még valami jobb. Meg akarja az embereket segíteni gyógyulással, akár ilyen módon is. Mert kevés odaszánt ember van, aki hajlandó időt és pénzt (könyvek vásárlása stb.) befektetni úgy, hogy ugyanakkor ne kérjen semmit cserébe. Vagyis kevesen hajlandóak odaszánni az életüket erre. Isten az orvostudományt is azért adta, hogy gyógyítsa az embereket, de az kevés. Bizonyítékként biztosított arról, hogy ezután már nem lesz szükségem ingára, mert anélkül is tudunk majd kommunikálni. Nem is tudtam elképzelni, miről van szó, hiszen a könyvekben ilyenről nem írtak. Ráadásul „Istennel...”.

Én ezt teljesen komolyan vettem. Hűha!

Isten?!?

Semmilyen kapcsolatomban nem volt a vallással, csak annyi, hogy gyerekkoromban jártam hittanra, annak ellenére, hogy ezt az iskolában nagyon rossz szemmel nézték, és eljártam ministrálni is a templomba. Ahogy nőttem, úgy elhagytam a templomot. Utána csak az esküvőnk és a gyerekek keresztfője miatt mentünk el. Gyerekfejjel is láttam, hogy az emberek gyóntak, áldoztak, aztán kimentek a templomból, és ugyanúgy pletykálgodtak és káromkodnak, mintha misem történt volna. Meg unalmasnak is találtam, hiszen sokszor a szavakat sem értettük, mert akkoriban még latinul tartották a misét. Szüleim se jártak a templomba, esetleg Karácsonykor.

Apám amúgy nagyon csúnyán szokott káromkodni. Ha valami nem ment, kiállt az udvarra, felnézett az égre, és csúnyán szidta Istent. Rengeteget dolgozott, de ami nagyon megviselte, az a nehéz gyermekkor volt. Az édesanyjának udvarolt egy jómódú falubéli fiú, akitől házasság előtt terhes lett. A fiú el akarta venni feleségül, de annak az anyja nem engedte. Ezen gondolom, haragos szóváltásba keveredtek, mire az asszony (a déd öreganyám) azt találta mondani, hogy inkább akaszd föl magad fiam, minthogy azt az ilyen-olyan szegény lányt elvedd feleségül. És mit tesz a kimondott szó ereje?! A fiú fogta magát, felment a padlásra, és megtette, amit az anyja mondott. Nagyanyám számára egyszerűbb lett volna, ha az abortuszt választja, minden érv mellett szót, de ő hála Istennek nem ezt tette. Mi akkor nem lennénk sehol. Apám viszont megszületett apa nélkül, és abban az időben ez (jó képmutató módon) nagy szegénység volt. Szegénységben és szegénységben nőtt, amíg a nagyanyám férjhez nem ment. Akkor talán már kissé jobb sorban éltek, de apám volt a mostoha, így télire mindig odaadták szolgálni egy családhoz, nyáron meg hazavitték dolgozni a földekre, meg a kisebb gyerekekre vigyázni. Ezért nagy elvetettség volt benne, és úgy érezte, hogy az egész élete egy büntetés. Ezért igyekezett nekem mindent megadni, legalábbis anyagi területen. Más különben kommunikálni nem tanultunk meg egymással, így létrejött közöttünk egy fal, amit azt hiszem én vittem magammal a saját családomba. Szóval, apám meg volt keseredve az életre és az Istenre

is. Istent hibáztatta a rossz dolgokért. Tulajdonképpen én is haragudtam az Istenre. Mégpedig azért, mert én egészséges vagyok, a feleségem, Marika is egészséges, a fiunk, Attila pedig beteg. Úgy gondoltam, hogy ha van egy Isten – mert akkor valójában még azt sem tudtam igazán, hogy van, vagy nincs –, miért nem segíti meg, vagy éppen miért büntet egy gyereket? A betegség számomra büntetés volt. Gondoltam, hogy a betegség egy bűn büntetése lehet, de hát mit követhetett el egy 3 éves gyerek? Ha pedig én vétkeztem, akkor rám kellene, hogy jöjjön a betegség.

Ha valaki előtte megkérdezte, hogy véleményem szerint van-e Isten, soha nem mondtam, hogy nincs. De ha őszinte akarok lenni, csak azért válaszoltam ezt, mert ha véletlenül mégis van, akkor legalább nem sértettem meg. Kérdezték, hogy láttam-e? Mondtam: nem, de akkor is van. De inkább makacsságból vallottam meg, hogy van. Nem hittem igazán. De azért haragudtam rá, hogy ha van, miért nem tesz valamit, hiszen ez a betegség olyan volt a számomra, mint Isten büntetése, és nem tudtam, hogy miért? Amikor az inga kinyilatkoztatta, hogy „istennel” kommunikálok, akkor már örültem, mert úgy éreztem, hogy igaz, hogy volt ez a betegség, de „isten” mégis segít. Sőt, ha ezáltal meg tudtam találni „istent”, az már önmagában is nagy dolog! Volt valami értelme a fiam szenvedésének. Azon kívül „isten” nem csak a fiamat gyógyította meg általam, hanem más embereket is. Úgy hittem, hogy a betegség jó útra térített engem; közelebb vitt „istenhez”. És most itt volt „isten”, és tanítani akart engem, hogy részt vegyek az emberiség gyógyításában!

Új utakon „istennel”

El sem tudtam képzelni, hogyan kommunikálunk majd. Gondolatok által, vagy látomásokban, álmokban? Azt mondta, hogy az ujjamon keresztül. Le kellett tennem az öklöm az asztalra, mintha egy korsót fognék lazán, és próbát csináltunk. Föltettem egy kérdést, amire „igen” a válasz, és az ellazított hüvelykujjam felfelé mozdult. A lefelé mozdulás jelentette a „nem”-et. Ehhez teljesen át kellett magam adni, (akkor úgy tudtam) a „belső énemnek”. Ebben volt már némi gyakorlatom, mert kipróbáltam az „automatizálást” is. Ez abból állt, hogy teljesen koncentrálni kellett a „szellememre”, ellazítani a kezem, amelyben ott volt a toll, és írásban kaptam a választ. Csak ezt nem fejlesztettem, mert lassú módszernek tűnt, és én türelmetlen voltam. Másrészt az inga azt mutatta, hogy hagyjam abba azt a módszert, más irányba megyünk tovább.

Ezek után már sokkal személyesebb, sokkal közelebb volt a „vezetés”. Az ujjam, ugye, mindig kéznél van az embernek. Ezzel kapcsolatban volt még egy érdekes eset. Feljöttünk Szegedre, meglátogatni a barátainkat. Az egyik fiúval arról beszélgettünk, hogy mennyire nem egyszerű ez a világ, hogy az ember nem tudhatja, kiben bízhat meg igazán. Hiszen az emberek többsége csak ki akarja használni a másikat.

– Milyen jó lenne kiszűrni az ilyeneket! – mondta, de az szinte lehetetlen.

Javasoltam neki, hogy próbáljuk ki, mert már előtte leellenőriztem, hogy lehet és hajlandó is megmutatni. Mondtam neki, hogy gondoljon egyenként az emberekre, akik érdeklik, próbáljon rájuk koncentrálni, és jelezzen a kezével, ha ez megvan. Én majd mondom a választ, és így megyünk sorba. Csináltuk is jó sokáig, bár hitetlenkedve kezdte. Már azt gondoltam magamban, hogy mennyi ismerőse lehet neki, hogy még mindig vannak újak. Amikor azt mondta, hogy álljunk meg, ezt szóvá is tettem, mire nevetni kezdett. Elmondta, hogy csak néhány különböző embert vizsgáltunk, más-más sorrendben, mert várta, hogy mikor tévedek. Mikor

adok ugyanarra az emberre eltérő választ. De kiderült, hogy nem volt tévedés, mert egy adott emberre mindig ugyanaz volt megállapítás. Én is mosolyogtam, mert nem gondoltam, hogy így letesztel. Ő pedig azért csinálta, mert valójában nem is hitt az egészben.

Ezek után félre is tettem az ingát. Az új módszerrel sokkal gyorsabban ment a kommunikáció. Pillanatokra volt csak szükség a válaszhoz, mert elég volt egy rezdülése az ujjamnak, akármit akartam megtudni. Az emberek intim dolgait soha nem firtattam, mert volt rajtam egy fajta „istenfélelem”. Úgy éreztem, ez csak „isten” dolga. Arra koncentráltam csak, hogy „isten” hogyan vezet, hogy minél több embert meg tudjak gyógyítani. Bármilyen szintre jutottam, mindig azt mutatta, hogy van ennél jobb gyógyítási mód is. (Azért mondom, hogy „isten”, mert akkor meg voltam győződve arról, hogy ő az, aki vezet.)

Megkérdeztem, hogy akkor mit csináljak ahhoz, hogy elérjem, vagy megtaláljam azt a jobb módot? Az volt a válasz, hogy ki kellene tűznöm egy célt a gyógyításban, amit szeretnék elérni. Annyi ismeretem volt (és csak annyi) Jézusról, hogy neki nem kellett elmennie a beteghez, hogy az meggyógyuljon. Így hát azt tűztem ki célul, hogy úgy tudjak távolságra gyógyítani, ahogyan Jézus gyógyított. Nem Jézus nevében, hanem úgy, távolságra, mint Jézus.

Jézus nyomában

Utána rengeteget „beszélgettünk”. Azért mondom így, mert addig is beszélgettem az inga által, de addig úgy fordultam hozzá, mint egy személytelen energiához. Most pedig személyesen „istennel” kommunikáltam. A kettő között számomra nagyon nagy volt a különbség. Tehát, rengeteg beszélgetés volt. Tanított, hogyan lehet a kitűzött célt elérni. Annyira „tisztán” kellett tartanom a gondolataimat, hogy minden gondolatot, ami napközben megjelent az agyamban szelektáltam, hogy ez most jó, vagy rossz gondolat. Ha rossz volt, akkor kimondtam, hogy ez nem az én gondolatom. A „jót” és a „rosszat” persze akkori lelkiismeretem alapján tudtam megítélni. Tehát amilyen volt a lelkiismeretem, annak alapján tudtam eldönteni, hogy ez most jó, vagy rossz gondolat. Erről is az volt a véleményem, hogy ez „istennek” egy eszköze, hogy közelebb vigyen a célhoz. Gyakoroltam a szeretetet az emberek iránt, hogy együtt tudjak velük érezni a betegségükben. Kezdtém érezni, hogy milyen „jó” vagyok, hiszen „isten” használ. Amikor fölkeltem, tudtam örülni a napnak, annak, hogy szépen süt a nap, hogy mehetek dolgozni. Örömmel dolgoztam a munkahelyemen, örültem az embereknek... Ha valaki elmondta mi a baja, meg tudtam gyógyítani... Azt mondhatom, hogy akkor egy darabig teljes, boldog életet éltem.

Volt néhány „tanítványom” is. Ha valakinek információra volt szüksége, ha valamit nem értett, elmagyaráztam. Sokan érdeklődtek az inga iránt... Volt egy fiatalember, aki komolyabban érdeklődött, és kérdezte, hogy hajlandó vagyok-e együttműködni vele? Ő már ingázott akkor is, amikor én még azt sem tudtam, hogy van inga. Csak nehezen haladt.

Mondtam, hogy igen – persze a válaszom előtt már leellenőriztem, hogy mit válaszolhatok. Tanítani kezdtem...

Amikor az ember megy egy ilyen úton, az nem egyenes, hanem labirintus. Az ember benéz az egyik elágazásba, látja, hogy nem jó. Visszamegy, benéz a másikba, az se jó, megint visszamegy... Nekem két és fél évig tartott, amíg ide eljutottam, de ezt úgy kell érteni, hogy ha kivesszük a 8 órát, amíg a munkahelyen dolgoztam, meg az evés és pihenés idejét... Hát minimum öt-hat óra munka naponta, de gyakran jóval több.

Mindig jegyzeteltem a dolgokat, mi történt, mit tapasztaltam, nagyjából mi volt a válasz. Így haladtam előre, és egy bizonyos idő után ez letisztult. Általában az „igen-nem” módszerrel kommunikáltam, de volt egy érdekes tapasztalatom a tanulmányaim kezdetén. Egy alkalommal, egy ismerősüknél voltunk látogatóban, akinek volt egy 12-13 éves lánya. Mivel szóba kerültek a természetfeletti dolgok, a kislány megkérdezte tőlem, hallottam-e már a szellemidézésről? Hitetlenkedtem, mert az nevetségesnek tűnt a számomra, meg hát a gyereket láttam benne. Ő bizonygatta, hogy létezik, és meg is kérdezte, akarom-e látni? Mert ő volt egy szeánszon, és megtanulta, hogyan kell szellemet idézni. Persze, hogy kíváncsi voltam. Az apjának ugye táva maradt a szája, de mivel komolytalan dolognak tartotta, nem volt ellene kifogása. Átvonultunk egy másik szobába (a feleségem is ott volt), ahol volt egy egyszerű kis márványlapos asztal. Hozott kivágott betűket, körberakta, a poharat középre leborította. Elmondta, hogy ő már ismer egy szellemet, akivel szokott beszélgetni, majd azt hívja most is. Gondoltam, nekem mindegy, kit hív. A mutató ujjunkat mind a hárman a pohárra tettük. Amikor fölött egy kérdést, a pohár elindult. Miközben rajta tartottuk az ujjainkat, odacsúszott az egyik betűhöz, és kitolta a helyéről. Majd ment a másik felé, és így tovább. Közben a kitolt betűket mindig visszarakta a lány a helyére.

Néztem, ahogy a pohár csúszik, és nem hittem a szememnek. A kislány levette az ujját a pohárról, az akkor is ment. A feleségem megijedt, és azt mondta, hogy nem csinálja tovább. Én meg úgy voltam, hát rajtam nem fogsz ki... Teljes erőmből leszorítottam az ujjammal a poharat, és azt mondtam magamban: nem fogsz menni! A pohár pedig akkor is ment, és kitolta a betűt, amit akart. A feleségem azt mondta, legjobb lesz, ha mi ezt abbahagyjuk. Amikor abbahagytuk, a kislány elpakolta a holmit, de kissé ijedten azt mondta: „Te, ez nem ment el!” Elővettem az ingát és rákérdeztem:

– Elment a szellem, amit hívtunk?

– Nem.

A lány komolyan meg volt ijedve, érezhető volt a levegőben valami feszültség.

– Mit csinálok, ha most ez nem megy el” – kérdezte izgatottan. – „Most mi van? Eddig mindig elment...”

Az inga megmutatta, hogy itt maradt a szellem, mert ha már információt kértünk, akkor illik megköszönni. Ekkor magamban beszélve megköszöntem neki a segítséget, és megkértem, hogy menjen el. Éreztem, hogy megszűnt az ideges vibrálás, és a lány is azt mondta, hogy most elment, érzi, hogy elment.

Gyakoroltam az automataírást is. Az embernek teljesen ki kell kapcsolnia az egoját, kezébe vesz egy ceruzát, és úgy tartja a ceruzát a papír fölött, mint ha írni szeretne. A feltett kérdésre úgy kapja meg a választ, hogy a ceruza magától ír. Nem értettem, hogy hogyan tud a ceruza írni, honnan tudja, hogy szerbül kell, nagyon nem értettem. Teljesen értelmes szavakat írt azonban, amelyek alapul szolgáltak azoknak a kérdéseknek, amiket föl tudtam tenni az ingának. Ez a kommunikáció is segített abban, hogy az útvesztőkből ki tudjak találni.

Hát az ilyen és ehhez hasonló kísérletezést spóroltam meg az én „tanítványomnak”. Gyakorlatilag egyenes pályára állítottam, és azt tudtam mondani, hogy ha ezen halad, és ezt, meg ezt csinálja, akkor eljut ide vagy oda. Amit én két és fél év alatt elértem, neki három hónap alatt átadtam.

Természetesen ő is nagyon boldog volt. Neki persze nem mondtam el, hogy kivel kommunikálok, mert úgy gondoltam, hogy majd „isten” kijelenti magát neki is, ha eljut a megfelelő szintre. Így is történt. Amikor egy alkalommal eljött, örömmel újságolta, hogy már ő is tud

úgy kommunikálni, mint én. Kérdeztem, ismeri-e az információk forrását? Igen, mondta, „istennel” kommunikálok. Ez is bizonyosság volt arra, hogy jó volt az elméletem. Ettől fogva, mindketten a saját ismeretségi körünkben dolgoztunk.

Ezen a szinten már nem történt meg, hogy úgy éreztem, nem enged el egy „beszélgetésből”. Mivel akkor én már úgy tudtam, hogy „istennel” kommunikálok, minden létező időt, amit ki tudtam szorítani a napból, odaszántam neki, hogy minél többet megtudjak.

Tehát, kitűztem a célt, amit el szeretnék érni, de ahhoz rengeteg beszélgetésre volt még szükség, aminek az értelmét nemigen látom. Ez olyan, mint amikor bent vagy egy útvesztőkkel teli, sötét erdőben, ahonnan ki szeretnél jutni, és akad valaki, aki megígéri, hogy kivezet onnan, de beköti a szemed, hogy még véletlenül se lásd, merre jutottál ki. Én ebben a valakiben határtalanul megbíztam, mert úgy gondoltam, „isten” tudja, mit miért tesz, és bíztam abban, hogy jó helyre vezet. Azt hiszem, hogy ez az egész beszélgetés és „bolyongás” arra volt jó, hogy egy csöppnyit se kételkedjek abban, hogy mindez „istentől” van. Mert ugye könnyű azt elhinni, hogy „isten” jót akar az embereknek. Végül is, ha mindent ő teremtett, csak nem akar rosszat, nem akarja szétverni azt, amit létrehozott...

A beszélgetés során azt is megkérdeztem, hogy mit csináljak, hagyjam-e ott a munkát? Mert akkor már eléggé meg voltam terhelve, sok ember felé kellett volna ugyanis szolgálni. De miből fogok megélni? Hiszen pénzt nem lehet kérni a gyógyításért, bár azt el lehetett volna fogadni, amit önszántukból adnak.

Mire idáig eljutottam, az építkezésünk olyan fázisban volt, hogy be lehetett költözni a házba, bár csak a minimális feltételek voltak meg. Engem azonban már nem tudott érdekelni a ház, hiszen nem láttam értelmét, ha a gyerekem egészsége nem javul. Ezért minden energiámat arra fordítottam, hogy megtaláljam az ő gyógyulásához vezető utat. Később pedig már szerves része volt az életemnek. Nem volt erre elkülönített hely és idő. Munka közben is, utazás közben is... mindig mindenben tanácsot kértem, és kaptam. Ha a tüzeléshez kellett nagy farönköt széthasítani, még azt is megkérdeztem, melyik irányból hasítsam, hogy könnyebb legyen. Annyi volt a szünet, amikor a családdal beszélgettem, vagy aludtam, ami akkoriban elég kevés volt. Mindig magamba szálltam, befelé fordultam, és ott kerestem a partnert a kommunikációra. Úgy gondoltam, ez tud engem előbbre vinni abban, hogy a gyerek gyógyulása létrejöjjön. Attila olyankor mindig újra fulladt, amikor leálltam.

A leállást nem úgy kell elképzelni, hogy eldöntöm, hogy abbahagyom, és nem csinálok tovább. Azért álltam le, mert úgy éreztem, hogy jó lenne néha megpihenni, mert az ember majdnem egy 24 órában résen van. Lazítani próbáltam, de olyankor mindig újra kezdődtek a rohamok.

– Értsd meg, megálltál” – ez volt mindig a válasz, amikor rákérdeztem. Végig így működött, amíg el nem értem azt, hogy távolságra tudtam gyógyítani.

Egy félelmetes éjszaka

Ez úgy történt, hogy egyik éjszaka újra elő kellett vennem az ingát is, meg automata írással is kaptam információt.

Úgy este 8-tól, hajnali 5-ig tartott a beavatásom. Volt közben 1-2 óra, amikor fognom kellett az ingát, az lengett ide-oda, nekem meg közben azt kellett mondogatnom, hogy az „Atya, a Fiú és a Szentlélek” nevében. Máig nem tudom, hogy ez mire volt jó... De ha az ember úgymond „istennel” kommunikál, mit is mondhatna mást?!

Azt az utasítást kaptam, hogy miközben az asztal mellett ültem, nyújtsam ki a jobb kezem az asztal fölé. Az egész karom teljesen bemerevedett. Kérdeztem, hogy most mi van? Az ujjamon keresztül kaptam újra az információt, hogy emeljem el a lábaimat a padlótól.

Meséltem, hogyan gyakoroltam azt, hogy megvizsgáljak minden gondolatot. Ez az információ is úgy érkezett, mint egy gondolat. No, mivel nem tudtam, hogy ez az én agyam szüleménye-e, vagy utasítás, akkor rákérdeztem.

– Azt akarod, hogy emeljem fel a lábam a földtől?

– Igen.

És akkor hirtelen úgy éreztem, mintha egy láthatatlan kéz fogná meg a grabancomat. Lassan elkezdett forgatni a széken. Jeges rémület lett úrrá rajtam. Nem vagyok egy nagy spíler fizikából, de tudtam, hogy most éppen áthágom a természet törvényeit. Ami velem történik, az lehetetlen. Ráadásul teljesen független tőlem ez a valami. Én nem akartam, hogy ez történjen. Valami erő megragadott és mozgatott, pedig nem vagyok éppen egy pehelysúlyú gyerek. Miközben a megdöbbenéstől megmerevedtem, halottam, ahogy az alattam levő kispárna szövete csikorog a széken. Nem tudom mekkora lehetett a vérnyomásom. Úgy gondoltam, most vége, meghalok!

Fordultam egy kört, néhány másodperc múlva még egyet, majd még egyet. Akkor megállt, és azt hittem, végem van. A szobában nagy sokaságnak a jelenlétét éreztem. Nem tudtam, hogy ez most „isten”, vagy mi történik...? Rettenetesen féltem. Kommunikálni sem tudtam, mert akkora volt bennem a rettegés. A forgás befejeztével kilazult a kezem, és akkor elkezdtem kérdezősködni, hogy ez most mi volt.

Akkor jött a kijelentés, hogy most már beléptem arra a „mágusi” szintre, ahol távolságra is lehet gyógyítani. Ezt hívják „fehér” mágiának.

Mágussá lettem tehát avatva. Erre volt bizonyíték, hogy a fizika törvényeit meg tudtam szegni. Kaptam egy „varázsigt” is, amit később használhattam, ha valakinek gyógyulásra volt szüksége. Ez majdnem úgy működik, mint a mesében. Ha ezt a mondatot egy pácienssel kapcsolatban átengedtem a gondolataimon, akkor létrejött a gyógyulás.

Úgy hiszem, minden mágusnak van egy ilyen „varázsigtje”. Ezt soha semmilyen körülmények között sem szabad elárulni. Ezt nem mondta senki, de valahogy tudni lehetett, hogy az egész attól működik, hogy ez az én és a „mesterem” titka marad. Ha egy mágus kifecsegte, elveszítette a hatalmát. Más számára annak a mondatnak úgyszincs semmi jelentősége, de a legszörnyűbb árusítás, amit a mágus elkövethet az, ha ezt elmondja másnak. Most már el merem mondani, mert tudom, hogy a szakadék túlsópartján vagyok. Ha lefordítanánk magyarrá, mert ugye szerbül kaptam, úgy szólna: „Ej, Han, vannak csodák! A szeretet gyémántja, Kin.” A „Kin” nem a magyar „kín” szónak felel meg, inkább egyfajta drágakő neve.

Először én is csak ímmel-ámmal fogadtam ezt a „varázsigtés” dolgot, nem voltam benne biztos, hogy Jézus hogyan gyógyított, csak annyit tudtam, hogy távolságra. Úgy voltam vele, majd kiderül. Általában nem sokat kellett várakoznom arra, hogy a gyakorlatban is bebizonyosodjanak a dolgok.

Az egész ceremóniának reggel 5 körül lett vége, és én rögtön indultam a munkahelyemre, mert 6 órától dolgoztam. Nem aludtam semmit. És ez nem először volt így. Bírtam. Aztán megint egész nap kommunikáltam... Teljesen kizártam magam ebből a világból.

Vettem egy kávét a büfében, és leültem az egyik munkatársam mellé. Beszélgettünk, és panaszkodni kezdte, hogy teljesen megmerevedett a nyaka valamitől. Több se kellett nekem!

Tudtam, hogy eljött az ideje annak, hogy kipróbáljam a „varázsigét”... Átengedtem az agyamon a kapott mondatot, és rögtön bízattam, hogy próbálja most csak egy kicsit megmozdítani a nyakát. Nagy rábeszélésre, csak óvatosan próbálta mozgatni. Hirtelen elkezdte tapogatni...

– Mit csináltál?

– Semmit, iszom a kávé.

– Ne mondd te nekem! Az előbb még úgy fájt, hogy alig jöttem el idáig... Végül nem is érdekel, az a lényeg, hogy elmúlt.

Láttam, hogy működik a „varázsige” és, hogy elértem a kitűzött célt. Én soha nem kerestem azokat az embereket, akiken kipróbálhattam. Úgy gondoltam, majd „isten” rávezet, elem küldi, akit kell.

Néhány nap elteltével felhívott egy ismerősöm. Beszélgetés közben szóba került, hogy a lányának kificamodott a bokája, pedig teniszezni kellene neki, de nem tud. Kénytelen lemondani a meccset. Míg ő ezt mesélte, gondoltam, ez már elég nagy távolság, hadd lássuk 20 km-re működik-e a varázsige? Átengedtem az agyamon, kívántam, hogy gyógyuljon meg. Egy-két perc múlva befejeztük a beszélgetést. Nem telt el hosszú idő, maximum 4-5 perc, amikor újra felhívott az ismerősöm.

– Mit csináltál, mert a beszélgetésünk után a lányom fölugrott, elkezdett kiabálni, hogy valami történik a lábával, mert elöntötte a melegség a bokáját!? Az néhány másodpercig tartott, utána lábra állt, elkezdte mozgatni az addig fájdalmas bokáját, ugrált és azt kiabálta, hogy meggyógyult a lába! De hogy-hogy ilyen hirtelen...?

A lány nem tudta, hogy mivel foglalkozok, de az apja valamit tudott. Nem hitt benne, de tudott róla.

Kábé egy héttel ez után jött az a lényeges információ, hogy honnan is származik ez az egész, hogy ki is áll a háttérben.

Új szereplő a színen

Elértem a kívánt célt. Tudtam távolságra gyógyítani, mint Jézus. Azért továbbra is kommunikáltam „istennel”. Ez úgy történt, hogy a válasz először gondolatok formájában jelent meg, azután rákérdeztem az ujjammal, hogy így van-e?

Akkor már bizony anyagilag elég rosszul álltunk. Ott volt a nagy kölesön a házra, de semmi plusz munkát nem vállaltam már három éve. A könyvek és egyéb kellékek is sokba kerültek. Minden időmet és energiámat a „küldetésnek” szenteltem, és a pénzhiány nagyon nyomasztó volt. Ekkor újból „istenhez” fordultam, és arra kértem, hogy intézzon valamilyen jól fizető munkát. A válasz az volt, hogy jó, lesz pénz.

– Tudod-e, hogy amit csinálsz az a fehér mágia?

– Igen, tudom.

– Tudod-e, mi az a fekete mágia?

– Igen, tudom, ellentéte a fehérnek. Lényegében a dolgokat fordítva kell csinálni.

– Jó, akkor ezentúl képes leszel mind a kettőre.

Általában a mágusok nem keverik a kétféle mágiát. Aki a fehéret csinálja, az mindig azt csinálja, aki a feketét, az meg azt. Azok, akik mindkettőt csinálják, általában csak afféle kontárok. Az igazi profik között kevesen vannak, akik fel vannak hatalmazva arra, hogy mind a kettőt gyakorolják. A fekete mágiát általában pénzért vállalják. Ilyenkor elmegy valaki a fekete mágushoz, hogy rontsa meg a kiszemelt áldozatát, és fizet a „szolgáltatásért”. Ha pedig valaki arra gyanakszik, hogy átok vagy rontás miatt siklott ki az élete, akkor elmehet a fehér mágushoz, hogy vegye le a rontást. A fehér mágusnak általában nem kötelező, de illik fizetni. „Isten” most kvázi engedélyt adott nekem, hogy pénzt fogadjak el, és gyakoroljam mind a kétféle mágiát. Ezt nagyon furcsának találtam. Azt még értettem, hogy „isten” gyógyítani akar, de sehogyan se ment a fejembe, hogy miért akarná, hogy átkozzak és rontsak?

Ezek után történt, hogy a kommunikációba váratlan elemek keveredtek. Én már szinte teljesen képes voltam rabul ejteni minden saját gondolatot, és szinte teljesen kiüresedve részt venni a kommunikációban. Ilyen „üres” állapotban vártam, hogy felbukkanjanak az elmémbe az információk. Egyszer csak jött egy csúnya gondolat, amiről tudtam, hogy ez „istentől” nem lehet. De azért rákérdeztem, hogy ez a tőle van-e?

– Igen.

– Te vagy isten?

– Nem.

– Ki vagy?

Erre bevillan az agyamba, hogy az ördög.

– Te vagy az ördög?

– Igen.

Akkor azt mondtam:

– Figyelj, nem akarok én veled kommunikálni. Mi közöm van hozzád? Semmi.

Abbahagytam a kommunikációt, nem akartam folytatni. Ez volt az első zavaró körülmény. Leálltam, nem akartam tovább kérdezni. Úgy képzeltem, hogy ez olyasmi, mint amikor a rádión keresed az állomásokat, és az egyik adó belezavar a másikba.

Nem telt el azonban sok idő, talán tíz perc, és újra megpróbáltam:

– Istenem, szeretnék veled beszélgetni. Lehet?

– Igen.

Erre újra bevágódik valami trágár, ronda gondolat, amitől szinte megijedtem. Olyanok még régen se jutottak eszembe. Honnan van ez? Kívülről, belülről...? Semmit sem értettem. Nem tudtam, honnan származnak a gondolatok, de szerettem volna az ördögöt kikapcsolni, hiszen úgy gondoltam, hogy ő nem tartozik ide.

Sajnos, többszöri próbálkozás után is mindig ő jelentkezett, pedig napokig próbálkoztam újra, meg újra abban a reményben, hogy egyszer csak újra „istennel” tudok beszélni. Mivel ez nem történt meg, úgy döntöttem, hát beszélek azzal, aki jelentkezik, mert mégis szeretném tudni, hogy mi történik?

Ültem és figyeltem.

Egész gondolatsor jött.

– Figyelj ide! Tudod mi a fehér mágia, már hosszú ideje gyakorlod. A fekete ennek a fordítottja. Az ingával lehet gyógyítani, de lehet rontani is.

Az ingával való gyógyításhoz nem kellett a beteg testrésze fölött dolgozni, elég volt egy anatómiai atlasz. Elképzelem az ember, hogy az az XY szíve, ami beteg, és meg akarod gyógyítani. Akkor az inga elkezd fölötte – mondjuk – jobbra körözni, amíg meg nem gyógyul. Ugyanezt lehet csinálni úgy is, hogy rosszat akarunk az illetőnek, akkor az inga a másik irányba kezd el körözni.

A mágusi szinten nem kell már az anatómiai atlasz sem, csak az agyamban, gondolatilag koncentráltam az illető beteg testrészére, és lehetett gyógyítani. De ugyanezzel a módszerrel meg is lehetett volna betegíteni.

Van ugyanis egy elmélet, miszerint minden sejtben valami részecskék mozognak, vagyis körforgást végeznek. Ha a szerv vagy a testrész egészséges, akkor ez a forgás mondjuk jobbra történik, ha pedig betegség áll fenn, akkor balra. E tanítás szerint a sejtek részecskéinek ezen mozgását lehet az ingával befolyásolni. Hogy ennek az elméletnek van-e valóságalapja, azt nem tudom. De ha van, akkor sem természettudományos.

Szóval ez az új szereplő elmagyarázta nekem, hogy most már a fehér mágiát ismerem, gyakorlatilag fordítva működik a fekete, és azt sugallta, hogy ezzel már komoly pénzt is lehetne keresni. Csak jöttek a gondolatok, az ujjammal leellenőriztem, hogy igaz-e?

Meg voltam döbbenve. Az első reakcióm az volt, hogy ez szóba se jöhet. Meg voltam róla győződve, hogy addig „istennel” kommunikáltam, és ezt meg is mondtam neki.

Azt válaszolta, hogy semmi gond, hagyj nekem gondolkodási időt, de tudjam azt, hogy egész idő alatt ő vezetett. Ő adta a gyógyulásokat, és az volt a fehér mágia területe. Ne gondoljam azt, hogy amikor először megforgattam a fiam fölött az ingát, hogy az az erő nem tőle volt. Akkor is az ő forrásából merítettem, fogadjam ezt el. Ez pedig már egy „nagyobb kijelentés”, amit anyagilag is tudnék hasznosítani.

Még néhányszor próbáltam „istennel” keresni a kapcsolatot, de csak az ördög jelentkezett. Azután világosan meg is mondta, hogy hiába próbálkozok, mindig csak ő fog jelentkezni. Eddig is vele kommunikáltam.

Rá kellett jönnöm, hogy be vagyok csapva, a rossz oldalon álltam. Ez is elég lesújtó volt. Ráadásul eddig át voltam verve, de most, hogy tudtam az igazat, már azt várja tőlem, hogy tudatosan álljak a gonosz oldalára? Hát én semmi ilyet nem akartam. Rettenetesen becsapott-nak éreztem magam. Így átverték! Padlót fogtam, rettenetesen dühös voltam. Haragudtam az ördögre, de még jobban az „igazi Istenre”. Hát hol van ő? És miért engedte, hogy a szakadékbá rohanjak? Összezavarodtam, és depresszióba zuhantam.

Van-e kiút?

A környezetem még semmit sem vett észre. Igyekeztem eltitkolni a csalódottságomat. Miután megmondtam az ördögnek, hogy semmiféleképpen nem lépek ki a fekete mágia területére, akkor elkezdett kényszeríteni. Fenyegetett, hogy akkor meghalunk, én is meg a fiam is. A szemeim előtt láttam, ahogy a fiam fuldoklik.

De akkorra már olyan dac és düh volt bennem, hogy azt mondtam: nem érdekel. Bármilyen történet is, akkor sem munkálkodom vele együtt. Amit tettem embereknek, azzal a meggyőződés-

sel tettem, hogy „isten” áll mögötte, de vele (az ördöggel) nem akarok társalogni. Ha ennek az az ára, hogy meghalunk mind a ketten, nem tudok mit tenni, ki fogom fizetni... De akkor sem engedelmeskedek neki.

Még néhány napig próbálkoztam abban a reményben, hogy hátha mégiscsak véletlenül keveredett be az adásba az ördög, de hiába. Akkor azt mondtam, zárjuk le az ügyet, abbahagyom, nem fogom kérdezni és kész. Élem az életem úgy, mint azelőtt.

Nagy kudarcézés volt bennem, kiábrándultam mindenből, elvesztettem az életem értelmét. Addig, amíg ezzel foglalkoztam, úgy éreztem, van egy küldetésem... Teljesen frusztrált lettem, ennek ellenére nem akartam vele beszélgetni.

Nem tudom mennyi idő telt el, de elkezdődtek a gyötrések.

A bensőmben először csak furcsa rezgést éreztem, mintha valami ki akarna törni, de nem tud.

Azután úgy éreztem, mintha késsel szurkálnák a bensőmet, mintha belül összekaszaboltak volna. Fizikai és lelki fájdalmat is éreztem. Ez már nem csak rossz közérzet volt.

Éjszakánként rémálmaim voltak. Ma már tudom, hogy kiket láttam. Hasonlítottak az emberekhez, de a tekintetük rendkívül vad, könyörtelen és félelmetes volt. Néha úgy éreztem, hogy rám nehezedtek, és majdnem megfulladtam.

Amikor még kommunikáltam – úgymond – „istennel”, kértem, hogy nyissa meg a „harmadik szemem”, amivel láthatnám a körülöttünk lévő láthatatlan világot. Az okkult tudományok szerint ugyanis van egy harmadik szemünk, valahol homloktájékon, és akinek ez megnyílik, az látja az őt körülvevő láthatatlan világot. Nekem nem volt meg ez a képességem, de most, amikor láttam álmomban azokat, akik gyötörtek, örültem is ennek.

Éjszaka nagy volt bennem a félelem, a szorongás. Fölkeltem, nem tudtam aludni. Rettegtem tőle, hogy ha elalszom, rám törnek a rémálmok. Ugyanazt éreztem, mint amikor mágussá lettem avatva, hogy ott vannak bent a szobában és, hogy jön a nyomás kívülről is, meg belülről is. Alig vártam, hogy reggel legyen. Ott álltam az örület határán. Kapaszkodtam, hogy valahogy túléljem az éjszakát, mert nappal valamelyest engedett ez a nyomás. Hogy ez miért volt így, nem tudom. Az ingázásban is inkább éjszaka kaptam a kijelentéseket. Szörnyű állapot volt, mert éjjel alig vártam, hogy megvirradjon, nappal meg vártam az estét, hogy alhassak, mert fáradt voltam. Ez így ment napokig, hetekig és nem láttam a végét.

Egyszer újra megpróbáltam kapcsolatba lépni „istennel”, de újra csak az ördög jelentkezett. Azt mondta, hogy abbamaradnak ezek a gyötrések, ha bevállalom azt, amire ő szánt engem. Újra azt mondtam, hogy nem engedelmeskedem neki. Nem érdekel, hogy mi lesz, de nem csinálom a fekete mágiát.

– Egyrészt azért, mert így átvertél! – mondtam neki – Elég, hogy három évet elloptál az életemből, tévútra vezettél, de nem foglak szolgálni. Ha nincs más megoldás, kifizetem az árát!

Tudtam azt, hogy akkor sem számíthatok semmi jóra, ha engedelmeskedem neki. Úgy gondoltam, hogy ha van ördög, akkor van Isten is. Csak akkor hol volt eddig, miért nem lépett közbe? Újra kezdtem neheztelni Istenre. Úgy gondoltam, (hogy ha van) Ő látott engem, tudta, hogy mit csinállok. Látta milyen odaszánással és nyitottsággal kerestem, nem csak magam miatt, hanem más emberek hasznára is. Milyen igazságtalan! Miért nem lépett közbe?! Kiábrándultam Istenből is rendesen.

Ha akkor jött volna valaki, és azt mondja, hogy adjam oda neki mindenem, amim van (házat, autót), és elveszi tőlem ezeket a lelki gyötréseket és lidérces álmokat, szó nélkül beleegyeztem volna. Ha azt mondta volna, hogy ahogy jöttem erre a világra, úgy hagyjak itt mindent a házban, és sétáljak ki a szomszédok szeme láttára, abba is beleegyeztem volna.

Nem jött azonban senki.

Egy nap újra nagyon „elkaptak”. Olyan gyötréseket éltem át, hogy a földön fetrengtem, és nem tudtam jobbat, minthogy sírva, jajgatva, zokogva Istenhez fordultam, és azt mondtam:

– Istenem, én már tényleg nem tudom, hogy létezel-e, vagy nem! De ha vagy, és van mentség a számomra, kérlek szabadíts ki! De úgy, hogy ne legyen tévedés! Mert ha újra beavatkozhat az ördög, és a vége az lesz, hogy megint átver, akkor nincs értelme az egésznek, akkor jobb, ha most mindjárt meghalok! Akkor ne avatkozz bele, hagyj így, ahogy vagyok! Akkor tudom, hova megyek, és el van intézve a dolog!

Úgy gondoltam, hogy ha meghalok, az ördög birodalmába kerülök, ami a pokol, mert az övé vagyok. Abban, hogy Isten birodalma van-e, abban nem voltam biztos. Ezek a dolgok, még a gyermekkori templomba járás idejéből maradtak meg az elmémben.

Világos lett a számomra, hogy nem úgy működik a dolog, hogy van a láthatatlan világban egy önkiszolgáló, oda bemegyek és elveszem, amire szükségem van (ha gyógyulásra, akkor azt, ha információra, akkor azt), és semmiért sem kell fizetni. Addig ugyanis úgy festett a dolog. Igen ám, de most jött a tulajdonos, és benyújtotta számlát. Azt mondta: lám, ez volt az átverés. A látható világban sincs semmi ingyen, de a láthatatlanban sem! Az anyagi világban pénz a fizetőeszköz, a láthatatlanban pedig a lelkemmel fizetek. A belső emberem esett rabul, az a fizetség. Azért vagyok az ördögé, mert használtam azt, ami az ő pultján van, az ő portékája. Ezért joga van hozzám. Ez teljesen világos lett a számomra.

Akkor kértem Istentől azt is, hogy ne az én okoskodásom szerint vezessen, ha van egyáltalán kiút ebből a helyzetből. Mivel járatos voltam a szellemvilág működésében, tudtam, hogy ha Isten akarja, megteheti, hogy egyszerűen megfogja a grabancom, kiemel a sárból, és áttesz a szárazra. Nem akartam többé a gondolataimmal kommunikálni, nem akartam semmi olyat, amiben én is részes vagyok.

Mindezt persze nem egyszerű kérešként mondtam el, hanem a földön fekve, a kétségbeeséstől sírva, kiabálva. Szörnyű állapotban voltam. Úgy éreztem magam, mint ha a pokol kapujában lennék, és kétségbeesetten kapaszkodnék az ajtófélfába, hátha meg tudom akadályozni, hogy belökjenek. Nem tudtam, hogy tényleg belöknek-e, vagy jön valaki és megment.

Amikor elborít a sötétség

Úgy éreztem magam, mint aki a maffia markába esett. Átverték és most gyötörtek és kényszerítették arra, hogy olyat tegyek, ami teljesen távol állt tőlem. Az első fenyegetés az volt, hogy ha nem engedelmeskedek, akkor meghalok. Mivel dühös és csalódott voltam, azt mondtam, rendben van, de akkor sem csinálom a fekete mágiát. Azután kezdett azzal fenyegetni, hogy Attila is meghal. Akkor sem vállaltam. Amint mondtam, közben többször megpróbáltam újra „istent” hívni, akivel előtte kommunikáltam, de hiába.

A fiam annyit vett észre, hogy miután meghoztam a döntést, hogy nem engedelmeskedek az ördögnek, újra előjöttek a fulladásos rohamok.

Az ördög mutatta is:

– Látod, újra fullad.

– Nem számít, régebben is fulladt.

– Igen, de most nem fogom meggyógyítani, és meg fog halni!

– Nem érdekel, akkor sem fogom csinálni!

Az ördög sorra vette azokat, akiket szeretek, és azzal fenyegetett, hogy meg fogja őket ölni – miattam.

Két-három nap után történt még valami.

Volt egy barátom és tanítványom – hívjuk Imrének. Egy nap szabályosan megtámadták a gonosz erők. Őt én vezettem be a magasabb szintekbe, és felelősséget éreztem iránta. Úgy éreztem, ha akkor nem magyarázok neki annyit, akkor ő megúszhatta volna. Egy nap kijött hozzánk Újvidékről Temerinbe (kb. 20 km), és egy kereszteződésben egyszerűen letámadták valami gonosz erők. Azt mondta, látta, hogy az autóban vele együtt még vagy ötvenen-hatvanan vannak. Látta is őket, de kijelentést is kapott. Elkezdte rendesen nyomni a gázpedált, mert abban reménykedett, ha bejön hozzánk a házba, akkor azok kint maradnak és megmenekül.

Én éppen az ablak előtt álltam, amikor Imre megérkezett. Úgy kanyarodott be a garázs elé, hogy csikorogtak a kerekek. Már azt hittem, a csukott garázsajtón jön be. Kiugrott az autóból. Rohant be hozzánk a nappaliba, lihegett, teljesen fel volt dülva...

– Mi van?

– Megtámadtak!

– Ki támadott meg?

– Nézz ki, nem látod őket?

– Senkit sem látok!

– Nézd, az autóban vannak vagy ötvenen! Még jó, hogy megérkeztem, mert itt legalább nincsenek. Kérdezz rá, hogy most ez mi!?

Rákérdeztem. Az volt a válasz, hogy az Imrére is ugyanaz a sors vár, ami ránk, de ha beleegyezek, akkor mind a hárman megmenekülünk.

De én már nagyon kemény voltam. Úgy voltam, hogy nem érdekel az Imre sem. Ha Attilával nem hagytam magam megsarolni...

Neki persze nem mertem megmondani az igazságot. Hímeltem-hámoltam, hazudoztam, hogy majd helyrejönnek a dolgok... Ő is csak annyit tudott, hogy „istennel” kommunikál. Úgy érezte, hogy megtámadták. Azon az éjszakán ott is aludt nálunk, mert nem mert hazamenni, nehogy az úton újra megtámadják. Nálunk biztonságban érezte magát. Pedig...

Ekkor már a családom is érzékelte, hogy nagy baj van. A lányom korábban csak annyit látott, hogy valamivel „bütykölök”, forgatom az ingát, de nem avattam be semmibe, hiszen csak 6-7 éves volt. A feleségem már érzékelte a szellemi elnyomást, főleg a végefelé, szorongott és félt. De valahányszor kérdezte, hogy mi van, mindig azt mondtam, hogy semmi baj, majd helyrejönnek a dolgok. Persze, hogy nem mondtam meg neki az igazat! Hogyan mondhattam volna el azt, hogy melléfogtam, és Isten helyett az ördöggel kommunikáltam... Hogy én is, Attila is meg fogunk halni... Sőt, most már az Imre is.

A feleségem nagyon megrémült, amikor az Imre berontott hozzánk.

Egyre csak azt súgta: – Pali, ez valami nagyon rossz.

– Tudom, hogy rossz. Nem tudom hogyan, de valahogy kimászunk belőle...

Alig vártam, hogy Imre elmenjen, nehogy valami hülyeséget csináljon. Kezdtem veszélyesnek érezni. Másnap reggel rá is szánta magát, hogy hazamegy. Attól fogva ő is rendszeres zaklatásoknak volt kitéve. De már nem mert autóbba ülni, hogy kijöjjön. Próbált engedelmeskedni a „vezetésnek”, küldözgették össze-vissza: a temetőbe vigyen egyik sírra virágot, a másikra gyertyát, mert ha nem... Szóval megfélemlítették. Félttem, hogy megőrül. Teljes volt a zűrzavar bennem is, körülöttem is. Az volt a belső meggyőződése, hogy halálra vagyok ítélve. Jöttem-mentem, tettem a dolgom és egyre jobban tudatosult bennem, hogy olyan vagyok, mint a „zombik”. Tudok dolgozni, de olyan vagyok, mint a robotok. Érzelmileg, mentálisan meg vagyok halva. Olyan erős volt a kijelentés arról, hogy meg fogok halni, hogy teljesen meg voltam győződve arról, hogy így lesz. Nekem végem, halott ember vagyok. A többi már csak idő kérdése. Amikor a sógorom meglátogatott, akkor már csak egyszerűen, fásultan közöltem vele ezt a tényt.

A sógor

Nem sokkal azután, hogy azon a borzalmas délutánon kiáltottam Istenhez, egyszercsak meglátogatott minket a sógorom, feleségem öccse. Ekkor már az Imre-epizódon is túl voltunk. Beszélgettünk, ahogy szokás. Kérdezte, hogy vagyok... Én meg elmondtam neki.

– Figyelj sógor, én utazok.

– Hová utazol?

– A másvilágra.

– Miért, beteg vagy?

Kb. 35 éves voltam akkor.

– Nincs semmi bajom, csak elkevertem a dolgokat, és emiatt megkaptam a kijelentést, és nekem végem. Úgy nézz rám, hogy én már halott ember vagyok. Most még – ami a testemet illeti – élek, de hogy meddig, nem tudom. Lehet, hogy utoljára láttál. Ha legközelebb jössz, már lehet, hogy nem beszélhetünk.

– Erre én mit tudok mondani? Én ilyesmihez nem értek...

Szegénynek persze leesett az álla. Azt hitte, valami végzetes kór támadott meg.

Próbáltam neki elmondani, ahogy tudtam. Ő gépészmérnök volt, frissen szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetemen, vallásos sem volt és csak a kézzelfogható dolgok világában mozgott. Alighanem azt hihette, hogy teljesen becsavarodtam. Mégis volt haszna, hogy beszéltem vele. De ez csak később derült ki.

Mondtam neki, hogy csak arra gondoltam, mivel Budapesten van, ha ott hallana valamit, ami kapcsolatos Istennel, a hittel, akkor telefonáljon.

– Figyelj, én műszaki ember vagyok, semmi közöm ilyenhez nincs. Itt nincsenek valami papok, akik segíthetnek, ha már Istenről van szó?

Próbált tanácsot adni. Elmondtam neki, hogy ami errefelé szóba jöhetett, megpróbáltam. Megkerestem papokat, de oda jutottunk, hogy akik szóba álltak velem, azokat majdnem én tanítottam ingázni. Többféle felekezetű pappal beszéltem, úgy gondoltam, nekik lehet valami közük Istenhez, de hiába. A gyötrések és a támadások állandóak voltak. Nappal is zaklatott

voltam, nehezen tudtam a munkára koncentrálni. De éjszaka borzalmas rémálmok gyötörtek. Rettogtem a lefekvéstől. Nappal valahogy még bírtam, de otthon a házban mindig rosszabb volt. Ezért azután már nem is siettem haza.

Akkor már nem volt bennem félelem. Egész más szemmel néztem magunkat és teljesen fásult lettem. Úgy néztem a fiamra, mintha nem is az enyém lenne. Eredményezte ezt többek között a düh, a kiábrándultság, a dac... Mindig pipa voltam, ha valaki, akiben megbíztam, átvart. Számomra ez egy nagy átverés volt, és úgy megharagudtam az ördögre, hogy ilyen disznó, pofátlan módon átvart... Ez annyira aljas... Úgy éreztem, ezt nem tudom megemészteni. Rá irányult minden haragom. Nagyobb volt bennem a harag és a dac annál, hogy érdekelt volna már akár Attila is. Az sem érdekelt, ki mit fog gondolni rólam, hiszen ha bárkinek elmondtam volna... Na de kinek is mondtam volna el...? Nem lett volna ember, aki ezt megérti!

Egyszer olyan munkalapot kaptam, hogy az egyik templomnak kellett valami „vizes” dolgot megcsinálni. Szóba elegyedtem a pappal, abban a reményben, hogy mivel „Isten szolgája”, csak tud valami okosat mondani. Hátha mond legalább egy-két szót, amibe bele tudok kapaszkodni. Ám amikor rátértem a szellemi dolgokra, rá kellett jönnöm, hogy halvány fogalmuk sincs az egésztől. A templomban – ha lehet – még nyomasztóbb érzések gyötörtek. Istenről sem halottam semmi használhatót. Rá kellett jönnöm, hogy náluk nem találok segítséget.

Egyszer pont arról a híres bioenergiáról néztem egy tévéműsort, akihez annak idején el akartam vinni Attilát. Súlyos beteg volt. Elmonda, hogy nem érti, hogyan működik ez? Ezerszám gyógyultak meg az emberek, magát pedig nem tudja kezelni. Nem értette mi a probléma. Igazságtalannak érezte, hogy úgy tűnik, az ő élete lett feláldozva azért, hogy mások meggyógyuljanak. Megmutatta, hogy olyan puhák lettek a csontjai, hogy az öklével teljesen be tudja horpasztani a mellkasát. Ez egyszerre volt elgondolkodtató és ijesztő. Pedig amit ő akkor látott, az még csak kis baj, de ezt akkor még én sem tudtam.

Eltelt vagy másfél hónap, amikor egy napon a sógorom telefonált. Mondta, hogy nagyban hirdetik, hogy jön valami Billy Graham Budapestre. A Népstadionban lesz valami nagy keresztény találkozó. Ő ugyan nem ért ehhez, de erről hallott. Ennek talán van köze Istenhez. Akkor már eléggé le voltunk rongyolódva anyagilag. A fizetésem elég kevés volt, maszekolni régen nem jártam, a könyvek és ingák elég sok pénzbe kerültek... Szóval, az utolsó pénzünket szedgettük össze. A gyerekeket a nagyszülőkre bíztuk, és ketten a feleségemmel elutaztunk.

A sógoromat egyébként nagyon érdekesen használta akkor is az életemben az Úr (persze ezt csak most látom). Ő műszaki ember, nem hitt a természetfölöttiben, de azért mindig türelmesen végighallgatott. Ő volt az, aki egy évvel a „vég” előtt megkérdezte, hogyan lehetséges az, hogy habár Istenről beszélek, nem olvasom a Bibliát? Meghökkenő kérdés volt! Mentem is az „információforráshoz”, de azt a választ kaptam, hogy a Biblia csak a kezdetleges dolgokhoz jó. Én már meghaladtam a Bibliát. Persze bevettem... Azután amikor a papokkal beszéltem és láttam, hogyan állnak a természetfeletttel, teljesen hihetőnek tűnt, hogy én már messze meghaladtam, amit a Bibliából meg lehet ismerni.

Mielőtt elindultunk, Imrééknek is szóltunk, hogy lesz ez az összejövétel. Ők is elindultak, de külön utakon. Volt fönt valami ismerősük, akinél megaludtak, de a Népstadionban egészen véletlenül találkoztunk a könyvtár standnál. Igazából, azt hiszem, már tartottak tőlem meg az ötleteimtől, amin nem is csodálkoztam.

Ez az istentisztelet, amire hívtak 1989. július közepén volt. Az elmém akkor már elég határeset volt, hiszen addig teljesen hagytam magam vezetni a gonosz által, habár én azt hittem, hogy Istennek engedelmeskedem. Akkor még nem tudtam, hogy Isten nem úgy vezet. Ha azt mondta az inga, hogy bal lábbal lépjek ki a házból, akkor ballal léptem ki. Szinte teljesen

elvesztettem az akaratomat és az egyéniséget. Átvette az uralmat az elmém fölött is. Miután nemet mondtam neki, valahogy nem tudtam teljesen visszavenni ezt az uralmat. Hiszen három év alatt teljesen visszafejlesztettem az akaraterőmet, hogy minél jobban meg tudjon nyilvánulni rajtam keresztül az az erő, amely által munkálkodtam.

Az istentisztelet összességében tetszett, bár úgy szemléltem az egészet, mint egy kívülálló. Na, nézzük, most mi lesz? Igazából szimpatikus volt, de úgy, mint egy műsor. Ha viszont magamba néztem, hogy jelenthet-e megoldást a számomra, akkor idegennek tűnt. Nem igazán érintett meg. A prédikáció után felszólították azokat, akik át akarták adni az életüket Istennek, hogy menjenek előre a színpadhoz. Amikor megtérésre hívtak, a feleségemmel mi is elindultunk, de csak a lelátó feléig jutottunk, mire elkezdődött az ima, annyian mentünk lefelé. Mindketten elmondtuk az imát, és utána a feleségem megkérdezte, mit gondolok, ez most jó? Kapásból azt mondtam, hogy ezért kár volt feljönni. Sajnálom, hogy most sem mondhatok mást, de ez volt az én reakcióm. A feleségem viszont azt mondta, hogy ő igenis érez magában változást. Úgy érezte, hogy őt Isten szólította fel a megtérésre, és ő őszintén el is kötelezte magát neki. Az ima utáni hetekben Imre állapota is javulni kezdett, ahogy később elmondták. Egyre jobban érezte magát. Nem voltak már látomásai, jobban bírt aludni...

Én azonban csalódott voltam, úgy éreztem, semmi sem változott bennem.

Az istentisztelet után Imréék az ismerősükhöz, mi pedig a kollégiumba mentünk. A sógorom ugyanis még a gépész-kollégiumban lakott (akkor München kollégium, ma Kármán Tódor – a szerk.) a családosoknak fenntartott legfelső szinten. Persze ő is megkérdezte, hogy jutottam-e valamire és sajnálkozott, hogy hiába költöttünk el ennyi pénzt. Mentegetőzött, hogy ő remélte, hogy ez megoldás lehet. Mondtam neki, hogy semmi probléma, de láttam, hogy bántja a dolog és keresi a megoldást. Utolsó lehetőségként megemlítette, hogy beszélt valami egyetemistákkal, akik ott laktak a kollégiumban. Jézusról beszélnek, és összejárnak imádkozni. Azt indítványozta, hogy találkozzunk velük.

De hát kik ezek? Mi a rangjuk? Mert az én rangom ugye, akkor már nagyon magas volt. Egyszerű hívővel beszélgetni... Úgy voltam vele, ha amott egy pappal sem tudtam boldogulni, hogyan boldogulnék egy egyszerű hívővel?! Attól tartottam, lesz megint egy csomó hiábavaló duma. Várakoztam, gondolkodtam, elszívtam egy csomó cigit, aztán úgy döntöttem, próbáljuk meg. Mi a vesztenivalóm, ha már itt vagyok?! Aztán, majd meglátjuk...

Ifjú titánok

A sógorom szólt az egyik egyetemistának, akiről tudta, hogy Jézusról szokott beszélni. Amikor beléptem a szobába, ott volt egy fiatalember, és kérdezte, mi a problémám? Nagyjából kezdtem volna neki mondani, de egy idő után közbeszólt: Semmi gond, üljek le, és várjak. Leültem, kiment a szobából, bejött egy másik fiatalember, ő is kezet nyújtott, bemutatkozott, ő is megkérdezte mi a problémám? Kezdtem kiakadni. Még hányszor mondjam el, mi a problémám? Egyébként is, mit tudhatnak ezek a fiatal srácok?

Azért erőt vettem magamon, és kezdtem volna neki is magyarázni, hol akadtam el, és mit nem értek. Istennel fogtam hozzá gyógyítani, de kiderült, hogy az nem is Isten, hanem éppen ellenkezőleg, és most meg fogunk halni, én is meg a fiam is, meg másokat is veszélybe sodortam, de nem tudom, hogy ki is az, akivel végül kapcsolatban álltam, és hogy van-e erre valami megoldás esetleg... De olyan megoldás kell, amiben nincs tévedés, és... A fiatalember egy darabig hallgatta, majd intett, hogy elég lesz. Elővett egy Bibliát, lapozgatott benne, azután

felolvasott egy szakaszt. Azt hittem, a vér megfagy az ereimben! Minden egyes szóval éreztem, hogy most tényleg végem van! Addig titokban reménykedtem, hogy talán még sincs Isten. Akkor világossá vált, hogy Isten van, és súlyosan elítéli mindazt, amit tettem. Úgy éreztem magam, mintha Isten ítélőszéke előtt állnék, és a halálos ítéletemet olvasnák fel. Világos lett előttem az is, hogy mekkora bűnt követtem el. Úgy éreztem, teljes sötétség borít el, hogy most már teljesen végem, nemcsak ezen az oldalon, hanem a másikon is.

A fiatalember abbahagyta az olvasást és elmondta, hogy Isten megparancsolta az embereknek, hogy ilyesmivel ne foglalkozzanak, és aki ezt teszi, az mind utálatos lesz előtte...

De ha szívemből megbánom, elfordulok tőle, kidobom az ilyen könyveket, és teljes szívemből megtérek, akkor van mentség a számomra...

Ez a „DE HA” olyan volt, mint a fuldoklónak a szalmaszál! Fény derengett fel az alagút végén! Mégis van remény! Megszabadulhatok!

Akkor hallottam azt, hogy nekem nem kell vezekelnem, mert Jézus már kifizette ennek az árát, de ha visszamegyek, akkor hétszer gonoszabb lesz az állapotom... **Mi lehet már ennél hétszer gonoszabb?!** „Dehogyan megyek vissza”, gondoltam magamban. „Csak mondd meg mit kell tenni!”

A fiatalember azt mondta, hogy ha készen vagyok rá, hogy megbánjam a bűneimet, és kérjem Istentől a bűnbocsánatot, hogy behívjam Jézust a szívembe, akkor elmond velem egy imát, mondjam utána.

„Mondjuk”, gondoltam. „Miért ne mondanánk? Ha ez a kiút, akkor mondjuk!”

* * *

Az ima hatására teljesen tudatosult bennem, hogy amit tettem, tényleg bűn volt. Mert amíg az Igét olvasták, már rájöttem, hogy bűn, amit tettem, de most jutottam igazán megbánásra. Másrészt akkor jöttem rá, hogy Isten engem mennyire szeret.

Most, hogy beszélek róla, újra átélem.

Átéltam az Úr jóságát. Az Ige alapján ugyanis kiderült a számomra, hogy milyen gonosz dolgokat cselekedtem, hogy ezek mennyire utálatosak az Úr előtt, és Ő mégsem büntetni akar, hanem már jó előre gondoskodott mindenről. Hogy az én gonosz cselekedeteimre az Ő válasza a szeretet. Mintha előre tudta volna, hogy milyen komisz leszek, mégis előkészített mindent, hogy amikor a legnagyobb a baj, éppen akkor találjam meg az igazi segítséget. Jézus elvállalta helyettem a büntetést, hogy ki legyen fizetve az ár, hogy én szabad lehessenek. Hogy amiről azt gondoltam, hogy csak szörnyű vezeklések árán lehet jóvá tenni, az már el lett rendezve. Már régóta minden készen állt erre a pillanatra. Az Atya már csak rám várt, hogy elfogadjam a kinyújtott kezét. Hogy bármennyire is eltévedtem, akármilyen mélyre sülyedtem, ő mégis törődik velem, sőt magához ölel... Akkor olyan szeretet árasztott el, olyan mély vigasztaló áradás, hogy a szívem egyszerűen összetört. Lezuhantam a földre, és zokogni kezdtem. Belül valahogy kaptam egy kijelentést Isten szeretetének a mértékéről, annak ellenére, hogy azelőtt vádoltam azért, hogy elhagyott – már ha van egyáltalán. Rájöttem, hogy Isten nem érdemli meg, hogy így bánjunk vele. Ha valakit vádolnom kellett volna is, az nem Isten. És nagyon nagy volt a hála szívemben. Ezek miatt a dolgok miatt nem tudtam abbahagyni a sírást; csak dőlt belőlem, valahonnan nagyon mélyről. Úgy rázott, mint egy hatalmas földrengés. Ezek az érzések annyira a hatalmukba kerítettek, hogy már nem is tudtam, mi történik körülöttem.

Később én is a jelenlevők elbeszéléséből tudtam meg, hogyan is zajlott a megtérésem. Az a fiatalember, aki éppen a szolgálatot vezette, így mesélte el:

Egy másik nézőpont

Negyedéves villamosmérnök hallgató voltam a Műszaki Egyetemen, amikor bizonyosságot tettem nekem és megtértem. Mivel nem volt vallásos neveltetésem, a Biblia minden sora újdonságként hatott rám. Olyan erőteljes volt az Úrral való találkozásom, hogy az egész addigi életvitelemet radikálisan átformálta. Nemsokára a környezetemben is voltak diákok, akik hitre jutottak és újjászülettek. Rendszeresen összejártunk imádkozni, Bibliát olvasni, dicséreteket énekelni. Az egyetem után dolgozni kezdtem, de visszajártunk a többiekhez. Ezen a nyári hétvégén is bementem a gépész kollégiumba, és az egyik hallgatóval beszélgettünk, amikor bejött a szobánkba Zoli. Azt mondta, hogy ül nála egy nagydarab férfi, aki okkultizmusba keveredett, és segítségre volna szüksége. Ő még csak pár hónapja tért meg, és nem igazán tudja, mit kezdjen vele.

Az első benyomásom igen ijesztő volt. Egy zömök, egybenyakú, fekete hajú és szakállú, zavaros tekintetű ember ült a széken. Sokszor a saját szavába vágva adott elő egy összefüggéstelen történetet a fiáról, meg „istenről”, meg arról, hogy nagyon nagy bajban van, és jóvá kell tennie valamit. Először azt hittem, hogy súlyos elme- vagy lelkibeteg. Amikor elkezdte emlegetni a bioenergiát, meg az ingát, már kezdtem érteni, hogy mi lehet a problémája.

Mi akkor egy olyan keresztény irányzathoz tartoztunk, amely a bibliai alapelvek, az újjászületés mellett igen erőteljesen hirdette a hitből való gyógyulást, és nagy hangsúlyt (ma már úgy gondolom, hogy túlzottan is nagy hangsúlyt) tett a tisztátalan szellemekkel való hadakozásra. Mindenesetre hittünk a démonok, a tisztátalan és okkult szellemek létezésében, és ki voltunk képezve arra, hogyan kell ezeket Jézus nevében kiűzni. Úgy gondoltam, egy klasszikus démonikus esettel állok szembe, afféle „gadarénussal”, ezért elővettem az 5. Mózes18-at, ahol az okkult praktikák tilalma olvasható:

Mózes V. könyve, 18. fejezet 9-15 versek
(a revidiált Károli fordítás szerint)

*Mikor te bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néked:
ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek útálatosságai szerint.*

*Ne találtaassék te közötted, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön,
se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló;*

Se bűbájos, se ördögösöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző;

Mert mind útálja az Úr, a ki ezeket míveli,

és ez ilyen útálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled.

Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.

Mert ezek a nemzetek, a kiket te elűesz, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak;

de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.

Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közüled,

a te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok!

Azután elmagyaráztam, hogy amit csinált, az mind utálatos Isten szemében, mindegy, hogy jó vagy rossz szándék vezérelte-e. De bánja meg, térjen meg, mert Isten minden bűnünket és büntetésünket Jézus Krisztusra vetette. Ő már megbűnhődött mindenért, nekünk nem kell. Nekünk csak el kell fogadnunk azt a tényt, hogy Jézus szenvedései a mi bűneink miatt történtek, és hogy az Úr feltámadt a harmadik napon, hogy akik befogadják őt, azoknak hatalmat adjon arra, hogy Isten fiai és örökösei legyenek, akik nem testtől és vértől, nem ember akaratából, hanem Istentől születtek. Ha hisz Jézus áldozatában és feltámadásában, akkor új élet kezdődik a számára, a régiek elmúlnak, és Isten egy új szívvel ajándékozza meg, ami már nem lesz kemény, mint a kő, hanem lágy és Isten számára formálható.

Azután megkérdeztem, hogy akar-e imádkozni? Abban sem voltam biztos, hogy hallja, amit mondtam. Ott ült magába roskadva, maga elé meredt, és falfehér volt. A kérdésre mégis bólintott. Elkezdtuk mondani az imát:

- Mindenható Isten...
- Mindenható Isten...
- Elismerem, hogy bűnös ember vagyok...
- Elismerem, hogy bűnös ember vagyok...
- Sokat vétkeztem ellened és az embertársaim ellen...
- Sokat vétkeztem ellened és az embertársaim ellen...
- De én ma, hozok egy döntést...
- De én ma hozok egy döntést...
- Hátat fordítok a régi életemnek...
- Hátat fordítok a régi életemnek...
- És megtérek hozzád teljes szívemből...
- És megtérek hozzád teljes szívemből...
- Kérlek, bocsásd meg a bűneimet...
- Kérlek...

A hatalmas test ekkor váratlanul a földre zuhant és elkezdett sírni, zokogni. Ott feküdt ez a meglett ember a szőnyegen, és szabályosan rázkódott. Lehetetlen volt folytatni az imát. Tapasztalatból tudtam, hogy ilyenkor az Úr valahol mélyen egy gócpontot érint meg, ahol a sok keserűség és boldogtalanság felhalmozódott. Volt azért némi gyanakvás is bennem, hiszen soha nem láttam ezt az embert előtte. Lehet, hogy ez gyakori nála és nincs is semmi köze a megtéréshez, csak valami pszichózis?

Mindenesetre lehajoltam, és a hátára tettem a kezem, hogy imádkozzam érte.

Ekkor váratlan dolog történt.

Hirtelen leszállt a Szentlélek. A szobát betöltötte valami különös jelenlét.

Ismertem jól ezt a jelenséget, hiszen a megtérésemkor is átéltem, és később az istentiszteleteken, meg amikor énekeltünk és imádkoztunk az Úr előtt, gyakran megesett. Sőt, tulajdonképpen ezért jártunk össze olyan nagy lelkesedéssel és imádkoztunk, meg énekeltünk, mert ilyenkor leszállt ránk Isten Szent Szellem. Ha ez megtörtént, az ember felszabadult minden félelme, gátlása alól. Úgy érezte magát, mintha egy csodálatos, éltető fürdőben mártózna meg, amely simogatja és gyógyítja egész lényét. Olyan örömteli felszabadultság, olyan szeretettség, elfogadás és vigasztalás járt együtt ezzel a jelenséggel, hogy az ember alig várta, hogy újból és újból megtörténjen.

De ez most más volt. A felszabadult öröm helyett hirtelen megtelt a szoba – nincs rá jobb szavam – együttérzéssel. Olyan igazi szívfacsaró, gyomorösszeszorító, torkomba gombóc érzés volt. De olyan erős, hogy mire észbe kaptam, már képtelen voltam beszélni, sírás fojtogatott, és úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágtak volna... Kétségbeesetten próbáltam megőrizni a méltóságomat – mégiscsak én szolgáltam éppen – de képtelen voltam visszatartani a zokogást. Közben kicsit csodálkoztam magamon. Azután eszembe jutott, hogy mit szólnak majd a többiek? Volt ugyanis még két diák a szobában velünk. A szemem sarkából feléjük

sandítottam, de addigra már ők is sírtak. Ez kicsit megnyugtató. Mégsem velem van a baj, valami történik. Így hát együtt sírdogáltunk egy darabig.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el így, talán néhány perc. Az ilyen helyzetekben az ember elveszíti az időérékét. Amikor a zokogás alábbhagyott, még tettünk néhány kísérletet arra, hogy folytassuk az imát, de pár szónál tovább nem jutottunk. Eltelt vagy egy fél óra, mire a néhány mondatos megtérő imát sikerült elmondani. Utána leültettük Palit a székre, és mi, nagy, kezdő keresztények körülálltuk, rátettük a kezünket, és imádkoztunk. Kértük Istent, hogy bocsássa meg a bűneit, hogy tisztítsa meg a lelkiismeretét a bűntudattól, hogy írja fel a nevét az Élet Könyvébe. Kinyilvánítottuk, hogy ő már Istené, meg lett váltva Jézus vére árán, és az ördögnek el kell engednie. Megtörtük az átkokat, a démoni befolyást az Úr Jézus nevében (még a kezünkkel is hadonásztunk hozzá), parancsolatunk a gonosz szellemeknek, hogy ne zaklassák többé... Egyszóval mindent megtettünk, amire csak tanítottak bennünket, és ami abban a helyzetben eszünkbe jutott.

Eltel majdnem egy óra, mire a Pali (akkor a nevét sem tudtuk) végre megnyugodott. Kértem az egyik barátomat, hogy szedjen össze kazettákat, prédikációkat, bibliai tanításokat, amit csak talál az okkultizmussal kapcsolatban. Felolvastam még az Apostolok Cselekedetéből a „Simon mágusról” (8. fejezet) és a „Skéva fiáról” szóló részt (19. fejezet). Azután a kezébe adtuk a kazettákat, az ember pedig felállt, motyogott valami „köszönömszépen”-félét, és kitámaszkodott az ajtón. Megkérdeztük tőle, hogy most hova megy? „Haza, a Vajdaságba” – volt a bizonytalan felelet.

Amikor az ajtó bezáródott, egymásra néztünk. Ilyet még egyikünk sem élt át. Nem szóltunk egy szót sem, de kimondatlanul is tudtuk egymás gondolatát. Ez az ember arra sem tűnt alkalmasnak, hogy a kollégium ajtaján kitaláljon, nemhogy hazavezessen több száz kilométert! Mi lesz vele? Visszamegy a házába, az ingái, meg az ördögi tudományokról szóló könyvei közé. Nem fog gyülekezetbe járni, nem hall prédikációkat, hogyan fog megmaradni?

Még néhány napig eszünkbe jutott. Amikor imádkoztunk, meg-megemléltettük az Úrnak, aztán tette ki-ki a maga dolgát, és szép lassan feledésbe merült az egész történet.

Egy fél évvel később, megint ugyanabban a kollégiumban, az egyik szobában voltam, amikor kinyílt az ajtó, és belépett rajta egy fiatalember. Ápolt volt, életvidám, a tekintete tisztán csillogott. Először meg sem ismertem, bár olyan furcsán ismerősnek tűnt, mint a húszéves osztálytalálkozón a régi barátok, akiket kölyökként őriztünk meg az emlékezetünkben, most pedig meglelt családapákként és családayákként állnak előttünk, két gyerekkel és tizenöt kiló súlyfelesleggel... Csakhogy itt fordított volt a helyzet. Akire megtört és zavaros tekintetű emberként emlékeztem, most újra előttem állt fiatalon és életvidáman.

Leesett az állam. A megdöbbenéstől szóhoz sem jutottam. Az ember pedig megszólalt, mint aki élvezi a megdöbbenésünket: „Jöttem megkeresztelkedni...”

Azt hiszem, azon se lepődtem volna meg jobban, ha valaki a szemem előtt támad fel a halálból!

Szabadságharc

Hát így nézett ki az a bizonyos szolgálat, aminek a részleteire én már nem emlékeztem.

Amikor fölmentem a kilencedik emeletre, ahol a sógorom lakott, a feleségem rögtön azzal a kérdéssel várt, hogy na, mi van? „EZ AZ” – mondtam. Mi az, hogy „EZ AZ”? Mondom neki: – Isten itt van! Kérdezte, hogy miért, amott nem volt?

– Nem tudom, hogy ott volt-e, de itt, itt van!

Olyan elemi változást éltem át legbelül, hogy biztos voltam benne, hogy végre Isten oldalára kerültem. Kívülről talán még nem sok minden látszott, de megnyugodtam. Tudtam, hogy megtaláltam valamit, amit eddig csak kerestem. Persze még nem tudtam, hogy mi is az. Inkább csak azt találtam meg, hogy hol érdemes keresni.

Én akkor még legalább egy fél évig azt sem tudtam, hogy azokat az embereket hogyan hívják, hova járnak, vagy járnak-e egyáltalán istentiszteletre, de nem is érdekelt. Számomra az volt a fontos, hogy Isten megérintett! A kollégiumban kaptam kazettákat, hogy hallgassam. Otthon, amikor csak tehettem, azokat a tanításokat hallgattuk. Szereztem egy Bibliát, és azt is olvastam, de nem nagyon ment. Szereztem másikat, szerbet, de nem volt sokkal jobb. A szavak kiestek az elméből. Az a helyzet, hogy még most, ennyi év után is érzem annak a három éves időszaknak az elmémre tett hatását. Azt, hogy nem tudom kellőképpen összpontosítani a gondolataimat. Azelőtt más voltam. Úgy érzem, hogy ezen a területen károsodott az elmém valami formában. Különösen, ha ezekről a dolgokról kell másoknak beszélnem. Ezzel meg is támad az ördög sokszor. „Látod, nem jó sorrendben mondtad, átugráltál, zűrzavaros...”

– Nem érdekel, akkor is elmondtam, lesz valaki, aki rendbe rakja!

Az a lényeg, hogy nyilvánosságra kerüljön, mert az ördög célja mindig is a titkolódzás volt. „Senkinek nem szabad róla beszélni”. Gyerünk csak ki a fényre! Ha nem mondhattam el senkinek, elmondom hát mindenkinek...

A kapcsolatom Istennel ekkor inkább abból állt, hogy igyekeztem elcsendesedni, és figyeltem a bensőmet. Szellemileg teljesen tropa voltam. Nagy dolog volt, ha felfedeztem, hogy örülök valaminek, vagy ha úgy ébredtem, hogy jót aludtam. Újra láttam, hogy szépen süt a nap.

Nem sokat imádkoztam, mert nem is tudtam. Ott volt ugye az előző tapasztalat, amikor azt hittem, hogy Istennel beszélgetek. Féltem hozzá fordulni, véleményt kérni. Aki egyszer megsüti magát... Nem tudtam, hogy hogyan kell tovább Istenhez közeledni, meg nem is mertem. Három évig, úgy gondoltam, hogy közelítek hozzá, és más felé mentem, ezért inkább várakoztam. Az ingához meg a könyvekhez nem nyúltam, az ujjamat tudatosan, az akaratommal féken tartottam. Nem voltak igazán különleges élményeim. Inkább úgy éreztem, hogy Isten gyógyított, és még most is azt teszi. Ugyanakkor meg is óvott. Ha most belegondolok... Vissza-mentem abba a bűnbarlangba, ami ott volt abban a házban, az a sok cucc. Ennek ellenére békességem volt, tudtam aludni, és a családban kezdtek helyre rakódni a dolgok.

Azért az ördög nem hagyott mindjárt békén. Jött azzal, hogy most mi lesz? Nem akartam már kommunikálni a szellemvilággal, de ott volt a rengeteg könyv, a cigi, amit továbbra is szívtam rendszeren.

Tudtam azt, hogy sok mindentől meg kellene szabadulni: az okkult könyvektől, olyan tárgyaktól, amelyeket három évig használtam. Valahogy azonban nem tudtam erőt venni magamon, hogy ezeket elégessem. Nem féltem őket meggyújtani, csak sehogy nem tudtam magam rászánni. Mint mikor az angolna, ahogy mindig kisiklik az ember kezei közül... Mentem dolgozni, hazajöttem, ebédeltünk, beszélgettünk, este meg már késő volt. Meg az olyan nagy munka, annyi könyv nem két perc alatt ég el! Majd, ha lesz elég időm! De valahogy soha sem volt. Egyszer erőt vettem magamon, és kipakoltam őket a garázsba. Ott is heverték 2-3 hétig, amíg el nem döntöttem, hogy bármi jöjjön is közbe, rászánom az időt, és tűzre vetem őket. Úgy éreztem, hogy ez az időhúzás már nem természetes. Amikor megtértem, megfogadtam az Úrnak, hogy mindent megteszek, és ebbe ez is beletartozik. Kivettem, meggyújtottam, nem akart égni. Ez nem lehet igaz! Azt hittem, majd pikk-pakk lángra lobbannak, de benzin kellett hozzá. Volt közöttük egy nagy, fából készült inga is, ami önvédelemre szolgált volna, ha

netalán-tán két mágus között jönne létre párbaj. Ha például én gyógyítanék, amaz rontana, és emiatt összetűzésbe kerülnénk. Azt mondták, hogy ez egy „gyilkos” inga. „Önvédelmi fegyverként” volt nálam, de szerencsére soha sem volt rá szükség. Na, akkor égettem el azt az ingát is a házunk udvarán. Ez több órás munka volt.

Aztán jött az ördög azzal, hogy tényleg elhiszem, hogy meg vannak bocsátva a bűneim?! Ha őszinte akartam lenni, úgy voltam, hogy remélem. Talán. Hiszen az, hogy már jobban alszom, az is nagy dolog. De azért kezdtem belül elbizonytalanodni. Mi van, ha Isten mégsem bocsátott meg? Vagy ha nagyjából megbocsátott, de mondjuk nem teljesen? Elég nyugtalanító volt.

Eltelt egy bizonyos idő. Reggel 5 óra tájban utaztam a munkahelyemre. A zsúfolt buszon kapaszkodtam, amikor egy pillanat alatt megkaptam a kijelentést az Úrtól, hogy igen, meg vannak bocsátva a bűneim! Olyan érzés ez, mint amikor a villám egy szempillantás alatt és egy szempillantásra bevilágítja a sötét tájat. Egy tized másodperc alatt élesen kirajzolódik a tárgyak körvonala, amelyek addig a sötétbe burkolóztak. Olyan öröm tört föl bennem, hogy majdnem elkezdtem táncolni a buszban. Lehajtottam a fejem, elkezdtem nevetni. Örültem, mert akkor teljes bizonyossággal tudtam, hogy tényleg meg vannak bocsátva. Nem csak nagyjából, hanem vége! Nincs többet! Az emberek, akik körülvettek, nézték, hogy mi van velem, de senki sem érdekelt, mert végre tudtam mi az igazság! Ez a téma le volt zárva. Ha ezzel jött elő, csak nevettem rajta.

Az ördög azonban még mindig próbálkozott. A még meglévő bűneimet kezdte az orrom alá dörgölni. Jó törvényismerő. Hálás vagyok az Úrnak, hogy mindig olyan emberekhez küldött, akiktől megkaptam a megfelelő táplálékot, hogy ki tudjam védeni a támadásokat. Volt még egy nagy problémám: a dohányzás. A megtérés után nagyon furdalt a lelkiismeret, mert tudtam, hogy nem kellene már dohányoznom, de nem tudtam abbahagyni. Még imádkoztam is, de nem éreztem semmi változást, sőt annál jobban szívtam. Egyszer felhívtam az egyik fiút a kollégiumból, és kérdeztem, mit tegyek? Szerencsémre nem kezdett el vádolni, hanem azt mondta, ne izguljak, a vízkeresztség után, ha akarom, abba tudom majd hagyni, mert akkor már lesz rá erőm. Kissé megnyugodtam, mert utána legalább büntudat nélkül tudtam szívni a cigit, és bizony ez sem kis dolog.

Azért ezzel azt a bolhát is elültette a fülembe, hogy meg kellene keresztelkedni!

Utána érdeklődtünk, kerestük az alkalmat, hogy mikor lehetne sort keríteni a vízkeresztségre? Valamikor december elején volt erre mód, vagy fél évvel a megtérés után. Újból felutaztunk Budapestre.

Megvolt a tanítás, kijöttem a vízből, imádkoztak értem, és újra hatalmas sírás tört rám. Mondták, hogy hagyjam abba, de nem bírtam. „Ne sírj, az Úr szeret téged!” – mondta az egyik szolgáló. Erre még jobban rázendítettem. Hiszen éppen ezért sírtam! Amikor kijöttem a vízből, újra annyira valóságos lett a számomra, hogy megmenekültem! Valószínűleg a megkönnyebülés könnyei is voltak azok.

Miközben felöltöztem, eltelt egy fél óra. Egyre csak figyeltem, hogy hol a vágy, már rá kellene gyújtanom, hiszen azelőtt tíz perc múltán már kellett a cigi. „Nagyon érdekes” – gondoltam. „Nincs a vágy!” Eltelt egy óra, még egy, a cigi nálam, és nem kívánom! Elgondolkodtam azon, hogyan lehet az, hogy úgy érzem magam, mint aki soha életében nem bagózott! Mintha nem ismertem volna a cigi utáni vágyat! Gyönyörű érzés volt. Előtte ugyanis többször próbálkoztam. Fogadkoztam, hogy többé nem, összetörtem a doboz cigit, fogadtam vacsorában, hátha az segít, de hiába. Most meg csak úgy, szabad vagyok. Csodálatos volt!

Más különösebb élményem nem volt. Én ezeknek a „kis” dolgoknak is nagyon örültem, mert ami más embernek természetes, nekem a kegyelem jele volt.

A cigi viszont még ott volt a házban. Bent volt a szekrényben az el nem szívott doboz. Egyszer jött az ördög azzal, hogy lehet, hogy nem is olyan nagy bűn a dohányzás. Miért is olyan probléma az, gondoltam. Ugyan milyen lenne, ha most rágyújtanék? Bedőltem neki.

– Csak kipróbálom, nem fogok azután dohányozni, talán nem is bűn.

Elővettem és rágyújtottam. Furcsa volt. Elmaradt az a jó érzés, amire emlékeztem. Üres volt, íztelen, nem köhögtem tőle, mintha nem is lenne benne dohány. Körülbelül félig szívhattam el, amikor egy pillanat alatt rám szakadt a büntudat. Megint ott volt a Vádló! Az jutott eszembe, hogy mivel engedtem a kísértésnek, ugyanúgy kell majd küszködnöm, ha meg akarok szabadulni, mint a keresztségem előtt. Mire volt ez jó? Akkor elnyomtam a bagót, és mivel nagyon megijedtem, újra sírva, kiabálva kértem Istent (megint egyedül voltam otthon), hogy még most az egyszer szabadítson meg, mert most már tudom, hogy bűn.

– Istenem, kérlek, adj még egy lehetőséget, szabadíts meg, hogy ne kelljen végigszenvednem a napokat, amíg sikerül leszoknom a cigiről! Akkora kegyelmet adtál, látod, az ördög újra becsapott, kérlek, bocsáss meg!!!

Akkor egy pillanat alatt éreztem, hogy megkaptam az új lehetőséget. De megtanultam azt is, hogy figyeljek arra, amit ígértem, és jobban figyeljek oda, amikor jön a kísértő.

Azon a napon, amikor megkeresztelkedtünk, imádkoztak értünk, és megkaptuk a Szent Lélek keresztségét is. Megszóltam nyelveken, de az nem volt több három szónál. Volt azonban egy érdekes élményem. Amikor imádkoztak értem Szent Lélek keresztségért, úgy éreztem magam, mint aki hazaér, de oda föl, abba a hazába. Mondták a testvérek, hogy hazafelé hosszú az út, gyakoroljuk a nyelveken szólást. Bizony mi végigutaztuk az 500 kilométert és szinte meg se szólaltunk. Még csak nem is beszélgettünk, pedig sokat szoktunk egyébként beszélgetni az utazások során. Szégyelltük magunkat egymás előtt. Eltelt egy csomó idő, és még mindig csak azt a három szót ismételgettem. Kérdeztem: „Hogy van ez Uram, nekem ilyen keveset adtál, vagy mi van?” Mert hallottam én, hogy más testvérek folyamatosan beszéltek. Kétségbe voltam esve, mert nagyon egyedül éreztem magam. Egyszer telefonáltam az egyik fiúnak a munkahelyére, akit a kollégiumból ismertem, hogy mit tegyek. Éppen megbeszéléseken volt és nem beszélhetett szabadon. Megpróbálta elmagyarázni, hogy az akadály az elmémbe van, és csak adjam át magam bátran, higgyem el, hogy tudok ennél többet is.

– Tudod mit? – mondta. – Emeld fel a kezed, és kérd az Úrtól, hogy töltsön be újra, és meglesz!

Így is tettem. Egyedül voltam otthon, felemeltem a kezem, és kértem az Urat, hogy töltsön be. Közben azon kezdtem el nevetni, hogy milyen hülye helyzet ez. Ha valaki kívülről látna, azt hinné, be vagyok golyózva. Itt állok felemelt kézzel, és a plafonnal beszélgetek. Ezen kezdtem el nevetni, és utána megpróbáltam hátha meg, és ment. Hála az Úrnak!

Gyógyulás

Az egyik éjszaka – ez már a megkeresztelkedésünk után volt – Attila fiunk rontott be a szobánkba azzal, hogy nagyon fullad, és hiába használja a pumpát, semmit nem javul. Voltak Attilának olyan időszakai, amikor nem fulladt, és az akkor természetesnek tűnt. A lélegzétvételén a gyakorlott szem mindig látta, hogy a tüdeje nincs teljesen rendben, de fulladásos rohamai nem mindig voltak.

Álmunkból felébredve, mindketten felültünk, egymásra néztünk. Akkor döbbsentünk rá, hogy a megtérésünk óta nem is volt rohama, ennek pedig majd fél éve. A megtérés feletti nagy örömkben annyira el voltunk foglalva az Úrral és önmagunkkal, hogy ez nem is tudatosodott bennünk. Nem jutottunk el odáig, hogy valamiképpen összekapcsoljuk a megtérésünket az ő jóllétével. Kérdően néztünk egymásra. Most mi legyen?

Hallgattunk már olyan tanításokat, hogy parancsolni lehet a betegségnek Jézus nevében, hogy menjen el. Azt is tudtuk, hogy ha nyelveken imádkozunk, a Szent Lélek könyörög általunk az Atyához. Addig soha nem mertünk egymás előtt nyelveken imádkozni (nagyon gátlásosak voltunk), de éreztük, hogy most itt az ideje. Rátettük Attilára a kezünket, mondtuk, hogy ne ijedjen meg, mert imádkozni fogunk. Azután imádkoztunk értelemmel is, nyelveken is, és a fulladás megszűnt. Attila (későbbi elmondása szerint) nagyon megijedt, amikor nyelveken imádkoztunk, mert el sem tudta képzelni, hogy mi a bajunk. Nem volt az imánkban valami nagy hit, csak megtettük, amire tanítottak a prédikációk, meg amit a Bibliában olvastunk. Nagyon boldogok voltunk, mert átértük azt, hogy a betegség engedelmeskedett az Úr Jézus nevének! Természetesen Attila mindjárt azt kérdezte, hogy ez most mi volt? Nem voltunk képesek arra, hogy részletesen elmagyarázzuk neki. Annyit mondtam, hogy látod, Jézus nevében elzavartam a fulladást. Örült neki, de a következő kérdése az volt, hogy mi lesz, ha nem leszünk itthon?

Istenem, most mit mondjak?!

Akkor eszembe jutott egy másik tanítás, hogy a gyermek meg van szentelve a hívó szüleiben. Úgy gondoltam, akkor neki is van tekintélye, ha parancsol a betegségnek Jézus nevében. Azt mondtam:

– Egyszerű! Ha jön a fulladás, tedd a homlokodra a kezed, és Jézus nevében zavarj el!

Eltelt néhány hét, amikor egy délután Attila boldogan rohant le a gyerekszobából:

– Képzeljétek, fönt a szobában újra elkapott, de nagyon. A homlokomra tettem a kezem, és elzavartam Jézus nevében. Képzeljétek, elment!

Az arca csak úgy sugárzott az örömtől. Teljesen meglepődtem, de tudtam, hogy nem megjátszás.

Az elkövetkező néhány hónapban próbáltuk megértetni vele azt, hogy megtértünk. Amennyit (véleményünk szerint) lehetett egy 13 éves gyereknek, beszéltünk a hitről, Jézusról... Egyszer elmesélte, hogy már nem is várja meg, hogy a roham elkezdődjön, hiszen felismeri az előjelét (úgy szokta mondani, hogy olyan, mintha poros lenne a tüdeje) és már akkor elkezd zavarni a fulladást.

A tavasz folyamán voltunk egyszer Budapesten istentiszteleten. (Jöttünk, amikor csak meglehetettünk). Akkor egy fiú, aki akkor ismert énekes volt, beszélt a gyógyulásáról. Nagyon megrázó volt a számomra. Ő ugyanabban a betegségben szenvedett megtérése előtt, mint Attila. Ahogy beszélt róla, tudtam, hogy igaz, amit mond. Úgy, ahogy ő, csak az tud beszélni erről a betegségről, aki átélte. Ennyi év után is még hallom szinte minden szavát. Azzal fejezte be:

– És a menyasszonyommal elmentünk a Gellért-hegyre futni, és nem fulladok, így lélegzek – és beleszuszogott a mikrofonba.

Másnak biztosan nem volt semmi különleges, de nekünk igen. Tiszta volt a lélegzetvétele. Az asztmásoké mindig egy kissé „poros”. Óriási hatással volt rám ez a bizonyosság. Úgy éreztem, hogy nekünk emiatt kellett akkor eljönnünk. Csak ültem és láttam, ahogy a feleségemnek is folynak a könnyei... Istenem, hát tényleg lehetséges? Akkor éledt fel a remény bennem. Ké-

sőbb is úgy éreztem, hogy kellett az én hitem is ahhoz, hogy Attila meggyógyulhasson, bár ezek a dolgok bonyolultabbak nekem annál, hogy teljesen átláthatnám őket.

Eljött a nyári szünet, és elmentünk a tengerre (mint addig mindig, ha tehattuk). Elvittük magunkkal az egyetlen keresztény könyvet, amihez akkor hozzá tudtunk jutni. A nyaralás ideje alatt Attila is elolvasta, és teljesen belelkesedett tőle. A nyaralás után már vele együtt jöttünk Budapestre, istentiszteletre, és Attila akkor meg is tért. Mi nem noszogattuk, és különösebben nem is szolgáltunk felé. A megtérése után aztán már elő sem jött a fulladás. Mondta, hogy néha próbálkozott, észlelte az előjeleit, de rögtön ellene állt, és vissza is húzódott. Kezdett fokozatosan helyreállni. Tudott futni, a mellkasát ki tudta húzni anélkül, hogy az nehezítené a légzését. Csodálatos volt tapasztalni, ahogy az addig mindig előrehúzza tartott vállait ki tudja egyenesíteni, tud játszani, és minden mást, amit addig nem! Hozzászoktunk, hogy mindig egy görcs van bennünk, hogy mikor jön újra egy roham, és idő kellett ahhoz, hogy rájöjjenek, mennyire jó „ellazulni”. A fiúnk azóta is jól van, megőszült és most külföldön él.

Pali, az „apostol”

Olyan erős és drámai volt az Úr beavatkozása az életembe, hogy akivel csak találkoztam, annak nagy tüzzel tudtam hirdetni az Evangéliumot. Hirdettem is, akinek csak tehettem. Volt, aki azt mondta: „Pali, hát nem régen még mást mondtál.”

– Kit érdekel, mit mondtam! Az az ördögtől volt, nem volt jó!

Többen kinevettek ezért, de nem érdekelt. Azokat külön a szívemen viseltem, akiket „megferőtöztem” az okkultizmussal. Tudatosan kerestem őket, és kértem Istent, adja meg a kegyelmet, hogy ők is megismerhessék. Ezt a kívánságomat is meghallgatta az Úr, mert most már egy sincs közülük, aki meg ne tért volna.

Az a fiatalember is befogadta az Urat, akinek én „állítottam be” az energiaszintjét, miután kis híján megpörköldtek a paciensei. Miután imádkoztunk, furdalt a kíváncsiság, és megkérdeztem tőle:

– Az a dolog a forrósággal meg a felpöndörödött képpel tényleg úgy volt, ahogy mondtad?

– Hát persze – válaszolta meglepetten. – Talán csak nem hiszed, hogy lódítottam? Még most is megvan az a kép.

Egyszer meglátogattuk Imréét is, az egykori „tanítványomat”. De vele nem tudtam érdemlegesen beszélni arról, ami velem a kollégiumban történt, mert nagy volt az ellenállás. Éreztem, hogy úgy áll hozzám, hogy „nem érdekel, miről beszélsz, hagyj békén”. Nem is nehezteltem, csak szomorú voltam. Tudtam, hogy egy ideig békén kell hagynom. Imádkoztam azonban érte is, meg a többiekért is, akiket én vittem bele az okkultizmusba, hogy az Úr őket is mentse ki, úgy, mint engem.

Mindenkinek el sem mondhattam az igazságot, mert föl sem fogták volna. Aki belekeveredett, sokáig a hatása alatt van, azt hiszi, őt nem érheti baj. Volt, aki azt mondta, hogy én vagyok a hibás, mert túl gyorsan haladtam. Mondtam neki: „Ha te ugyanazon az úton haladsz, csak lassabban, ugyanabba a szakadékba zuhansz, mint én. A különbség csak annyi, hogy később érsz el odáig.” Az okkultizmus kevélyté teszi az embert, úgy érzed magad, hogy különb vagy másoknál. Te vagy a beavatott, a félszemű a vakok között. Sokaknak előbb meg kell sejtetniük, hogy át vannak verve, és csak akkor lesz fülük arra, hogy meghallják az üzenetet.

Abban bíztam, hogy akinek elmondom a bizonyságomat, még ha nem tér is meg mindjárt, azért eszébe fog jutni, amit meséltem, és nem olyan könnyű legyőzni a lelkiismeretet. Tudom, hogy akinek bizonyóságot teszek, az érzi, hogy nem hantázok. Erre rá is szoktam kérdezni. Biztos akarok lenni, hogy az illető érti, hogy a kiutat kínálom neki. A tapasztalatom ugyanis azt mutatja, hogy az Úr mindig időben szól. Látja, ha az ördög valami csapdát készít, és elénk küldi a segítséget. Ha azonban az ember elutasítja ezt, és bekövetkezik a baj, akkor jön az, hogy „mit vétettem én Istennek”. Nem vétettél semmit. Isten be akart vonni a fedél alá, mert látta, hogy nagy eső készül, te meg ellenkeztél.

Menekülés

Közben kitört az első délszláv háború. Engem is az a veszély fenyegetett, hogy behívnak katonának. Sokan átjöttek Magyarországra. Még nem volt lezárva a határ, de szigorúan ellenőrizték az átlépőket. Csomagot sem vihettünk volna magunkkal, itt marad a ház, mindenünket elveszíthetjük. Ugyanakkor azt is tudtuk, hogy a szerbek minket leginkább ágyúölteléknek használnak, és egyáltalán: ez nem a mi háborúnk. Imréékkel, szinte semmi kapcsolatunk nem volt egész '91-ig. Ha jól emlékszem, szeptember elején, amikor már fontolgattuk, hogy átjövünk, egyszer csak felhívott bennünket Németországból. Kiderült, hogy amikor már fennállt a veszélye annak, hogy besorozzák, fogták magukat és elutaztak Németországba, ahol a felesége édesanyja élt. Azért telefonált, mert tudni szeretete volna, milyen a helyzet, javult-e valami? Semmi biztatót nem tudtunk neki mondani, az volt a véleményünk, hogy ha tudnak, maradjanak ott.

Kerestük Isten vezetését magunkra nézve, nem akartunk semmi olyat tenni, ami ellenkezne az akaratával. Egy napon, azt mondtam a feleségemnek:

– Beszélünk kell!

– Én is, akarok mondani valamit.

Akkor már tudtam, hogy ő is biztos magában, el kell indulnunk. Bepakoltuk a két gyereket, átjöttünk a határon. Testvérek csempészték át a határon a holminkat, ami elfért egy mikrobuszban. Egy darabig ide-oda hányódtunk. Volt egy család, akik hatalmas önfeláldozással befogadtak egy alig 55 négyzetméteres lakásba. Később Vácra kerültünk. Megpróbáltunk valahogy gyökeret eresztetni, de még segítséggel is csak nehezen ment.

Amikor már Vácon laktunk, anyósom mondta telefonon, hogy felhívta őket Imre, és minket keresett. Kiderült, hogy ők is Budapesten vannak. Meglátogattuk őket, de még mindig kint volt a „stop tábla”. Istenről nem lehetett beszélni. Imre mesélte, hogy azért nem maradtak Németországban, mert hiába élt ott Edit édesanyja, a hatóságok nem engedték, hogy nála lakjanak, hanem menekülttáborba kellett volna menniük, amit pedig nem akartak. A kislányuk akkor volt fél éves. Újpesten laktak albérletben, anyósáék támogatták őket valamennyire. Ő maga azzal keresett pénzt, hogy újságot árult az útkereszteződésekben. Hosszabb beszélgetés után érezni lehetett, hogy kissé kiengedett. Amikor ők látogattak meg bennünket Vácon, akkor már lehetett az evangéliumról beszélni. Mondta, hogy ő ugyan elmondta az imát a Népstadionban, de nem biztos magában, hogy most hogy is áll. Én azt tanácsoltam neki, hogy akkor most, ha elmegyünk istentiszteletre, tudatosan menjen ki, és mondja el újra az imát, az nem bűn. Így is történt. Megtértek. Istentisztelet után ott aludtak nálunk, beszélgettünk, említettem a vízkeresztséget is, amit örömmel fogadott. Legközelebb meg is keresztelkedtek, helyreálltak, és a kapcsolatunk is kezdett újra bizalmassá válni. Azóta is egyre szorosabb köztünk a baráti, testvéri kapcsolat. Amilyen gyakran lehet, találkozunk. Beszélgetünk Isten dolgairól, a

régit pedig nemigen emlegetjük. Én sem szívesen emlékszem arra, ami volt, de Imre még annyira sem. Most ott tartunk, hogy nagyon szívesen szolgálnánk Istent együtt, de még nem látjuk, hogy hogyan. Imre ügyesen fordítja a dicséretetek szövegeit szerb nyelvre. Ki tudja, hát-ha jól jönnek majd egyszer. Amikor most utoljára beszélgettünk, ő mondta, hogy ha tudtunk a rosszban együtt munkálkodni, biztosan tudnánk a jóban is, még jobban. Szeretnénk, de ezt Istenre bízunk. 1994-ben a feleségem váratlanul újból terhes lett. Decemberben újabb kisfiunk született, Peti, akit teljes egészében az Úr ajándékának tekintünk

Mindig csak kettőt mutatott az inga, és lett egy harmadik. Az életünk új hatalom alatt volt.

Ha a lelkedben kárt vallasz...

Nem volt egyszerű döntés, hogy Magyarországra jöjjünk. Sokan le is akartak beszélni róla. Sokáig nagyon nehéz anyagi helyzetben voltunk. Nem volt hol laknunk, nem volt munka. Néha annyi pénzem sem volt, hogy az iskolába befizessünk valamire pár száz forintot a gyerekeknek. Talán ez volt a legborzalmasabb a számomra, látni a gyerekek értetlen arckifejezését, amikor azt mondom nekik egy bagatell dologban, hogy értsétek meg, nincs! Az állandó létbizonytalanság lelkileg is nagyon megviselt. Talán fel is adtam volna, ha nem megyek ezeken a dolgokon keresztül korábban. Így nem volt mit tenni, kapaszkodtunk az Úrba, ahogyan tudtunk, és éltünk egyik napról a másikra. Tényleg csak az aznapi kenyerünk volt. Nagyon sokan segítettek nekünk, amiért hálás vagyok. Ezt is meg kellett tanulnom, hogy elfogadjam a segítséget. Talán semmitől sem tartottam annyira, mint hogy rá kelljen szorulnom valakire. Most pedig nem volt más választásom. Ennek ellenére, ha megkérdezte tőlem bárki, hogy megbántam-e, hogy átjöttünk, azt mondtam, hogy nem, egy pillanatra sem. És ez tényleg így is volt. Tudtuk, hogy Isten útmutatását követjük.

Évekkel később, amikor már magyar állampolgárként látogattam vissza, találkoztam egy ismerősünkkel. Neki két gyönyörű, nagy háza is volt, és semmiképpen nem vállalta volna a menekülést. A fiát behívták, de némi pénzzel el tudta érni, hogy ne vigyék el a frontra, hanem maradjon egy hátországi laktanyában. Csakhogy a háború vége felé már hiába volt pénz vagy ismeretség, vittek mindenkit. Két hónapig semmit sem tudott a fiáról. Nem tudta azt sem, hogy él-e még. Akkor azon gondolkodott, hogy ha jönne valaki, és azt mondaná, hogy adja oda minden vagyonát, a két házat, az autóját, cserébe azért, hogy biztonságba helyezze a fiát, gondolkodás nélkül megtette volna. De nem jött senki.

Hála Istennek a fiú sebesülés nélkül megúszta a frontszolgálatot, de a háborúban átélt dolgok mély nyomokat hagytak a lelkében. Csak sejteni lehet, hogy olyasmit látott és élt át, amit a mai napig képtelen feldolgozni. Amikor találkoztunk, azt mondta nekem:

– Tudod, amikor elmentetek, úgy gondoltam, hogy nagy hiba itt hagyni a házat, vagyont és földönfutóként élni. Akkor úgy gondoltam, hogy nem tehetem kockára a vagyont. Most viszont szívesen odaadnám mind a két házamat, ha a fiam meggyógyulna, ha visszacsinálhatnám az egészszet. De tehetetlen vagyok!

Sok vád ért bennünket, hogy ha hiszünk Istenben, akkor miért menekülünk el? Hiszen Isten minden körülmény közt meg tud tartani. Akkor már naponta láttuk a buszokat, ahogy vitték el az embereket a frontra. Mi is hittük, hogy Isten meg tud tartani a fronton is, de szerettük volna a családot és a gyermekeinket is biztonságban tudni. Kértük Istent, hogy mutassa meg mi a teendőnk? Menjünk vagy maradjunk? És ha mennünk kell, akkor hova, melyik országba?

Ekkor bukkantunk egy zsoltárversre: „Biztonságba helyezem azt, aki arra vágyik” (12. Zsoltár 6. vers). Úgy éreztük mind a ketten, hogy ez a vers számunkra Isten üzenete. Nem bűn az, ha nem sodródunk az eseményekkel, hanem a biztonságot választjuk. Mit ér a vagyon, az egzisztencia, ha az ember nem élvezheti: vagy azért mert lelővik vagy megsebesül, vagy azért, mert lelkibeteg lesz a frontszolgálatától.

Jézus azt mondta, hogy mit ér nekünk, ha az egész világot megnyerjük, de a lelkünk kárt vall?

Ez az ismerősünk már kezdett érteni valamit ebből.

Az ő történeten keresztül értettem meg azt is, amit az Úr az utolsó időkkel kapcsolatban mondott. Amikor eljön a menekülés ideje, aki a háztetőn van, ne menjen be a házba, hogy a holmiját kihozza, aki a mezőn van, ne menjen be a városba, hogy a vagyonát mentse, hanem meneküljön!

Amikor elmenekültünk, nehéz anyagi helyzetbe kerültünk. De megmaradt a lelkünk egészsége, az anyagiakat meg majdcsak megoldjuk valahogy. Ha azonban az ember rámegy egy rossz döntésre, ha nem menekül el a veszedelem elől abban az időben, amikor még lehet, akkor hiába van nagy vagyona, semmit nem tud kezdeni vele.

És ez igaz arra a megmenekülésre is, amit Isten a Fiában, a názáreti Jézus Krisztusban kínál fel.

A bűn az emberiség minden problémájának okozója. Láthatatlan, néha látványosan, néha csak lassan gyilkoló kór, amely a testünket és a lelkünket is megemészt. A bűn szerzője pedig mindent megtesz, hogy a hazugságaival elködösítse előttünk, hogy ez így van. A bűn arra indít, hogy mindenért Istent vádoljuk. Az Atya Jézus Krisztusban a menekülést kínálta fel mindannyiunknak. Jézus jó ember volt, teljesen ártatlan abban, amivel vádolták, mégis kegyetlenül megbűnhődött! Olyan kínhalált szenvedett, amelyet a leggonoszabb bűnözőnek se kívánnánk. Nem csak a testében szenvedett, hanem a lelkében is, amikor elárulták, megszégyenítették, kigúnyolták. Ő pedig elszenvetted ezeket, mert tudta, hogy az ő áldozata miatt az ördögnek el kell engednie bennünket. Ő bűnhődött minden bűnünkért. Ez volt a megmenekülésünk ára.

Az ördög engem azért tudott törbe csalni, mert tudatlan voltam az Isten dolgait illetően, nem ismertem a Bibliát, de szerettem a fiamat. Még önmagamnál is jobban. Az Atya abban mutatta meg az irántunk való szeretetének a nagyságát, hogy azt adta oda értünk, amit még önmagánál is jobban szeretett, a Fiát. Nem adhatott ennél többet, vagy nagyobbat. Nem volt semmi, amivel kiválóbb áldozatot adhatott volna értünk, amivel még jobban megmutathatta volna, hogy mennyire szeret bennünket, akármilyen mélyre süllyedtünk is.

Ma, ha az ő szavát hallod, ne keményítsd meg a szívedet!

Az ördög el fogja magyarázni neked, hogy ha megtérsz, ha Jézust követed, mi mindent fogsz elveszíteni, de ne higgy neki! Semmi olyat nem veszítesz el, aminek igazi értéke lenne, viszont megnyerhetsz mindent, ami valóban fontos és értékes. Sőt még azokat is újra megtalálod, amelyeket esetleg el kellett hagynod. Ne menj vissza a házba a régi dolgaidért, hanem fuss, menekülj! Ragadd meg a kinyújtott kezet, amit a te szabadulásodért szögeztek át. Jézus már mindet elvégzett, amit te soha sem tehetnél volna meg. Neked csak meg kell nyitnod a szíved előtte és eldöntened, hogy ezek után Vele akarsz élni. Az Úr az ajtód előtt áll és zörget. Ha megnyitod, Ő bemegy és közösségre lép veled.

Ha kész vagy rá, érzed, hogy hit van a szívedben, érzed, hogy az Atya vonz téged, akkor imádkozz velem:

* * *

Mennyei Atyám! Az Úr Jézus Krisztus nevében jövök hozzád! Tudom, hogy gyarló és bűnös ember vagyok. De hiszek a Fiúban, aki megbűnhődött minden vétkemért, és kifizette az árat a szabadulásomért. Uram, én elfordulok a régi életemtől, és Hozzád megyek! Kérlek, bocsásd meg a bűneimet, és adj egy új szívet!

Úr Jézus Krisztus, hiszek benned teljes szívemből! Hiszek a halálodban és a feltámadásodban. Most pedig megnyitom az életemet előtted, és kérlek, költözz a szívembe! Légy az életem Ura, Istene és Megváltója! Én mától hoztam egy döntést, hogy követni akarlak Téged! Hadd lehessek a Te tanítványod! Ments meg, vezess és taníts engem, most és mindörökké!

* * *

A Biblia azt mondja, hogy hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni, de ha a fenti imát elmondtad hittél, Isten meghallgatott téged, akár magadban, akár hangosan tetted. Jézus pedig azt ígérte, hogy senkit sem utasít el, aki Hozzá fordul. Tapasztalni fogod, hogy változások sorozata indul el benned. Talán már érzed is.

Fontos, hogy szerezz egy Bibliát, és kezd el olvasni. Bárhol beleolvashatsz, de ha még soha nem tanulmányoztad, az a legegyszerűbb, ha Máté evangéliumával kezded. Azután keress olyan embereket, akik nem csak egyszerűen vallásosak, hanem ismerik a Szentírást, szeretik Istent és az embereket is. Bárhol legyél is, fogsz velük találkozni, és megismered őket, mert ugyanaz a szellem van bennünk, mint amit Te most befogadtál. Ha ők már előrébb járnak a tanítványságban, akkor fognak neked segíteni, hogy növekedni tudj a hitedben.

Amikor szándékomon kívül az ördög asztalához járultam információért és erőért, nem tudtam, hogy mindennek ára van. Azt sem tudtam, hogy a láthatatlan világ javaiért a lelkemmel kell fizetnem. Csak amikor már „elfogyasztottam” és „magamra vettem” mindent, akkor derült ki, hogy csapdába estem és fizetni kell.

Isten országában is van kijelentés, van gyógyulás és erő. Ezeket is a hited segítségével birtokba veheted. A hit hallásból van, a hallás Isten ígéből. Minél többet hallasz Isten dolgairól, annál nagyobb lesz a hited. Kaphatsz kijelentést, gyógyulást, vezetést és mindent, amire szükséged van Isten asztaláról. Ha beteg vagy, meggyógyulhatsz, ha a lelked beteg, Jézus megszabadít, ha érzed, hogy az ellenség gyötör, ellenállhatsz neki az Úr Jézus nevével. Sőt mások számára is hasznosíthatod a hitedet: ha betegek, tedd rájuk a kezed, és imádkozz értük az Atyához Jézus nevében! A hitből való ima pedig felsegíti a beteget. Isten nem működik titokban, nincsenek hátsó szándékai. Jézussal mindent oda adott nekünk. Ez sincs ingyen, de nem nekünk kell fizetnünk. A számla már ki lett egyenlítve, amikor Jézus azt kiáltotta a kereszten, hogy „elvégeztetett”! Ez a szó azt is jelenti, hogy „ki van fizetve”. Amikor a kasszához járulsz, elég csak azt mondanod, én Jézusé vagyok! Ha a hited összekapcsol az Úrral, azt a szellemvilág is tudja és elismeri.

Ha valaki olyasmit tesz érted, amit nem tudsz visszafizetni, egyetlen dolgot tehetsz, azt, hogy megköszönöd. Fogadd el a kegyelmet, és ne feledkezz el kifejezni a háládat. Sőt, a kéréseidet is hálaadással tárd fel Isten előtt!

Talán most még nincs mindezekhez elég hited, de az a legfontosabb, hogy ne fordulj hátra. Menj végig következetesen az úton, amire a lábad rátetted. Lesznek jobb és rosszabb időszakok, de a célt nem tévesztheted el. Mert maga az Úr kürtzengéssel, főangyal szózatával fog újból eljönni a földre, mi pedig össze fogunk gyülekezni nála, hogy örökre együtt legyünk vele.

Ha addig nem is, legkésőbb ott találkozunk!

* * *

Han Pál ma magyar állampolgárként Szerbiában, a Vajdaságban végez karitatív munkát és hirdeti az evangéliumot.

Az istentiszteleten elhangzott bizonyágtétel meghallgatható a www.bpa.hu weboldalon.

Mindenfajta kérdést vagy észrevételt szívesen várunk a info@bpa.hu e-mail címen.

A szerkesztő utószava

Amikor Han Pál elmondja a történetét, általában két alapvető kérdés merül fel a hallgatóság részéről.

Az egyik az, hogy hol volt az igazi Isten akkor, amikor Han Pál őt annyira kereste?

A másik inkább meglepődés azon, hogy tehát nem minden, ami természetfeletti, származik az igazi Istentől. Az alábbi tanulmányban erre a két leggyakrabban felmerülő kérdésre keressük a választ.

Miért nem avatkozott közbe az igazi Isten?

Ez a kérdés egy másikkal függ össze szorosan, nevezetesen azzal, hogy az egy igaz Istent hogyan lehet megtalálni, hogyan lehet vele kommunikálni.

A válasz olyan egyszerű, mint amilyen kézenfekvő. Isten saját magát hitelesen a Szentírásban, azaz a Bibliában nyilatkoztatta ki. Minden, ami Istenről tudható, amit ő magáról közlésre érdemesnek tartott, sőt a gondolatai, szándékai, mind össze vannak gyűjtve a Biblia 66 könyvében. Ez az oka annak, hogy aki a Szentírás figyelmen kívül hagyásával akar Istenhez közeledni, könnyen válhat szellemi csalás áldozatává. Az ördögi tudományokra pedig általában jellemző, hogy – bár közvetlenül nem tagadják a Bibliát – elavult vagy meghaladott dolognak állítják be, ami legfeljebb kezdőknek vagy „kiskorúaknak” való. Így volt ez Han Pál esetében is:

„A sógoromat egyébként nagyon érdekesen használta akkor is az életemben az Úr (persze ezt csak most látom). Ő műszaki ember, nem hitt a természetfölöttiben, de azért mindig türelmesen végighallgatott. Ő volt az, aki egy évvel a „vég” előtt megkérdezte, hogyan lehetséges az, hogy habár Istenről beszélek, nem olvasom a Bibliát? Meghökkenő kérdés volt! Mentem is az „információforráshoz”, de azt a választ kaptam, hogy a Biblia csak a kezdetleges dolgokhoz jó. Én már meghaladtam a Bibliát. Persze bevettem... Azután amikor a papokkal beszéltem és láttam, hogyan állnak a természetfeletti, teljesen hihetőnek tűnt, hogy én már messze meghaladtam, amit a Bibliából meg lehet ismerni.” (31. oldal)

Ez tipikusnak mondható. A tapasztalatok szerint a démonok (szellemi mesterek) igyekeznek távol tartani a Bibliától a megtévesztett embereket, mert abban Isten igen világosan közli, hogy mi az, ami tetszik neki és mi az, ami nem.

A könyvben már közöltük a leghíresebb, az ördögi tudományok elvetésére felhívó részt, de itt és most kiemeljük újra:

Mózes V. könyve, 18. fejezet 9-15. versek (a revideált Károli fordítás szerint):

***Mikor te bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ad néked:
ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek útálatosságai szerint.
Ne talállassék te közötted, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön,
se jóvendőmondó, se ígésző, se jegymagyarázó, se varázsló;
Se bűbajos, se ördögösköktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző;
Mert mind utálja az Úr, a ki ezeket műveli,
és ez ilyen útálatosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled.
Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel.***

***Mert ezek a nemzetek, a kiket te elűzesz,
igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak;
de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.
Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közüled,
a te atyádfiai közül, olyat mint én; azt hallgassátok!***

Ezek a versek világossá teszik, hogy Isten nem a titkos (okkult) tudományokon keresztül, hanem éppen ellenkezőleg, a nyílt és világos igehirdetésben jelenti ki magát az embereknek. Isten a világosság Istene, ezért nyíltan, nyílt kártyákkal játszik, nem csak a „beavatottak” számára elérhető.

Ez az egyik oka annak, hogy a felekezeti különbségek ellenére, mindenfajta keresztény istentisztelet lényegi eleme az igehirdetés. Pál ezt írta kedves tanítványának, Timóteusnak:

„Hirdesd az Igét, állj elő alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt.”

Másutt pedig így ír keresztény hallgatóságának:

„Isten úgy rendelte, hogy a hívők az igehirdetés boldogságán keresztül meneküljenek meg...”

Ha valaki meg akarja ismerni Istent, akkor ki kell nyitnia a Bibliát és el kell olvasnia mindazt, ami abban van.

A Biblia – bár az életről szól – nem feltétlenül egyszerű olvasmány. De nem az a szilárdtest-fizika vagy az anatómia sem. Ki mennyire akar elmélyedni Isten ismeretében, annyi időt és energiát kell rászánnia az írások megismerésére. Nem lesz mindenkiből atomtudós, de a fizika kezdeti elemeit mindenkinek ismernie kell, aki a hétköznapi életben boldogulni akar. Így van ez Isten ismeretével is. Nem feltétlenül lesz mindenkiből a teológia doktora, de annyit meg kell értenie és el kell sajátítania mindenkinek, amennyi legalább az élet alapvető kérdéseiben eligazít.

Jézus és az apostolok igen nagyra értékelték az előttük járt megbízható próféták kinyilatkoztatásait (az „írásokat”), és fontosnak tartották, hogy küldetésük és üzenetük hitelét azzal bizonyítsák, hogy ezek teljes összhangban vannak a prófétai kinyilatkoztatásokkal, vagyis a Biblia addig megismert, hitelesített és elismert irataival, az Ószövetséggel. Álljon itt néhány példa Jézus és az apostolok szájából.

Jézus a híres „Hegyi beszédben”, amely összefoglalta a tanításait, a következőt mondja:

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat.

Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik.

Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz az a mennyek országában. (Mt 5,17-19.)

Jézus megfeddte kora bölcselőit, akik egyes rendeleteikkel „semmivé tették”, vagyis felülírták az írásban lefektetett isteni akaratot. Ezzel azt fejezte ki, hogy az Igének mindenfajta emberi rendeléssel szemben elsőbbsége van, ha ezek szembekerülnének egymással:

És erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet: szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. (Mt 15,6-8.)

Jézus egyik küldetésnyilatkozata olvasható János evangéliumának 5. részében. Ebben elmondja, milyen bizonyítékok vannak a küldetésének hitelessége mellett. Szavait így fejezi be:

Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő.

Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mi módon hisztek az én beszédeimnek? (Jn 5,-16.)

Ezzel Jézus azt fejezte ki, hogy üzenete és tettei teljes összhangban vannak a mózesi tanításokkal és jövendölésekkel.

Hasonlóan, Pál maga is az írásokkal teljes összhangba levőnek látta a saját küldetését. Ezért, amikor a helytartó előtt hitetessel és lázítással vádolják, a következő szavakkal védekezik:

„De Istentől segítséget véván, mind e mai napig állok, bizonysgot téván mind kicsinynek, mind nagyak, semmit sem mondván azokon kívül, a mikről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni.” (Csel 26,22.)

Az egyik korai gyülekezetnek írt levelében pedig az általa hirdetett evangéliumról szilárdan állítja, hogy annak magva teljes összhangban van a prófétai írásokkal:

„Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok.

Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdetem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké.

Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint.

Eltemették, és – ugyancsak az írások szerint – feltámadt a harmadik napon. (1. Kor 15.1-4.)

De a másik fő apostol. Péter szintén fontosnak tartotta, hogy hallgatóságát figyelmeztesse a prófétai beszéd hitelére és eredetére:

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.

Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az írás egyetlen próféciája sem ered önkényes magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek.” (2. Pt 1, 19.)

Már az ószövetségi próféták is arra figyelmeztettek, hogy nem halottlátók és jövendőmondók közvetítik az igazságot, hanem a tanítás és annak hirdetése, a prédikáció:

„Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok a halottidézőkhöz és jövendőmondókhoz, akik suttognak és mormolnak, ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népnek? A holtakhoz kell fordulni az élő [Isten] helyett? A törvényre és az intésre [jehirdetésre] figyeljete! Hiszen ők [a halottlátók] olyan dolgokról beszélnek, amelyeknek nincs jövője.” (Ézs 8,19.)

Istennek világos és egyértelmű személyazonossága van, amely a Biblia lapjairól tárul elénk. Innen ismerhető fel az igazi Isten, és különböztethető meg a hamis istenektől. És innen ismerhetőek fel az igaz Isten prófétái és a hamis istenségek szószólói.

„Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, mint ahogyan sok isten és sok úr van, nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.” (1. Kor 8,5.)

Miért nem figyelmeztette Isten Han Pált?

A figyelmeztetések évezredek óta elhangzottak és sok-sok százezer példányban az emberek rendelkezésére álltak és állnak ma is. Ha valaki a természetfeletti ingoványos talajára merész-kedik, egyetlen biztos térképre és iránytűre hagyatkozhat: a Bibliára. Ha valaki ebben tudatlan, vagy ezt figyelmen kívül hagyja, el fog tévedni.

De hát miért nem szólt közvetlenül, a Szentírás nélkül? A választ Jézus már két évezreddel ezelőtt megadta:

„Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül” (Lk 16,31.)

Ha egy ember nem hisz a Bibliának, annak sem hinne, ha Isten csodák kíséretében, közvetlenül szólna hozzá.

Aki tehát a Szentírást, a Bibliát figyelmen kívül hagyja, az magát Istent veti meg, aki az írást éppen azért adta, hogy legyen egy világos és megbízható forrása az Igaz Isten ismeretének.

Gyakran vetik fel ennek hallatán, hogy olyan sok felekezet van, amelyek egymástól eltérően, sőt néha ellenségesen értelmezik az írásokat. Ez igaz, de nem feltétlenül rossz. A teremtett világ tanulmányozásában is számtalan, sokszor ellentétes nézetre jutnak a természettudósok, pedig a világ és a természeti törvények nem változtak. Csak a mi nézeteink. Így van ez Isten ismeretével is. Isten és a kinyilatkoztatás régóta örök és változhatatlan. A mi ismereteink és tudásunk az, ami változik. S ahogyan a természet- vagy társadalomtudósok hipotéziseit is vagy igazolja, vagy elveti a valóság és az élet, akképpen van a teológiával is. Amíg az emberek az igazságra vágynak, addig van értelme a vitának. Ha az csak a tradíciók és a vallási intézmények tekintélyének megóvásáról szól (amelyeket egyébként maga az élet cáfol), akkor nincs értelmes vita, csak dogmatizmus.

Minden természetfeletti Istentől van?

A válaszuk határozott nem!

A Biblia világossá teszi, hogy kétféle szellemvilág létezik: egy tiszta vagy más szóval szent, és egy tisztátalan. Ennek megfelelően e két világ lényei is szentek vagy tisztátalanok. A tiszta szellemvilág (azaz Isten) magát a saját szellemével, a Szent Szellemmel (hagyományosan Szentlélek) közli, de a tisztátalan szellemvilág is keresi a kapcsolatot az emberrel a maga tisztátalan szellemeivel.

Minden olyan esetben, amikor egy ember az Igét figyelmen kívül hagyva akar a természetfeletti-be behatolni, nagy esélye van rá, hogy Isten helyett egy tisztátalan (csaló) szellemmel találkozik.

Isten nagyon világosan eltiltotta a maga követőit attól, hogy tisztátalan szellemek társaságát vagy tudományát igénybe vegyék. Sőt a tiszta és tisztátalan közötti különbségtételt a testi dolgokra is kiterjesztette az Ószövetségben, hogy ezzel is tanítsa a népét arra, hogy különbséget tegyen az élet minden területén tiszta és tisztátalan között. Az Újszövetség szabadságot hirdetett e testi rendszabályok alól, de világossá tette, hogy nem minden, ami a szellemvilágból származik, nem minden, ami természetfeletti, van Istentől. Egy újszövetségi keresztény hívőnek is meg kell tanulnia megkülönböztetni Isten Szent Szellemének és a tisztátalan szellemeknek a munkáját.

Pál például így óv:

„Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól. Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket.” (2. Kor 7,1.)

János apostol első levelében pedig kifejezetten felszólít arra, hogy különböztessük meg a szellemeket (szellemi megnyilvánulásokat).

„Szerettem, ne higgyetek minden szellemnek, hanem próbáljátok (vizsgáljátok) meg a szellemeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.

Erről ismerjétek meg az Isten Szellemét: valamely szellem Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; És valamely szellem nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus szelleme, a melyről hallottátok, hogy eljő; és most e világban van már.” (1. Jn 4,1.)

Ha tehát valaki kedvtelésből vagy tudatlanul elkezd turkálni a szellemvilágban, könnyen csalás áldozatává válhat. Ez nem azt jelenti, hogy nem tapasztal semmi természetfeletti vagy szellemi jelenséget, hanem azt, hogy a tisztátalan (csaló és hazug) szellemvilággal kerül kapcsolatba. Az ingázás, szellem- vagy halottidézés, a kártyavetés, tenyérjósítás, ólomöntés, asztaltáncoltatás, a mágia és a boszorkányság, a természetgyógyászat szellemi formái (reiki, delejezés, ufológia, bioenergiázás, amit ma sokpéldányos regények és magas nézettségű filmek is népszerűsítene) soha nem az Igaz Istennel, hanem „e világ istenével” hoz kapcsolatba. Az Igaz Isten ezért tiltotta el a népét ezektől.

A tiszta, vagyis „szent” dolgokkal csak és kizárólag a „Szent Szellemen” (Szentlélek) keresztül lehet kapcsolatba kerülni. Bármilyen más próbálkozás a tisztátalan szellemvilággal hoz kapcsolatba. Még akkor is, ha a jelentkező szellem tisztának, vagy istennek mondja magát:

„Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává.

Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magokat az igazság szolgálivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint lesznek.” (2. Kor 11,14-15.)

Hogyan lehet a Szent Szellemmel kommunikálni?

Jézus Krisztus az utolsó vacsora alkalmával beszélt a tanítványainak arról, hogy a halála és feltámadása után a Mennybe kell vitetnie, hogy az Atya jobbján teljesítse főpapi szolgálatát az embereken. De megígérte, hogy követői nem maradnak „árván”, mert elküldi hozzájuk a „megígért” Szent Szellemet, aki velük marad örökké. A Szent Szellem azért jön, hogy pártfogolja a hívőket, tanítsa őket az igazságra, és tanúskodjon Jézus Krisztus mellett. (János evangéliuma 14. és 16. rész.) Pál azt írja, hogy senki sem mondhatja (szívéből), hogy Jézus Krisztus Úr, hacsak nem a Szent Szellem győzi meg erről (1. Kor 12,3). Jézus ígéretének megfelelően, a Szent Szellem pünkösd ünnepén jött el a tanítványokra (Apostolok cselekedetei 2. rész), és azok bátran hirdették Jézus Krisztus evangéliumát az embereknek. Azoknak, akiket a Szent Szellem bizonyágtétele szíven talált, Péter apostol a következőket mondta:

„Ezeket pedig mikor hallották, szívökben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostoloknak; Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?

Péter pedig monda nékik:

Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszíte a Szent Lélek ajándékát.” (Csel 2,37.)

Péter három pontban foglalja össze, mit kell az embernek tennie, ha meg akar szabadulni a régi bűnös életétől és az Igaz Istennel akar járni:

1. Térjete meg!

Ez egy tudatos döntést, fordulatot jelent. Annak a választását, hogy az ember elismeri, hogy eddig hitetlenül vagy üres vallásos módon, Istennek a Bibliában lefektetett nyilvánvaló akaratát figyelmen kívül hagyva élt. Döntésének eredményeképpen azonban odaszánja magát arra, hogy mindazt, amit Isten akaratából megértett, véghez is viszi. Megváltoztatja gondolkodásmódját, értékrendjét és életvitelét és összhangba hozza Isten akaratával.

2. Keresztelkedjete meg!

A vízbe való bemerülés Pál tanításának megfelelően Jézus Krisztus halálával és feltámadásával való azonosulás (Róm 6). Péter pedig azt mondja: ez nem a „test szennyének” lemosása, hanem a jó lelkiismeret válasza Istennek. A megkeresztelkedés egyben a „szív körülmetélése”, vagyis a hívő és Isten közötti szövetségkötés fontos és nélkülözhetetlen aktsa. Miként az ószövetségbe tartozás jele a körülmetélkedés volt, akképpen az újszövetséghez tartozás jele a bemerítkezés.

3. Veszitek a Szent Szellem (Szentlélek) ajándékát.

Minden őszinte hívő a megtérése és megkeresztelkedése során egy olyan belső átalakuláson megy át, amit a Biblia „újjászületésnek” nevez. Isten megváltoztatja a természetünket, kiveszi belőle a megromlott részt, hogy egy új életben járjunk. Ennek az új életnek a forrása és táplálója a Szent Szellem. Aki valóságosan újjászületett, az ismeri a Szent Szellem működését. Ez az ismeret nem igazán tanítható, hanem át kell élni. Az újjászületett emberek e szellemi tapasztalat miatt felismerik egymást, származzanak a világ bármely tájáról vagy kultúrájából, legyenek bármilyen felekezetnek a tagjai. Ők alkotják a nagybetűs EGYHÁZAT, amely nem azonos egyetlen földi szervezettel sem. A Szent Szellemről megérintett és újjászületett emberek legfőbb vágya, hogy átéljék Isten közelségét, ami a jelen üdvtörténeti korban csak a Szent Szellemben lehetséges.

Egy(féle) evangélium van, egy(féle) Krisztus, Akiről az újszövetségi írások beszélnek és egy(féle) Szent Szellem. Ez képezi a hívők egységét.

„Egy a test, és egy a Szellem, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.

Egy az Istene és Atyja mindenknek; Ő van mindenkfelett, és mindenk által, és mindenkben.” (Ef 4,3-5.)

Létezik azonban hamis evangélium is, amely nem felel meg az apostolok tanításának, amely eltér a Szentírásban rögzítettektől. Ezeknek is vannak szószólóik, megtévesztett, a „lelkiismeretükben megbélyegzett”, „hitben hajótörést szenvedett”, „hitető szellemekre hallgató” emberek.

„Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől.

Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más szellemet fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek...” (2. Kor 11,3.)

„Csodálkozom, hogy attól, aki Krisztus kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar más evangéliumhoz pártoltok;

Pedig nincsen más. De egyesek megzavartak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát.

Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azon kívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen!

Amint már korábban is megmondtuk, most ismét mondom: ha valaki nektek más evangéliumot hirdet, azon kívül, amelyet elfogadtatok, átkozott legyen!

Most tehát embereknek akarok a kedvében járni, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálója.” (Gal 1,6.)

De a gyógyulás, az csak jó, az csak nem lehet az ördög műve?

Sokak számára nehéz ezt elfogadni, mégsem így van. A dolgok ugyanis szélesebb összefüggésben jók vagy rosszak. Minden gyógyulásnak „ára” van. Fordulhatunk az Embergyilkoshoz is testi javakért, de tudnunk kell, hogy megfizetteti velünk az árat. Az isteni gyógyulás és szabadulás sincs ingyen. Csakhogy ennek az árat már megfizették: Jézus Krisztus a kereszten ártatlanul szenvedett, hogy mi az Ő sebeivel gyógyuljunk meg”. Van tehát (korlátozott) szellemi erő Sátánnál is a gyógyításra. Jézus ezzel kapcsolatban (is) kérdezi: *„Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében azonban kárt vall?”*

Már a kezdet kezdetén elhangzanak figyelmeztetések arról, hogy az egyetlen igaz Istent ne cseréljük fel „idegen istennel”, se az Isten tudományát (szavát), idegen tudományokkal. A Tízparancsolat első igéje így szól:

„Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából.

Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.” (2. Móz 20,2.)

Ez a kizárólagosság nem hiúságból származik, hanem éppen abból a tényből, hogy igazi szabadság, igazi gyógyulás csak az Igaz Istennél van. Ő az, aki önzetlenül szeret, és jóságából áld meg.

A második parancsolat a mágiának és a bálványimádásnak, mint az Istennel való közösség eszközeinek, a teljes elvetéséről szól.

„Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak.

Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedíziglen, a kik engem gyűlölnek.

De irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják.” (2. Móz 20,4-6.)

Később ez a parancsolat kiegészül a csillagjóslás, asztrológia és más hasonló jövendőmondások tilalmával:

„Őriztétek meg azért jól a ti lelketeket, mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzátok az Úr a Hórében;

Hogy el ne vetemedjete, és faragott képet, valamely bálványféle alakot ne csináljatok magatoknak, férfi vagy asszony képére;

Képére valamely baromnak, a mely van a földön; képére valamely repdeső madárnak, a mely röpköd a levegőben;

Képére valamely földön csúszó-mászó állatnak; képére valamely halnak, a mely van a föld alatt lévő vizekben.

Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tisztelj azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közölt, az egész ég alatt.”
(5. Móz 4,15.)

Az ember sorsa nem a csillagokban van megírva, hanem felelős döntéseivel alakítja azt. És ha ezeket a döntéseket Isten erkölcsi útmutatásainak alapján, az Ő akaratával összhangban hozza, az élete értelmes, boldog és sikeres lesz, bármilyenek is legyenek a külső körülmények. Ezt az összhangot pedig a közösség teremti meg, amelynek legfontosabb eszköze a hívő számára az imádság.

Sokan hitetlenkedve kérdezik, hogy tehet-e az ördög természetfeletti csodákat?

A Biblia határozottan azt válaszolja, hogy igen. Sőt ilyenkor maga Isten tesz próbára bennünket, hogy mi fontos nekünk; a csoda, vagy az Ő beszédének a megtartása?

... és ha bekövetkezik az a jel vagy csoda, amelyről beszélt neked, és azt mondta, hogy kövessünk és tiszteljünk más isteneket, akiket nem ismertél.

akkor se hallgass annak a prófétának a beszédére, vagy arra az álomlátóra, mert csak próbára tesz benneteket Istenetek, az ÚR, hogy megtudja, valóban teljes szívvvel és lélekkel szeretitek-e Isteneteket, az URat.

Az URat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt féljétek, az Ő parancsait tartsátok meg, és az Ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és hozzá ragaszkodjatok!” (5. Móz 13,2.)

Jézus nyíltan figyelmeztetett arra, hogy az emberi történelem előrehaladtával egyre több hamis Krisztus és hamis próféta fog támadni. Korunkban is azt tapasztaljuk, hogy a racionalizmus térhódítása mellett egyre nő a neopogány babonák, bálványimádó vallások, boszorkányságok, spiritizmus, horoszkópok népszerűsége. A korszakváltásról rajzolt prófétai kép arra figyelmeztet, hogy ez az idő előrehaladtával csak nőni fog. Az idők végén pedig megjelenik a Bűn embere, a Törvénytíró, aki valódi jeleket, csodákat fog véghezvinni, de a Sátán erejével.

„És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytíró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövetelének fenségével.

Mert ennek a törvénytírónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával;

és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem szereték az igazságot, hogy általa üdvözüljenek.

Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek.” (1. Tessz 2.)

Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy milyen segítséget fogadunk el, és kihez fordulunk. Létezik tiszta és tisztátalan szellemi világ. Az első áldásunkra, a második kárhozatunkra van, még akkor is, ha átmeneti gyógyulással, sikerrel kecsegtet.

A dolgokat nem lehet keverni. Isten szentségének két fontos képe van a Bibliában: az egyik az arany, a másik az olaj. Az arany jellemzője, hogy nem elegyedik más fémekkel, az (olíva)olaj pedig nem higítható, mert nem elegyedik a vízzel.

Ugyanígy nem lehet összekutyulni Isten dolgait és az ördögi tudományokat sem:

„Nem lehettek Isten asztalának és az ördögök [démonok, tisztátalan szellemek] asztalának részesei. Vagy haragra ingereljük az Urat? Vagy erősebbek vagyunk Nála?” (1. Kor 10,22.)

Görbicz Tamás

A függelék következő részében egy 1996-ban készült tanulmányt olvashatnak a magyarok ősvallása és a Biblia kapcsolatáról.

Görbicz Tamás

Totemrehívás

A magyar ősvallás a Biblia világosságában

A sötétség birodalmának kialakulása

„*A nemzetek minden istene bálvány*” – közli lakonikus tömörséggel a zsoltáros. Ahhoz, hogy a magyar ősvallást megérthessük és a bibliai világgal összehasonlítsuk, néhány alapállítást, illetve -feltevést rögtön az elején tisztázni kell.

A nemzetek alapvetően családokból, törzsekből alakultak ki a vérségi kapcsolat alapján. A másik fontos összekötő kapocs a közös nyelv volt. A harmadik a kultúra, kultusz, vagyis a vallás és az abból táplálkozó tradíciók. Isten az egész emberi nemet egy vérből teremtette. A nyelvet azonban Bábelnél az özönvíz utáni első nagy Isten elleni lázadás büntetésekként összezavarta. A vallási tradíciókról pedig Pál apostol azt írja, hogy az emberek bár megismerték Istent, „*az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívük megsötétedett. Magukat bölcsnek vallván balgatagokká lettek, és az örökkévaló Isten dicsőségét felcserélték a múlandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszómászó állatoknak képmásával*”, aminek vége a teljes erkölcsi romlás és a homoszexuális társadalom. A Biblia tehát a történelem során bekövetkezett megsötétedésről beszél.

Manapság az evolucionizmus hatására a történelem folyásáról a közgondolkodás azt tartja, hogy az idő előrehaladtával a fejlődés egyre magasabb és magasabb szinten áll. A bibliai látásmód azonban ennek éppen a fordítottja, a nemzetek (erkölcsi, szellemi) fejlődése helyett, folytonos degenerációról, romlásról beszél. Gondoljunk például arra a szoborra (állóképre), amelyet Nabukadnéccár látott híres álmában. A nemzetek történelme a fejtől halad a láb felé, az aranytól a vas és az agyag felé. A nemzeteket tehát, erkölcsi és szellemi értelemben, egyre nagyobb sötétség borítja, ahogy a történelem halad a végkifejlet felé.

Az Isten ismeretében, az erkölcsi és szellemi életben beállt megsötétedés oka egyértelmű: a bűnbeeséssel az ember a sötétség és a gonoszság birodalmának része lett. Ádám és Éva kiűzése következtében a Menny bezárult az emberiség előtt (ezt jelentették az Isten kertje mellé kirendelt kerubok és villogó lángpallos is) és szívére, értelmére sötétség borult, szövétneke kialudt. („*Az ember szelleme az Úr szövétneke, mely megvilágítja a szívnek minden rejtekét.*”) A szellem legfontosabb működése a lelkiismeret, amely „megsötétedett”, vagyis a tudás ellenére sem adott világos eligazodást a jó és a rossz között. Az emberek lelkiismeret-furdalás nélkül követik a bűn és halál útját, anélkül, hogy sejteneék merre is tartanak. Az egyetlen „jel” a fel-feltörő boldogtalanság és hiábavalóság-érzés, amely tulajdonképpen a vergődő szellemnek néha a tudatunkig elható halálsikolya.

A bűn és a halál elnyomása alá került emberi szellem számára az univerzumnak csak a Sátán uralma alatt lévő területe vált elérhetővé. S bár az emberiség történelmének hajnalán még őrzött valamit az igaz Isten ismeretéből, mégis, gondolkodásmódjára és szellemi állapotára az Istentől való elszakadás és az okoskodások által megrontott világkép lett jellemző:

„*Akik elhagyták az igazságnak útát, hogy járjanak a sötétségnek útjain*” (Péld 2,13)

További drámai romlást jelentett az emberi nemnek gonosz szellemi lényekkel való egyesülése és keveredése (1. Móz 6), aminek az lett az eredménye, hogy a földön megjelentek az „óriások”: különleges tudással és hatalommal rendelkező lények, s ez a bolygó hamarosan megtelt erőszakoskodással és gonoszsággal, annyira, hogy Istennek az egész emberiséget érintő ítélettel kellett közbelépnie.

E korszak két kiemelkedő egyénisége volt Énoh és Noé, akik nem csak megőrizték az Igaz Istenről szóló ismeretet, hanem életmódjukkal is kitűntek kortársaik közül. A vízözön által hozott tisztulás azonban nem volt hosszú életű, hanem újabb Isten elleni lázadásba torkollott. A bábéli torony építése nemcsak a bűn és a halál hatalma alatt álló emberi természetnek akart emlékművet állítani, hanem egyúttal egy sajátos vallási rendszer szakrális eszköze is lett volna, amelynek segítségével a lázadó emberiség közvetlen összeköttetésbe került volna az istentelenség legfőbb szellemi lényével, Sátánnal.

„És mondának: jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén.” (1. Móz 11,4.)

Nyilvánvaló, hogy az „ég” alatt, amelyet a toronnyal el akartak érni, nem Isten lakóhelyét, a Mennyet kell érteni, hanem Sátán főhadiszállását, az ún. második eget. Az isteni közbeavatkozás nyomán nemzetségekre (népekre) szakadt emberiség elszéledt a földön, de magával vitte Babilon lázadó vallását és kultuszait (kultúráját). Ezért nevezi a Biblia Babilont a „föld utálatosságai Anyjának” (Jel 17,5), a hamis vallások és kultuszok, a bálványimádást és különböző okkult praktikákat magába foglaló démontisztletek kiindulópontjának, melyek a nemzetek történelmének a végén újból egyesülni fognak egy nagy, egyetemes és istentelen vallási rendszerben, a végső Babilonban.

Minden nép és nemzet pogány tradíciója a Sineár földjén lévő Babilonra nyúlik vissza.¹

A világon fellelhető vallások éppen ezért lényegükben rendkívüli hasonlóságokat mutatnak, s a rájuk jellemző animizmus, sámánizmus, totemizmus – a helyi sajátságoktól, mint pl. éghajlat, növényzet, állatvilág eltekintve – ugyanaz Afrikában, Dél- és Észak-Amerikában vagy éppenséggel azokon az ázsiai sztyeppéken, ahonnan őseink is elszármaztak.

Egy animista számára mindennek van szelleme: kőnek, fának, állatoknak, forrásoknak, tűznek, szélnek... Számára a kilőtt nyíl pályáját sem a fizikai törvények, hanem a nyílnak, levegőnek, harcnak szellemei szabják meg. S mivel ezek igen szeszélyesek, bonyolult engesztelési és igézési eljárásokon keresztül lehet őket kívánságainknak megfelelően befolyásolni.

Az ázsiai **sámánisztikus világkép** számára a valóságnak három színtere létezik: a föld alatti,² a földi, az emberi létezés színtere, és az ég, amelynek fő istensége a Nap, a Hold, valamint a különböző madarak (elsősorban bagoly és turul vagy héja és sas).

¹ Érdekességképpen megemlíteném, hogy egyik krónikánk nemzetségi táblázata a következőképpen néz ki (Budai képes krónika, XIV századi kézirat): „Eleud, Ugek fia Szkítiában Eunodbilia leánytól egy fiút nemzett, akit Álmosnak neveztek el arról az eseményről, hogy anyjának álomban úgy tűnt, egy madár héja formájában jöve, őt teherbe ejtette, és hogy méhéből egy sebes patak indul meg, de nem saját földjén sokasodott meg”, ezért hívták őt magát Álmosnak, ki volt Eleud... ki volt Ugek... ki volt Etele... ki volt Hunor... ki volt Nemroth fia... (3) Ez a Nemroth a bibliai Nimródnek felel meg, aki a bábéli torony építtetője, az Ősbabilon alapítója volt. Halála után feleségének és gyermekének kultuszából eredeztetik az anya (Istár vagy Astarte) és a gyermek (Baál) kultuszokat.

A világ e három színterét köti össze a világfa (életfa, sámánfa, lásd pl. népmeséink égis erő fáit), amely (véleményem szerint) a bábeli torony funkcióját hivatott betölteni: közlekedési utat biztosít a sámán számára a sötétség birodalmának e három színtere között.

A mágiák és varázslások jelentős része a születés és halál misztériumához kapcsolódik. Feltételezik, hogy a születés előtt már létezik a megszületendő lény lelke, s az belemegy az anyába (vagy anyaállatba). Ezért a termékenységharázslások lényege, hogy előszólítsák a lelkeket, és rávegyék őket a testbe való behatolásra.

A halált kiköltözésnek tartják, s a halott elköltözött szelleme továbbra is kapcsolatban marad az élőkkel, befolyásolja őket: segíti, vagy éppen megbünteti. Sőt újra meg is testesülhet, reinkarnálódhat az utódban. Az ősök szellemei tehát az utódokkal maradnak és engesztelésük (torlásuk), tiszteletük az utódok legfontosabb kötelességévé válik, ettől függ életük és jólétük. A halál kultuszának különleges eseményévé válik a temetés, ahol egyszerre engesztelik ki a megholt lelkét, végeznek olyan mágikus rítusokat, amelyek a halotti szellemek zaklatását hivatottak megelőzni, és hódolnak a halál előtt.

A láthatatlan világgal való kommunikáció a sámánok vagy látnokok, a mágusok, illetve varázslók és a papok vagy papkirályok által folyt, akik vagy képesek arra, hogy testükből kilépve behatoljanak a szellemvilágba, ott vándoroljanak, kutassanak, ha kell, hadakozzanak, és látásokat, információkat, kijelentéseket hozzanak vissza magukkal, vagy a szellemeket megidézzék, azokkal betöltekezzenek, testüket (szájukat, hangjukat) a rendelkezésükre bocsássák.

A szellemvilág befolyásolása a mágián és varázsláson keresztül történik. Mágia és ígérés segítségével ejtettek foglyul vagy szabadítottak fel démonokat, s megelőző mágiát gyakoroltak a rossz, ártó, rontó szellemek távoltartására.

A szellemek tiszteletét különböző (a szellemek által előírt, sugallt) rítusok, valamint a tisztelni kívánt szellemet (istent, őst) megjelenítő fétis vagy bálvány dicsérete, neki bemutatott áldozat volt hivatott ellátni.

Ezen a helyen kell megemlíteni a **totemizmust** is, melynek lényege, hogy az adott nép vagy nemzetség egy totemállattól (szarvas, turul, sas, bika stb.) származtatta magát, vagyis eredetét ennek az állatnak a képében megjelenő, s az ősanját teherbe ejtő istenségnek tulajdonította. A sámán vagy mágus pedig elsősorban ennek az istenségnek volt képviselője és szószólója. Sátán és fejedelmei rajta keresztül valósították meg és gyakorolták az uralmukat az adott nép, nemzetség felett (vö. Dániel 10,13). Az istenségeknek kikiáltott gonosz angyalok és szellemek parancsolatait, szolgálatát, a tradíció őrizte, melynek elhagyása vagy áthágása éppen ezért a legsúlyosabb véték volt, hiszen kitörési kísérletet jelentett a népet évszázadok óta uraló gonosz szellemi fejedelem befolyása alól.

A régi korok társadalomtudósai azt tartották, hogy egy nép megmaradása kívülről az államalakulat erejétől, belülről pedig a tradíciók erejétől függ. (Nacionalistáink közül sokan éppen ezért kiáltanak „nemzethalált”, látva a tradíciók felbomlását, vagy térnek vissza az ősi babonákhoz, azt remélve, hogy azok felélesztik a nemzeti öntudatot is.) S valóban azt láthatjuk,

² Vö.

1. A Jelenések könyvének békái; „És láték sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan szellemet kijönni, a békákhoz hasonlókat, mert ördögi szellemek azok, akik jeleket tesznek” (Jel 16,13)

2. Szólásmondásunk: kígyót-békát kiabál rá – vagyis átkoz.

3. Az „ördöngös asszonyra” használt kifejezés, a phitonissa magában hordozza a kígyó képét, (Pl. phitonissa volt az Apostolok cselekedetei 16,16-ban szereplő „jövendőmondó lányka” is.)

hogy míg az államalakulatok (sőt a nyelv is!) megváltozhat egy nép életében; a tradíciók sokkal erőteljesebben képesek hatni, akár évezredek távlatából is.³

Annak ellenére, hogy az ember szövétneke kialudt, s a nemzeteket a halál árnyéka és a sötétség borította be, Isten mégis gondoskodott arról, hogy az ember világosságban járhasson. Az első legfontosabb esemény Ábrahám elhívása volt, s a fentiek után teljesen érthető, Isten miért parancsolta Ábrahámnak:

„Menj el országodból, szülőföldedről és atyád házából...” (1. Móz 12, 1.)

Ábrahám elhívása Isten kezdeményezése volt, a Menny világosságának behatolása a földi sötétségbe. Ábrahám, amikor Isten útmutatását követve a Kánaán földjére ért, oltárt épített azon a helyen az Úrnak, ahol az Örökkévaló megjelent neki. Ez volt az első olyan hely a földön, amely nem Sátáné, hanem Istené volt. Ennek jelentőségét különösen annak a fényében érthetjük meg, hogy sok évvel később Jákob, Ábrahám unokája, amikor testvére, Ézsau elől menekült, ezen a helyen hajtotta fejét nyugalomra és látta azt a közlekedő utat, amelyen keresztül a Menny angyalai elérték a földet, s visszatérése után is ide jött, hogy oltárt építsen az Úrnak, a világosság Istenének, s itt kapta tőle új nevét, az Izraelt:

„És szólt Isten Jákobhoz: Föl, menj föl Bét Élbe, és maradj ott, és készíts ott oltárt az Istennek, ki megjelent neked, midőn menekültél Ézsau testvéred elől. És szólt Jákob a házához és mindazokhoz akik vele voltak: távolítsátok el az idegen isteneket, melyek közepettetek vannak, tisztálkodjatok, és váltsátok ruháitokat... Megjelent Isten Jákobnak újra, midőn jött Paddan Arámból, és megáldotta őt. Monda neki Isten: A neved Jákob: ne nevezzenek többé Jákobnak, hanem Izrael legyen a neved...” (1. Móz 35,1-2,9.)

Isten tehát minden alkalommal világossá tette, hogy teljesen újról, másról van szó, mint amit addig a népek és nemzetek ismertek, s hogy a régi vallásos kultuszokat, rítusokat nem engedi összekeverni az Igaz Isten tiszteletével.

Ez még nyilvánvalóbbá válik a törvényadásban.

Isten az akkori világ egyedülálló superhatalmát, Egyiptomot választotta ki arra, hogy hatalmát megmutassa az egész emberi nemnek. Az Örökkévaló a tíz csapást elsősorban nem Egyiptomra és a Fáraóra mérte (bár szenvedő alanyai kétségtelenül ők voltak), hanem a sámánisztikus világképre, a sötétség birodalmának erőire, s bemutatta, hogy Ő sokkal erősebb Egyiptom tíz leghatalmasabb istenénél is.⁴

³ Illusztrációképpen hadd idézzek egy, a tárgyhoz tartozó példát, amelyre Erdélyi utunk során, Bánffy-hunyadon bukkantunk. Ez jól illusztrálja, hogy az ősi, sámáni szertartások meg ma is mennyire élők (habár az ott élő emberek számos államalakulatban éltek már) A halott eltemetése először keresztény (ott éppen református) rítus szerint történik. Amikor azonban a pap elhagyja a sírhelyet, kezdetét veszi a hamisítatlan pogány kultusz, melynek keretében előlep a „szószóló” (a tulajdonképpeni sámán), és a halott nevében (egyes szám első személyben) szól a hátramaradottakhoz. Itt nem afféle halandzsáról van szó, hanem halottidéző szeánszról A városban csak egyetlen ember képes erre a szertartásra, s (a spiritiszta jelenségekre oly jellemző módon) az extázis állapotát követően a teljes kimerültségig prófétál. Ezután körbetáncolják a sírt, s megülik a halott „lakodalmát”. Kérdésünkre azt a választ kaptuk, hogy az egyház bár hivatalosan tiltja az effajta szeánszot, megakadályozni mégsem képes, így hát eltűri, (Vasas Samu bácsi gyűjtéséből, Bánffy-hunyad, 1995.)

⁴ „Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok én az Úr” (2. Móz 12.12) A Nílus vérré változtatása a szent Folyóisten: a békák Hekt, a szaporodás istennője; a por tetvekké változása Sáb, a föld istene; a bogarak, a szent skarabinus bogár isten; a marhavész Ápisz és Hator bika- és tehénistenek; a hólyagosan fakadó fekély a gonosz szemű isten, Tifon; a jégeső csapása Su levegőisten; a sáskák csapása Serepis sáskaisten, a tapintható sötétség Rá napisten; az elsőszülöttek halála pedig Rab életisten ítéletét jelentette.

Isten világossá akarta tenni, hogy Ő nem egy újabb istenség a sötétség birodalmában, aki az eddig uralkodókat akarja kiszorítani, hanem radikálisan mást és újat képvisel. Szentségben, mindenhatóságban, és mindentudásban mutatkozott be Izrael fiainak, de az egész világnak is. Nem véletlen, hogy a Sínai-hegyen adott törvények legtöbbje éppen a sámánisztikus világkép és szakrális gyakorlatok abszolút tilalmát rendeli el. A teljesség igénye nélkül, álljon itt néhány példa:

„Én vagyok az Örökkévaló, a te Istened, aki kivezettelek Egyiptom országából, a rabszolgák házából. Ne legyenek neked más isteneid színem előtt.

Ne csinálj magadnak faragott képet, sem bármely alakját annak, ami fenn az égben van és ami lenn a földön van és ami a vízben van, a föld alatt.” (2. Móz 20,1-2)⁵

„Varázslónőt ne hagyj életben.” (2. Móz 22,17.)

„Más istenek neveit ne említsétek, ne hallassék szájadon.” (2. Móz 23,13.)

„Ne áldozd kovászos mellett áldozatom vérét, és ne maradjon éjjelen át ünnepi áldozatom zsiradéka reggelig... Ne főzz gödölyét anyja tejében.” (2. Móz 23,18-19)⁶

„Szolgáljátok az Örökkévalót, a ti Isteneteket, s Ő megáldja kenyeredet és vizedet. És eltávolítok betegséget közepedből. Nem lesz idétlent szülő és magtalan nő az országodban.” (2. Móz 23,25-26)⁷

„Ne szentségtelenítsd meg leányodat, paráználkodni engedve őt.” (3. Móz 19,29)⁸

„Ne egyetek vér mellett, ne jósolgassatok és ne jövendölgessek.”

„Ne vágjátok le [halott miatt] kerekre hajatok szélét, s ne rontsd el szakállad szélét. Bevágást halott miatt ne tegyetek testeteken és bekarcolt jelírást [tetoválást] ne tegyetek magatokon.” (3. Móz 19,26-28.)

„Ne forduljatok szellemidézőkhez, se halottjósokhoz, ne keressétek föl, hogy tisztátalanná válnátok általuk.” (3. Móz 19,31.)

⁵ Láthatjuk tehát, hogy a tilalom kiterjed a sámánisztikus világ mindhárom színterére (ég, föld, föld alatti vizek), A pogány bálványok ugyanis, nem fantáziaszülte művészeti alkotások voltak, hanem azoknak a lényeknek a formái, akik megjelentek a látnokoknak, illetve akiket azok a sötétség birodalmában tett szellemutazásaik során láttak, vagy látni véltek, A helyi főszellem felkutatásával kapcsolatos volt a mágiának az a formája is, amelyhez Áron folyamodott az arany-borjú elkészítésénél: a néptől kapott arany ékszereket tűzbe vetette, s annak elhamvadása után a megfolyt és megdermedt arany alakjában egy bikát vélt felfedezni. (2. Móz 32,24)

⁶ Különböző mágiák és vajakolások elterjedt eszköze volt a vérrel és (vagy) kovással megrothasztott étel, a belekből jósoltak, a zsíros részeket pedig felajánlottak a démonoknak étkezésre. A termékenységi varázslások jelentős része a tejjel volt kapcsolatban, illetve a rosszat megelőzni hívatott mágiák egy része a tejet oltalmazta, amit különösen kedveltek az ártó szellemek (tejboszorkányok) egyes típusai.

⁷ A mágiák és varázslások döntő többsége az élelem biztosítására, a termékenységre (föld, fák, állatok, emberek), a betegségek elkerülésére, vagy az azokból való gyógyulásra vonatkozott.

⁸ A termékenységarázslás része volt a rituális közösülés vagy orgia, a nemi szervek képében tisztelt istenségeknek bemutatott különféle obszcén áldozatok. Ezért a szexualitásra vonatkozó tilalmak nemcsak egyszerűen erkölcsi parancsolatok, hanem egyúttal a termékenység érdekében végzett rituális szexuális bűnöket is kizárják.

A sötétség szellemvilágával való okkult érintkezés tilalmának részletes listáját is megtaláljuk a Tórában:

„Ne találtaassék benned, aki keresztül viszi fiát vagy leányát a tűzön, varázslást űző [átkozó, megkötöző], időjós [jelekből jósló], jóslgató [szerencse- jövőmondó], és kuruzsló [varázsigékkel ráolvasó], igézéssel igéző [mágus], szellemidéző [démonoktól tudakozódó], halottjós, és ki megkérdezi a halottakat. Mert az Örökkévaló utálata mindenki, aki ezeket teszi...” (5. Móz 18,9-11.)

A sötétségbe tehát Ábrahám népével belépett a világosság:

„Mert szövétnek a parancsolat és a tudomány világosság és életnek útja a tanító feddés.” (Péld 6,23.)

A parancsolatok és erkölcsi tanítások elválasztották Izrael fiait a sötétségtől, és az istentiszteleti formákban, a próféciaikban előre hirdettetett, hogy egy napon meg fog jelenni a Világ Világossága és megváltást hoz Izraelnek és minden nemzetnek:

„És ha szólnak hozzátok: kérdezzétek meg a szellemidézőket és a halottjósokat, akik sipognak és suttognak – vajon nem Istenét kérdezi-e meg a nép, tán az élőkért a holtakat? Tanításul és bizonyítvánnyal! Valóban ilyen szót mondanak majd azok, akiknek számára nincsen hajnal. És bolyong ott elkeseredett és kiéhezett, és léssen, mikor éheznek, felbőszül és átkot mond a királyára és istenére, fordul fölfelé, a földre is tekint és íme inség és sötétség, a szorongatás borongása, a homályba taszítva! Mert nincsen-e borongás, ahol szorongás van? Mostanában az első könnyűt végzett Zebulon országában és Nafthali országában, de az utóbbi nehezett végez a tenger felé, a Jordán mellékén, a népek területén. A nép, amely a sötétségben járt, nagy világosságot látott, a homály országának lakói – világosság fénylett fölöttük.” (Ézs 8,19-9,2.)

Csak hogy ez a világosság a Törvény ideje alatt még nem az emberben, hanem az emberen kívül volt, s a szövétnek, amely „megvilágítja a szívnek minden rejtekét”, még nem lobbant lángra. A fenti próféciaiban is ígért világosságot a Názáreti Jézus szolgálata hozta el, aki a világ világossága lévén azért jött, hogy halálával és feltámadásával életet adjon a világnak, és utat nyisson minden ember számára a sötétségen keresztül a világosság Istenéhez. Az Ő megváltói műve óta létezik egy út, egy ajtó, egy keskeny ösvény és egy szoros kapu, amelyen keresztül minden ember beléphet Isten világosságába. Ezt a közlekedési utat Jézus engesztelő áldozatának vére szerezte és tartja fenn, ennek az útnak a vége a Szentek Szentjében, a Kegyelem Királyi székénél van, ahová bement útnyitónak Jézus, a Krisztus. Ezáltal Isten országa leköltözhetett a Földre, és a bűnös földi ember az újjászületésben kegyelmet nyert arra, hogy a Jézus Krisztusba vetett hite által Isten elé járuljon és újabb kegyelmet találjon.

„Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.” (2. Kor 4,6.)

Az útnyitás és Jézus főpapi szolgálatának legfontosabb eredménye pedig a Szent Szellem földi eljövetele volt, aki bizonyosságot tesz Jézus Krisztus mellett, elvezet minden igazságra, és a jövő világ erőit megízleltetve velünk, bizonyosságot tesz az eljövendő Isten Országáról. A törvény külső világossága mellett, a Szent Szellem a hívők bensejét, szívét is megvilágítja, és lehetővé teszi számukra, hogy már itt és most a világosság fiaiként járjanak és éljenek a sötétségbe borult földön. Sőt az Egyháznak éppen az a küldetése, hogy ezt a világosságot „ne rejtse véka alá”, hanem minden néphez és nemzethez elvigye az evangélium prédikálásával.

A Biblia tehát világossá teszi, hogy szellemi szempontból semmilyen kompromisszum vagy keveredés sem képzelhető el az animizmus és sámánizmus istenei, rítusai, kultuszai (sőt kultúrája) és a Názáreti Jézus Krisztus evangéliuma között, ahogy a világosság sem keveredik a sötétiséggel. Ezek két külön világot képviselnek, az egyik a Gonoszét, a másik a Megváltóét, az egyik a Halálét, a másik az Életét.

Milyen volt a magyar ősvallás?

„Az egykorú forrásoknak, emlékeknek szinte teljes hiányában valóban csak a néprajz: a népi hiedelemvilág még élő, egyes elemeinek felkutatása nyújthatott némi reményt, adalékok esetleges, részleges összegyűjtésére” – írja Dümmerth Dezső „A titokzatos jelbeszéd” c. munkájában. S e kissé lehiggasztó mondat jelzi is, hogy e téren jobbra következtetésekre, hipotézisekre vagyunk hagyatva. Ami ezekből mégis tudható, azt véleményem szerint a Hóman-Szekfű-féle Magyar Történet idevágó fejezeténél aligha lehetne jobban összefoglalni, ezért a továbbiakban erre támaszkodom:

„A honfoglaló magyarok vallása... egy volt a török népek – köztük bolgárok, türkök, kazárok – ősi hitével. Nagy szerepe volt benne a kezdetleges animizmus korából származó lélekhiedelemnek. A nemzeti kultusz középpontjában az ősök tisztelete állt, ami egyike volt a legfontosabb társadalomalkotó és összetartó erőknek.”

Magát a nemzet létét is az istenektől kiválasztott ősöknek tulajdonították, az ő segítségükben bíztak a nehéz helyzetekben (lásd pl. Csaba királyfi megénekelt alakját, aki csillagösvényen siet a szorongatott utódok segítségére). A leszármazottak sikere és jövője is attól függött, hogy mennyire sikerült „betöltekezniük” az ős vagy ősök kiváló tulajdonságaival.

„Az elhalt ősök íze: szelleme, árnyéklelke hitük szerint varázserővel bírt, gondozója, védelmezője, jószelleme volt a leszármazóknak. Jóindulatát ezért, minden eszközzel igyekeztek megnyerni. Tiszteletükkel függ össze a nemzeti tűzhelykultusz, az ősbálványok kultusza, valamint a különféle temetkezési szertartások és emléktorok szokása, melyeknek nyomaival még a keresztény korban is századokig találkozunk. Az állandóan égő házi tűzhelyen napról napra áldozatot mutattak be őseik szellemének, tűzre vetve az étel első darabját. A tűz ébrentartására nagy gondot fordítottak, mert elalvása veszedelmet hozott volna a házra.”

A tűz nem csak szimbólum volt, hanem magában a tűz lángjában laktak a szellemek, s ezért a tűz kialvása egyenlőnek számított volna a gyilkossággal (bár a szellemek, ugye, nem képesek meghalni).

„Évenként egyszer ünnepélyesen eloltották, és új tüzet gerjesztettek. A tűzhely körül helyezték el gyakran ezüstből, aranyból készült családi és nemzeti ősbálványaikat (kép, fejfa stb.).”

A tűzszentelés pogány rítusból ma már átköltözött a katolikus liturgiába; a halottak napi gyertyagyújtás is erről a töről fakad.

„Ezeket rontotta le, és olvasztotta be a 16. században, Gorda onogur fejedelem, s ezeket nevezte szent Gellért szkíta bálványoknak. Az őstiszteletnek ezeket a jelenségeit ismerték félre a magyarokat tűzimádóknak és bálványimádóknak nevező arab utazók.”

Ők ugyanis, tűzimádás alatt a zoroaszterianizmust értették, mely később a manicheizmusban is tovább élt. (A tűz imádása, a Nap imádásával függött szorosan össze.)

„A sírba szálló halottakat, hogy jóindulatukat megszerezzék, a nagy útra élelemmel, ruházattal, ékszerekkel látták el, s velük temették lovaikat; a fejedelmekkel néha a sírnál leölt szolgálkat is. Hadjáratok idején, az idegen földön elhaltakat (a szertartásokat nem lévén módjuk végrehajtani) máglyán égették meg, és valószínűleg hamvaikat hozták haza szertartásos eltemetés végett. A halott szellemének kiengesztelését (torlását) szolgálta a síron, majd később a halottasháznál rendezett lakoma, a tor, s a vele kapcsolatos multság, a haláltánc, valamint a fájdalom jeleként arcuknak késsel való hasogatása.”

A hátramaradottaknak azért kellett különösen nagy gyászt mímelniük,⁹ mivel az elköltözött lélek figyelte őket, vajon mennyire komolyan bánkódnak, s ha nem volt megelégedve, akkor bosszút állhatott. Ezért a gyász külsőségei nem álltak arányban az elköltözött érdemeivel.

Mind e mai napig él a magyar emberekben egy furcsa vonzódás a nagy temetési szertartásokhoz. Az élők soha nem kapnak annyi tiszteletet, mint a már megholtak. Az élőket bátran lehet sértegetni, megalázni, de a halottról „jót vagy semmit!”. Sőt, a megholt ember egyből erkölcsösebbnek és nagyszerűbbnek tűnik az utódok szemében, mint amilyen valójában volt.

A „halott lakodalma” ma is élő hagyomány, különösen Erdélyben.

„Erőszakos halál esetén a megtorlás a szakrális jellegű vérbosszú végrehajtásával következett be. A temetéskor tartott halotti toron kívül időnként a régebben elhunyt kedves halott tiszteletére emléktorokat is rendeztek.”

Az emléktorok alkalmával elmondták a halott dicső tetteit; emberekkel, vadállatokkal, elemekkel vívott dicső harcait. Ezekből alakultak ki a mondák és a népmesék motívumai.

„Az ősök varázshatalmának tiszteletével függ össze a törzsfő és fejedelem méltóságának mágikus (mint mondják: karizmatikus) értelmezése, és hatalmuk teokratikus színezete. A törzshadnagy, és fejedelem ezek szerint családjukban örökletes emberfeletti képességek és mágikus erők (karizma) birtokosa. Ezen alapszik politikai, és papi méltóságuk és hatalmuk. E földöntúli képesség eredetét (a természet titokzatos jelenségeiben még túlvilági erők megnyilatkozását látó őskor totemisztikus világszemléletének folyományaként) a család életébe egykoron égi rendelésre beavatkozó állatörsre, a nemzetség szent totemállatára vezették vissza. Ez a mitikus totemös jelentkezik mint álmokép a turulmadárban: Emesét álmában az isteni intésre megjelenő turulmadár ejti teherbe, s lesz szimbolikus atyjává a királyi házat újra uralomra emelő Álmosnak, akit a szent totemös inkarnációjaként áldoznak fel az új haza elfoglalása előtt, hogy örökölt varázsereje és képességei egészükben szálljanak át fiára, Árpádra.”

Álmos, egyes kutatók szerint nemcsak Emese (ki talán maga is sámán volt) álmáról kapta a nevét, hanem maga is „látó”, sámán, vagyis álomlátó volt. S bár ő indította el a népet a Kárpát-medence felé, Bulcsúnak a bizánci krónikákban fennmaradt elbeszélése szerint, nem mehetett be az elfoglalandó földre, hanem a nagy vállalkozás érdekében rituális emberáldozatként kellett meghalnia.

„Ez a hit uralkodott a kazároknál is, akik (egykorú írók szerint) kagánjukat addig fojtogatták trónra lépésekor, amíg ájulásba esett. Amikor feléledt, megkérdezték hány évig kíván uralkodni, s az ekkor kiejtett szó megpecsételte a sorsát, mert a megjelölt év elmúltával, utóda

⁹ A szellemek iránti képmutatás kiváló példái az imamalmok. Ezek kialakulásáról azt tartják, hogy az emberektől sok időt vett el a szellemek dicsérete, mivel azok nagyon hiúak és önzőek voltak és egész nap hallgatni akarták a tirádákat. Észrevették azonban, hogy nem is figyelnek arra, amit az emberek mondanak, ezért elég, ha csak az ima mormolásának hangját utánozzak. Ezért megbíztak egy papot, aki az imamalmokat forgatja a hívők helyett, akik kínos kötelességük alól felszabadulva, saját dolgaik után láthattak.

feláldozta, s ezzel varázserejének, mágikus hatalmának örökösevé lett. Ugyanezen totemisztikus vallási elemek létezését bizonyítja a magyar nemzetségeknek totemállatjuk nevét fenntartó neve: Turul (sólyom), Ákos (fehérsólyom), Kartal (saskeselyű). Bors (párduc), Kaplyon (tigris). Az ős-kultusz mélysége magyarázza meg azt a vallásos tiszteletet is, amelyben népük részéről a törzsek hadnagyai és a fejedelem részesültek. Ez magyarázza meg hatalmuk autokratikus természetét, de egyúttal azt is, miképp volt lehetséges (az elhivatottságukba vetett vallásos hit és mágikus képességeikbe vetett bizalom elhanyagolása esetén) a fejedelmek háttérbe állítása, s a nép hitét és bizalmát megszerző más családtagok (pl. a Blédát mellőző Attila, Árpád tizedik századi ivadékai korában Bulcsú és Gyula) uralomra lépte, vagy hatalomgyakorlása.”

A hun király (s később a magyarok vajdája, vagy fejedelme is) tehát szakrális papkirály volt. Attiláról feljegyezték, hogy fiai sem mertek a szemébe nézni varázsereje miatt. A varázserejébe vetett hitet azonban kardjának erejével kellett megalapoznia. Ha csatát veszített, szemrebbelés nélkül félreállították, mint olyat, aki kiesett az ősök kegyeiből, és elvesztette varázshatalmát. A hunokról azt is feljegyezték, hogy a környező népek megfélemlítésében, a pszichológiai hadviselésben is profik voltak. Az őket megpillantó ellenség szinte megdermedt, „megolvadt, mint a viasz a tűz előtt”.

„Az ősök szellemein kívül, más jó, és (betegséget, varázslatot, halált előidéző) gonosz szellemekben is hittek, s ezeket iznek, hagynak (hagymáz), ördögnek, boszorkánynak nevezték. A szellemeknek varázserőt, rontó hatalmat tulajdonítottak és kegyeik elnyerése, kártevéseik elhárítása végett áldozatokhoz és varázslatokhoz folyamodtak. Papjaik a varázshatalmú törzs- és nemzetségfőnökökön kívül, a betegségokozó szellemeket elűző, ráolvasással gyógyító orvosok és javasok, vagy jósök, kik egyben az áldozati állatok beleiből, zsigereiből, csontjaiból jósoltak. A keleti sámánokkal azonos bölcsek, táltosok, bűbájosok, varázshatalmú mágusok esőt, villámlást, dörgést előidéző, árvizet, tűzi veszedelmet elhárító, az ellenséget rontással pusztító, a szellem világból a földi emberekhez üzeneteket hordozó varázslók voltak. Szertartásaikat a rontó igék éneklése, hangos lárma, dobszó, ugrándozás és eszeveszett kiáltozás közben végezték. A szellemekkel érintkezést keresve, mesterséges önkívületi állapotba, révületbe merültek, s feléledésük után jóslatszerű tanácsokat adtak. Az izáldozatot szent kútnál, áldókút forrásánál, szent fánál (ügyfa), kőből emelt, vagy természetes kőoltáron (egykö) mutatják be. Áldozati állatnak marhát, juhot, kecskét, ünnepélyes, sorsdöntő alkalmakkor pedig szép fehér, kövér lovat használtak, s ennek húsát az áldozati szertartást és jóslást követően áldozati lakomán, az áldomáson fogyasztották el.”

Ebből a leírásból – gondolom – és az eddig elmondottak alapján is világos az olvasó számára, hogy őseinknek semmi közük sem volt a zsidó-keresztény kinyilatkoztatáshoz, s hogy az általuk gyakorolt vallás szöges ellentétben állt a bibliai parancsolatokkal. A római katolicizmus¹⁰

¹⁰ Sajátos, hogy a katolicizmus felvételét egy hölgy, Géza fejedelem felesége szorgalmazta először leginkább: „Géza valami 20-22 éves fiatal ember lehetett, amikor a nemzet élére került. Nyers, erőszakos természetű, mint akkor a magyar általában, mégis belátta, hogy a magyar nem maradhat mindig ellensége szomszédainak, s e politikai elhatározásra még hajlandóbbá tette az, hogy e szomszédok vallásától, a kereszténységtől, mely minden nép testvériségét hirdeté, nem idegenkedett. A lény, ki e vad fiatalembert teljesen a hatalmában tartá és kormányozta, neje, e hajlandóságban osztozott, sőt abban megelőzte. A csodaszép Sarolt, Gyula erdélyi vajdának volt leánya. Sokan versengtek kezéért, de ő Gézáé (vagy sokkal inkább) Géza az övé lett. Szilaj természet volt, mint férje. Ivott, lovagolt, verekedett, ha kellett, de parancsolt is mintha férfi volna. Ha Géza mindjárt úgy lépett fel, mint a nemzet feje, és állását úgy fogta fel, mint Árpád, és nem mint gyengébb utódai, ha ez állást, tekintélyt ésszel erővel ki tudta vívni: Sarolt mindig mellette, sőt mondhatni felette állott. Amit férje tett, azt tulajdonképpen ő is tette, és később mondhatták róla, hogy férjét és az egész országot markában tartá és férje dolgát ő végezte el.”

felvétele inkább az államalapítás és társadalomszervezet szempontjából hozott döntő változást, szellemi szempontból csak részben volt képes áttörni az ősi, sámánista hiedelmeket és tradíciókat, jobbra csak átfestette, integrálta őket saját magába. Kölcsönzött nekik egy külső katolikus mázt, belső tartalmát tekintve azonban megmaradt törölmetszett sámánnak. A szemérmesen népi vallásosságnak nevezett ősi démontisztelt a mai napig nagyobb szerepet játszik az átlag vallásos ember életében, mint a Jézus Krisztusba vetett hit. Ebben (ahogy a fenti, Erdélyi példából is látszik) még a reformáció sem volt képes igazi áttörést hozni.

(Sajátos, de jelenleg a nyugati, materialista és „liberális” fogyasztói kultúrában és az evangéliumban van meg az az erő, amely ezeket az ősi pogány kötelékeket képes áttörni. Ezért látnak a magyar nacionalizmus képviselői mumust mindkettőben, hiszen az ő felfogásuk szerint ezen eszmék térhódítása egyenlő lenne a nemzet megszűnésével.)

A hunok vallása nem tért el lényegesen a fent vázolttól. Egyes történelmi emlékek arra engednek következtetni, hogy egy kard képében a háború istenét tisztelték fő istenséggént, aki (természetesen) igen kedvelte a vitéz harcosokat. Hiedelmük szerint a megölt ellenség a túlvilágon is szolgálni fogja azt, aki megölte, s ez a harcosokat igen vakmerővé tette. Ha reménytelen helyzetbe kerültek, akkor is igyekeztek minél több szolgát szerezni maguknak a túlvilágra.

Attiláról feljegyezték, hogy soha egyetlen lépést sem tett anélkül, hogy jósainak (béljós, madárjós) véleményét ki ne kérte volna.

Ami pedig a hunok (és magyarok) életformáját és erkölcsi felfogását illeti, Salamon mintha a szkítákhoz való csatlakozástól óvta volna példabeszédeiben az utódait:

***„Fiam, ha bűnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédüket.
Ha azt mondják: Jer mi velünk, leselkedjünk vér után,
rejtezzünk el az ártatlan ellen ok nélkül:
Nyeljük el azokat, mint a sír elevenen, mint akik a mélységbe szállottak;
Minden drága marhát nyerünk, megtöltjük a mi házainkat zsákmánnyal;
Sorsodat vedd közénk; egy erszényünk legyen mindnyájunknak:
Fiam, ne járj egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől;
Mert lábaik a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására.
Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas állat szemei előtt:
Ezek mégis vérök árán is ólálkodnak, lelkök árán is leselkednek:
Ilyen az útja minden kapzsi embernek...” (Péld 1,10-19.)***

Már Géza és Sarolt előtt is voltak a magyaroknak olyan fejedelmei, akik megkeresztelkedtek, igaz, hogy Bizáncban; 530 táján, Quardukt, majd Maq örmény püspökök térítették a Meotisz parti onogurok között. Ugyanez időben történt Gorda fejedelem megkeresztelkedése Bizáncban. Gorda fejedelem térítő kísérlete balul végződött, mert az ősök bálványaként tisztelt ezüst- és aranyszobrok beolvasztása miatt amúgy is lázongó nemzetségeket a pogány papok lázadásra ingerelték, s a megölt fejedelem öccsét segítették trónra. Sikeresebb volt Kurt fejedelem térítő kísérlete a VII század derekán, de a Kazár hódítás következtében a pogány hit újból feléledt és megerősödött...

Szent Ciril, 860-ban a kazár kagánhoz utaztában találkozott egy magyar csapattal, mely előbb életére tört, de szavát meghallgatván, békén bocsátotta útjára. Ugyanígy járt húsz évvel később Ciril öccse, szent Metód is a Duna mellékén kalandozó vezérnél...”

A magyar sámánizmus jellegzetességei

E témakör tárgyalásának kétségtelenül Diószegi Vilmos „A pogány magyarok hitvilága” című, nagyon alapos és korrekt munkája lehet a legfőbb forrása. E szerint a magyar sámánok, „táltosok”, „barboncások”, vagy „tudósok” működésére a következők voltak jellemzők.

A környező, nyugati népekkel ellentétben, a magyar sámán nem tanulással, könyvekből szerezte a tudását, hanem kiválasztott és a szellemek (ősök, szellemősök) által elhívott személy volt. Kiválasztottsága már a születésekor nyilvánvalóvá lett, ennek jelei lehettek: foggal vagy több fogsorral, plusz-csonttal vagy testrésszel (pl. 6 lábujj) született. Érzékeny, komoly és koravén gyerek volt, aki szeretett magányosan bolyongani. Elhívásakor megjelentek neki az előtte élt sámánősök szellemei, s kényszerítették arra, hogy sámán legyen. A jelölt azonban ellenállt, s hosszas harc következett, melynek során megbetegedett, és a szellemek egész idő alatt gyötörték és kínozták, sőt néha még végtagjait is kicsavarták, vagy egyenesen meg is ölték. A kényszerítés hatására a jelölt elfogadta a meghívást, s ekkor általában három napig tartó elragadtatásba, álomba, révületbe esett. Ilyenkor gyakran a lélegzése és a szívverése is elállt (vagyis biológiai értelemben meghalt), de egy, két, vagy három nap múlva megelevenedett (vö. Jelenések könyve 13,3, az antikrisztus csodálatos felépülése). Ez alatt az idő alatt a sámán lelke és szelleme (amit lélegzet-léleknek, és szabad-szellemnek neveztek) egy nagy utazást tett meg a föld alatti, és az égi világban, ahol „testét” feldarabolták, megfőzték, és újra összerakták, ami által tudományát elnyerte. Előfordult, hogy a sámán erről az utazásról nem, vagy betegen, ill. nyomorékan tért vissza.

A sámánhatalom elnyerése után került sor a hivatalos felavatásra, melynek során az új sámánt bemutatták az égi szellemeknek is. Mint korábban már említettem, a sámánizmus világképe a kozmoszt három részre osztotta: ég, föld, és a föld alatt levő vizek (kígyók, békák országa), melyet holdas, napos életfa (sámánfa) kötött össze egymással. A sámán felavatásakor valamilyen – bibliai értelemben – közönséges testi bünt követett el, pl. megitta egy állat meleg véré, majd ennek a szellemi életfának földi mására mászott fel, s míg ő a fára kúszott, „lelke az égbe ment”, ahol az „istenek” meghintették vérrrel.

Ha a bemutatkozó sámán elfogadást nyert a magasságban lakozó gonosz szellemek részéről is, akkor épségben tért vissza útjáról: ha nem, akkor lelőkték és meghalt, vagy nyomorék lett. (E nagy utazás emlékét örökítették át a népmesék vándorlásai.)

A felavatott sámán sámánkodásának legfontosabb eszköze a dob volt, amelynek egyik dongáját a szellemektől, vagy az ő útmutatásuk alapján kapta, melyen az égi, földi és föld alatti lényekre (segítőkre, démonokra) utaló varázstárgyak: csörgők, függők voltak elhelyezve. E dob (és néha füst, kábítószer, fojtogatás) segítségével esett révületbe (extázisba), és tett szellemutazásokat a sötétség birodalmában, ahonnan visszatérve jóslatszerű tanácsokat adott az őt megkérdezőknek. (A táltosló mesealak valószínűleg ezzel a módszerrel hozható összefüggésbe.)

A sámánkodás másik formája volt, hogy a sámán varázsigékkel és dalokkal megidézte a szellemeket, s azokkal „betöltekezett” (pl. ásítózással vagy lenyelte őket), s azok szóltak rajta keresztül. (Általában elváltozott hangon sipogott, susogott.) Ez utóbbi különösen a halottlító médiumoknál volt gyakori, akik képesek voltak még magának a halottnak a hangján is megszólalni. Nemritkán jóvendüléskor hőhullám öntötte el a látnokot, s a „bálvány heve” közben „prófétált”.

A sámánkodás különös elemének számított a szellemi harc, amikor egyik sámán a másikkal vagy egy gonosz szellemmel állat alakjában mérkőzött meg. A rontás és átkok (fekete mágia) alóli felszabadítás (fehér mágia) is gyakran úgy történt, hogy a sámán bikává (vagy lehetett: ló, szarvas, sas stb. is) átváltozva a rontást okozó másik lénnel megküzdött. Ilyenkor a sámán

szelleme elhagyta a testét, az azonban átélte a viaskodást, és pl. a bika ökleléséhez hasonló mozdulatokat tett. Ha a sámán alulmaradt ebben a szellemi küzdelemben, akkor megbetegedett, vagy meg is halt. A sámánok időről időre kihívták egymást ilyen szellemi viadalra az elsőség megszerzése érdekében (vö. Dániel 8. – a kos és a bak képében viaskodó perzsa és görög király).

A sámáni kiválasztás nem öröklődött apáról fiúra (tehát nem dinasztikus, hanem valóban „karizmatikus” volt), s ha a családban maradt is, akkor sem a közvetlen leszármazottak, hanem unoka, dédunoka, unokaöcs jött inkább számításba. Talán azért, mert ezeknek már nem volt közvetlen tapasztalatuk a sámánkodásról és annak borzalmas velejáróiról.

A sámánok inkább férfiak, míg a halottlátó „tudósok” inkább nők voltak.

A sámáni tevékenység nyomait számos mesénk, sőt gyermekdalunk is őrzi.¹¹

A sámánok boldogtalan, komor, zárkózott, gyakran beteges, vagy éppen nyomorék emberek voltak.¹²

Rabok legyünk, vagy szabadok?

Isten sohasem akarta, hogy az emberek szövetségesei legyenek a halálnak.

„Mert azt mondjátok: szövetséget kötöttünk a halállal, és az alvilággal csináltunk szerződést; az elsodró ostor, ha átvonul, nem jó reánk, mert a hamisságot tettük oltalmunkká és a hazugságba rejtjük magunkat.

Azért így szól az Úr, az Örökkévaló: Imé, én alapul teszek le Czionban követ, kipróbált követ, becses sarokkövet, alapozott alapul: aki hisz, nem sűrget. És teszem a jogot mértékzinórrá és az igazságot mérleggé, és elsöpri a jégeső a hamisság oltalmát, és a rejteket vizek sodorják el.

És eltöröltetik szövetségtek a halállal és szerződésitek az alvilággal nem áll meg; az elsodró ostor ha elvonul, taposásul lesztek neki; valahányszor elvonul, elragad benneket...” (Ézs 28,15-19.)

A halál kultusza nem oltalmaz meg a haláltól és az alvilág erőitől. Hiszen Sátán nem üzi ki a Sátánt. A balsors azért tépi ezt a népet régóta, mert még sohasem tért meg a halállal és a sírral kötött ősi szövetségből. Ezért nem képes megállni az ostromozó áradatokkal, Istennek az emberiségen végigvonuló történelmi ítéleteivel szemben. Istennek az az akarata, hogy ez a nemzet is elforduljon a haláltól és az életet válassza, melyet az Élet Fejedelme, Jézus Krisztus hozott el mindenki számára:

¹¹ A gólya, gólya gilice kezdetű dalban a gyógyítás sípbal, dobbal, nádi hegedűvel, a sámánkodáshoz is használt tipikus hangszerekkel történik. Ugyanilyen sámáni varázslat emlékét őrzi a

„Szita, szita péntek
szerelem csütörtök,
dob szerda

gyermekmondóka is. A fordított sorrendben elmondott dolgoknak ugyanis varázserőt tulajdonítottak.

¹² Bár nem szorosan ide tartozik, érdekességképpen megemlíteném, hogy mind Attiláról, mind „szent” István királyról feljegyezték, hogy komorak, komolyak voltak, soha nem látták őket még csak mosolyogni sem.

„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlóképpen részese lett azoknak, hogy a halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik, az ördögöt.

És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának...” (Zsid 2,14-15)

Rabok legyünk, vagy szabadok...?

„Akit a Fiú felszabadít, az valóban szabad!”

A halálkultusz, a sámánizmus attól nem lesz keresztény, hogy a jövőmondó most Máriához és más halott szentekhez fordul, vagy hogy a varázsló a Biblia felett lengeti az ingát, vagy a halottlító teleaggatja szentképekkel a falat.

Éppen ellenkezőleg: még súlyosabbnak számít a bűne Isten szemében, mert Isten a tudatlanság idejét elnézi...

„mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek, mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogya rendelt egy napot, melyen megítéli a föld kerekességét egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyoságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt a halálból” (Csel 17,30-31.)

Az a keresztény közösség pedig, amely képes összebékíteni Jézus Krisztust, az Élet Fejedelmét a halállal, a kereszténységet a sámánizmussal, nem érdemli meg az egyház nevet:

„...amit áldoznak, démonoknak és nem Istennek áldozzák: én pedig nem akarom, hogy démonoknak legyetek társai.

Nem ihatjátok az Úr kelyhét és a démonok kelyhét; nem lehettek részesei az Úr asztalának és a démonok asztalának.

Vagy kihívjuk az Urat? Erősebbek vagyunk mint Ő?” (1. Kor 10,20-22.)

A magyar nemzet jövőbeli sorsa Jézus Krisztushoz (és nem halott emberekhez, legyenek azok bármilyen kiválóak) való viszonyától függ:

„...Mert ugyanaz az Úra mindenkinek, aki kegyelemben gazdag mindenkinek, akik őt segítségül hívják. Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.” (Róm 10,12-13)

„És felöltöztétek amaz új embert [a Krisztust]... Ahol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, szkíta, szolga, szabad, hanem minden és mindenkiben Krisztus.” (Kol 3.10-11)

Észrevételeiket, kérdéseiket a gorbicz.tamas@bpa.hu email címre küldhetik.

Irodalomjegyzék

Szent Biblia, Károli Gáspár fordítása (átdolgozott kiadás)

Biblia, felelős szerkesztő Raj Tamás, Makkabi Kiadó Kft. Budapest, 1994.

Dümmerth Dezső: *Álmos az áldozat*. Panoráma, 1985.

Dümmerth Dezső: *Titokzatos jelbeszéd*. Panoráma, 1998.

Hóman Bálint: *Magyar Történet, I. kötet*. Budapest, 1935.

Pauler Gyula: *A magyar nemzet története, az árpádházi királyok alatt*. Budapest, 1899.

Diószegi Vilmos: *A pogány magyarok hitvilága*. Akadémiai kiadó, Budapest, 1983.

Ernst Dietzfelbinger: *Das Neue Testament, Interlinearübersetzung*. Hänssler, Stuttgart, 1986.

**Ebben a könyvben egy egyszerű,
hétköznapi ember hétköznapiinak
egyáltalán nem mondható élettörténete
olvasható. Az elbeszélés egy
2002-ben készült hangfelvétel majdnem
szó szerinti leírata. Néhány helyen
elhagytunk bizonyos részeket, másokat
a személyiségi jogok védelme
okán megváltoztattunk, de a lényegét
úgy adjuk tovább, ahogyan
a felvételek megőrizték. Ebben a valóságos
történetben számos tanulság rejlik
hívők és nem hívők, a szellemvilágot
kutatók és tagadók számára egyaránt.
Akinek van füle a hallásra, hallja!**